

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KINGS OF *Blood & Money*

International Bestselling Author

K E R D U K E Y

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAN VE PARANIN KRALLARI

YERALTI DÜNYASI KRALLAR

KER DUKEY

İÇİNDEKİLER

[Ker Dukey'in Kitapları](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

36. [Epilog 1](#)

37. [Epilog 2](#)

38. [Epilog 3](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

KER DUKEY'İN KİTAPLARI

Bağımsız Romanlar:

[Kayıp](#)

[Seni](#)

[Görüyorum](#)

[Rift'teki Ritimler](#)

[Şeytan](#)

Kayıp

Çocuk

Karanlık Kraliçe

[Empati Serisi:](#)

Empati Issızlığı

Vacant - Novella

Ölümcül -

Novella

[Kırık Serisi:](#) Kırık

İçimizdeki Kırık Parçalar

Bizi Bağlayan Kırık İpler - Novella Sonsuza

Dek Kırık - Novella

[Sayılarla Erkekler Serisi:](#) On

Altı

[Drawn to You Düet:](#)

Sana Çizilmiş

Çizgiler

Royal Bastard MC Serisi:

Grim (Bültene özel) Hayvan
Öfke
Carnage (2 Kasım'da Çıkacak)

D. Sidebottom ile Birlikte

Yazıldı

Aldatma Serisi: FaCade
Cadence
Masumiyetin Altında - Novella

Lilith'in Ordusu MC Serisi:

Avery'yi Almak
Rhiannon'u Bulmak
Eve Dönüş TBA

K Webster ile birlikte yazılmıştır

Sevimli Küçük Bebekler Serisi:

Güzel Çalıntı Bebekler
Güzel Kayıp Bebekler
Oldukça Yeni
Bebek Oldukça
Kırık Bebekler

V Oyunları Serisi:

Vlad
Ven
Vas

KKinky Reads Koleksiyonu:

Paylaş Beni
Boğ Beni

Babacığım

Beni İzle

Acıt Beni

Oyna Beni

Ortak Seri

Dört Baba Serisi: Blackstone

yazan J.D. Hollyfield Kingston

yazan Dani René Pearson

yazan K Webster Wheeler

yazan Ker Dukey

Dört Oğul Serisi: Ker

Dukey'den Nixon

Hayden yazan J.D Hollyfield

Brock yazan Dani René

Camden yazan K Webster

Elit Yedili Serisi: Şehvet

- Ker Dukey Gurur -

J.D. Hollyfield Gazap -

Claire C. Riley Haset -

M.N. Forgy Oburluk - K

Webster Tembellik -

Giana Darling

Açgözlülük - Ker Dukey & K Webster

Telif Hakkı© 2021 Ker Dukey

Kapak Tasarımı: Pretty Cormor kapak

tasarımı Fotoğraf: Adobe Stock

Editör: Word Nerd Editing

TÜM HAKLARI SAKLIDIR. Bu kitap, Uluslararası ve Federal Telif Hakkı Yasaları ve Anlaşmaları kapsamında korunan materyaller içermektedir. Bu materyalin izinsiz olarak yeniden basılması veya kullanılması yasaktır. Bu kitabın hiçbir bölümü, Yazar/Yayıncının açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya bir bilgi ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OYUN LİSTESİ

Spotify alma listesi

1. Kötüler Nasıl Yaratılır - Madalen Duke
2. Arsonist's Lullabye - Hozier
3. Yangın - Barns Courtney
4. Simmer - Haley Williams
5. Ölümsüz - Marina
6. Akıl Oyunları - Sickkick
7. Canavar - Willyecho
8. İnsan mı Canavar mı - Sam Tinnesz / Zayde wolf
9. Beni tutabilir misin - NF, Britt Nicole
10. Kalbimi hissedebiliyor musun - Bana ufku getir.
11. Kapıyı açık bırak - Bruno Mars.
12. Dünyayı ele geçirin - Sen ve ben altıda
13. Undercurrent - Ninja Tracks
14. Şimdi - Paramore
15. Arzu - Meg Myers
16. Savaşıa gidin - Başka bir şey yok
17. Adore you - Harry Styles

*Bu bir aşk hikayesi değil.
Bu bir intikam ve ondan doğan bağın hikâyesidir.*

ÖNSÖZ

- **Harabe:** The Ruin, suç dünyasındaki yüksek rütbeli kişilerden oluşan bir sendikadır.
- **A Ruin Meet:** Suçluların vurgun, silah ve uyuşturucu ticareti, kaçakçılık, ceset temizleme vb. organizasyonlara erişiminin olduğu kolektif bir organizasyon.
- **Desolation:** Desolation, New York eyaletinde yer alan hayali bir şehirdir.

BİR

F_{reya}

YEDİ YIL YAŞINDA...

AİLEMİN ÖLDÜĞÜ GÜN, bana yeni bir aile verildi. Beni istemeyen bir tane.

Bağırıyordu, tıpkı önceki geceki gibi. Yüksek sesle. Kızgın. Korkutucu. Yatak odama çok yakın. Babam sinirlendiğinde annem genelde kapısını kapatır. Son zamanlarda hep çok kızgın. Kullandığı kelimeler annemi hep ağlatıyor. Annem onların insanları incitmek için kullanılan zalim yalanlar olduğunu söylüyor. Annemi incitmek için kötü kelimeler kullanmak istemesi beni üzdü. O çok iyi biri. Onu çok seviyorum. Neden o da onu sevmiyor?

Göğsümdeki gümbürtü garip nefes almama neden oluyor. Acıtıyor. Kulaklarımdaki gümbürtü koridordan gelen çığlıkları bastırmaya yardımcı oluyor.

Anne.

Battaniyemin altından çıkan parmaklarım, annemin geçen hafta doğum günümde bana verdiği kedi yavrusu Midnight'a yapışıyor. Çok özel bir gündü. Bağırarak yok. Ağlamak yoktu. Karınca pastasının üzerindeki mumları üfledim ve gerçekleşmeyen bir dilek tuttum. Babamın annemi daha fazla incitmesini istemiyordum.

Midnight'ın yumuşak ve sıcak siyah kürkü elimde kıpırdıyor. Onun miyavlamaları dikkatimi kapının altından odama sızan gölgelerden uzaklaştırıyor.

"Anne?" Gözyaşlarım gözlerimi yakarken, yanaklarımı ıslatırken sesleniyorum. Hiçbir şey duymuyorum. Bağırışlar kesildi.

Midnight tutuşuma karşı kıvranıyor, minik tırnakları elimi tırmalıyor. Yüzümü buruşturarak onu bırakıyorum. Tam kapı açılırken yataktan atlıyor. Kendimi yastığıma geri atıyorum ve battaniyemi başımın üzerine çekiyorum. Nefes alamıyorum. Hava emmeye çalışıyorum ama acı veriyor. Vücudum titreyerek sarsılırken panik karnımı büküyor.

Korkuyorum.

Annemi istiyorum.

"Ne yaptın sen?" Tanımadığım yeni bir ses odayı dolduruyor. Benimle mi konuşuyor bilmiyorum. Hıçkırıkları kulaklarımı dolduruyor.

Annemi istiyorum. Annemi istiyorum. Annemi istiyorum.

"Siktir git, seni bok parçası. Benden alabileceğini mi sanıyorsun?" İşte babam.

Sesler kesilir. Odada sadece ayak sesleri duyuluyor. Çok yakın. Çok yakın. Battaniye benden çekiliyor ve ben "Hayır, anne istiyorum, anne, anne!" diye bağırıyorum. Gözlerimi sıkarak çırpınıyorum.

"Buraya gel, Freya." Babamın sesi. Elleri beni çekiştiriyor.

Boğazım acıyor. "Annem nerede?"

Elleri kollarımı çok sıkı sıkıyor. "Ah, baba. Dur. Bu acıtıyor," diye ağlıyorum. Beni yatağımın güvenliğinden kaldırıp omzunun üzerinden atıyor. "Midnight," diye haykırıyorum. Midnight'ın parlak gözleri yatağımın altından bana bakarken parlıyor. "Geceyarısı," diye öyle yüksek sesle bağırıyorum ki kulaklarım acıyor. Ona doğru uzanıyorum, mücadele ediyorum ama babam çok güçlü ve yavru kedim korkuyor. Tıpkı benim gibi.

Evin içinde ilerliyoruz. Annemin saçları yatak odasının kapısından dışarı çıkıyor. Yerde yatıyor. *Annem mi?*

"Hayır, lütfen baba." Onun pençesinde kıpırdanıyorum.

"Geri çekil lan." Babamın sözleri kötü ve başka birini hedef alıyor. Anneme değil. Oturma odasına doğru yürürken beni vücudundan aşağı kaydırıyor. Bacaklarım tuhaf hissediyor. Ayaklarımın üzerinde durmak zor. Vücudum jöleden yapılmış gibi. Babam önümde çömeliyor, kahverengi gözleri kâbuslarımdaki gibi karanlık. Derisinde bir şey var. Kırmızı boya mı? Beni etrafında döndürürken yüzü bükülüyor ve bulanıklaşıyor.

Bacaklarına yaslanıp avucuyla saçlarımı okşuyor. Ellerin de kırmızı boya var. Bana dokunduğunda üzerime yapışıyor.

"Benden her şeyimi aldın." Adamın sesi annemin acı çekerkenki sesine benziyor. Gölgelemin içinde. Yüzünü göremiyorum.

"Daha kötüsünü hak ediyorsun," diyor babam. Bir şey tenimi sıyrıyor, yakıyor, sonra boynuma bir acı saplanıyor. O kadar çok acıyor ki ölebilirim. Odadaki her şey bulanıklaşıyor. Bacaklarım çok yumuşak.

"Babacığım?" Gözlerimi birkaç kez kırptırdım. Çok uykum var.

"Baba?" "Yapma." Ben düşerken ses çok uzakta, araba giderken gözlerim kapanıyor-
evcil hayvan bana doğru koşuyor. Gözlerini kırptırarak yaklaşıyor. İşte adam. Baş aşağı duruyor. Elinde bir bıçak var.

Anne.

GÖZLERİMİ KIRPTIRARAK AÇIYORUM. Işık onları yakıyor, görmeyi zorlaştırıyor. Sıcağım, etrafımda yumuşak yastıklar var. Farklı bir odadayım, tanımadığım bir yataktayım. Doğrulup odayı incelerken kalbim yine yüksek sesle atıyor. Çok büyük. Beyaz duvarlar beni çevreliyor. Üzerlerinde aptal suratların olduğu tuhaf resimler asılı, tıpkı annemin bizim evdeki fotoğraflarımıza yaptığı gibi. Kocaman bir pencere var. Dışarıdaki ağaçları ve gökyüzünü görebiliyorum. Gündüz vakti. Yakıcı bir ağrı boynumu ısıtıyor.

"Ah," diye inliyorum, parmaklarım oraya sürtünüyor. Bir şeyle kaplı. Bandaj mı?

"Anne?" Mırıldanıyorum, arıyorum. Sesim farklı, bozuk.

"Uyanmışsın." O ses, evimdeki adamın sesi, babamın gibi derinden geliyor ama babamın sesi değil. Karnım sıkıştı.

Onunla yüzleşmek için yatağın karşısına geçiyorum. Dev odanın köşesinde yeşil bir sandalyede oturuyor, üzerinde öğretmenimin giydiği gibi bir takım elbise var. İçim kıpır kıpır oluyor. Bir kapı arıyorum ama hareket edemeyecek kadar korkuyorum. Altımı ıslatıyorum. Durduramıyorum. Babam bana çok kızacak. Babam nerede?

"Bunun sizin için kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum. Birkaç gündür uykuya girip çıkıyorsun. İyileşmene yardımcı olmak için seni bu şekilde tuttuk." Büyük bir parmağıyla boynumu işaret ediyor.

"Size bilgi vereceğim ve beni dinlediğinizi bilmem için başınızı sallamanızı istiyorum. Anladın mı?" Sesi sert ama bağırıyor. "Freya?"

Adımı söylediğinde nefesim kesildi. Adımı nereden biliyor?

"Anlıyor musun?" diye soruyor, sandalyede kayarak. Işık yüzünde parlıyor ve ellerim yorganın içinde bükülüyor. Korkutucu görünmüyor. Sanırım onu daha önce görmüştüm, evde annemle konuşurken.

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum Freya, ama sana son bir kez soracağım, anlıyor musun?"

Başımı salladım ve fısıldadım, "Evet."

"Güzel." Başını eğiyor, ellerini uzatıyor ve onlara bakıyor. Üzerlerinde kesikler var. Ve mürekkep. Dövmeler.

"Burası artık senin odan. Burada benimle yaşayacaksın" diyor, ayağa kalkarak. O kadar uzun ve büyük ki battaniyemin altına saklanmak istiyorum ama battaniyem burada değil.

"Annem nerede?" Mırıldanıyorum, burnum akıyor ve ağzıma damlıyor. Tuzlu ve iğrenç.

"Senin bir annen yok. Ben varım. Güzel bir bayan bir dakika içinde burada olacak. Adı Dominique. Bundan sonra senin ihtiyaçlarınla o ilgilenecek. Bir şeye ihtiyacın olursa ondan isteyeceksin." Yatağın yanında bir ileri bir geri yürüyor, beni izliyor.

"Peki ya annem?" Kendimi hasta hissederek soruyorum.

"Senin annen yok," diyor bana yine. Bu beynimi ve kalbimi acıtıyor. Annemi istiyorum.

"Eve gitmek istiyorum." Kelimeler onunkilere kıyasla daha sessiz. Yürümeyi bırakıyor ve ellerini arkasında birleştiriyor.

"Evindesin. Artık burada yaşıyorsun."

Anne.

"Aç mısın?"

Başımı sallıyorum. Karnım ağrıyor, çok açım.

O kapıya doğru yürürken ben cesur davranıyorum. Yorganı fırlatıp ayağa kalkıyorum, görmesin diye ellerimi pantolonumdaki ıslak yamanın üzerinde tutuyorum. Babam gibi kızacak mı?

"Gece yarısı mı?" Yavru kedimi istiyorum. Çok korkmuştu. Bensiz çok yalnız kalacak.

Sessizlik.

Bana bakarken tekrar altıma işeme isteğimle savaşıyorum. Gözlerinin rengi ateş gibi. Eğer bu kadar korkmasaydım, gözlerinin havalı ve güzel olduğunu düşünürdüm.

Kolunu hareket ettirerek odanın köşesindeki bir kutuyu işaret ediyor. Parmağını takip ettiğimde karnım dönüyor. Ayaklarım ona doğru koşmaya başlıyor.

Lütfen burada ol, lütfen burada ol, diyorum içimden, dizlerimin üzerine çöküyorum. Parmaklarım aceleyle kutunun yan tarafındaki küçük kapının kilidini açıyor.

"Gece yarısı." İçimden bir hıçkırık koptu. Siyah tüylü kedi yavrum içimden ağlıyor. Aynı anda hem mutlu hem de üzgünüm. Keşke annem de burada olsaydı.

"İyi bir isim," diyor adam, benimle Midnight'ın arasına bakarak. İsmi de sevdim.

"Bu odadan çıkmayacak," diye ekliyor, eli kapı tokmağında. Nereye gidiyor?

Dikkati kapının yanındaki masanın üzerinde duran bir fotoğrafa kayar, gümüş rengi güzel bir çerçeve içinde aynı yüze sahip iki çocuk sırt sırta vermiş, kameraya gülümsemektedirler. Mutlu görünüyorlar.

Fotoğrafi kaldıran adamın yüzü buruşuyor. O da benim gibi üzgün.

Midnight'ı kucağıma alıp yumuşak, sıcak tüylerini okşuyorum. O şimdiye kadar var olmuş en yumuşak, en pofuduk kedi yavrusu. Annem onu bu yüzden benim için seçtiğini söyledi, kendisi sarılamadığında bana sıcacık sarılsın diye. Acaba o çocukların anneleri de onlara sarılıyor mu? "Kim onlar?" diye sordum.

Onlar da burada mı yaşıyor? Benim gibi evlerinden mi alındılar? Bir anneleri var mı?

Boğazını temizleyerek yüzünü bana çeviriyor, ben de geriye doğru çekiliyorum. Babamınki gibi öfkeli bir bakışı var. Kaşlarını çatarak yavru kedimi kollarımda sıkıca kavriyorum.

"Onlar benim oğullarım. Noah ve Remi."

Noah ve Remi. Bu isimleri sevdim. Acaba benimle arkadaş olmak isterler mi? Belki Midnight'ı tutmak isterler.

"Onlardan uzak duracaksın." Sözleri sert, tıpkı babamın bana yatma vaktinin geldiğini söylemesi gibi. Karnım yine o kıvrımı yapıyor, acıyor. Gerçekten çok açım.

Midnight yüzümü yalıyor, dili acıyan yanaklarıma sertçe değiyor. "Neden?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ağzım yavru kedimin dili gibi. Ben de susadım.

Adam tekrar kapıya doğru bakar ve tokmağı çevirir.

"Çünkü burada olmandan memnun olmayacaklar. Eve döndüklerinde onların yolundan çekileceksin, anladın mı?"

Nerede olduklarını ve neden onlardan uzak durmam gerektiğini sormak istiyorum.

"Freya?" diye seslenince sıçradım ve neredeyse Midnight'ı düşürüyordum. Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Güzel."

Kapıyı açıyor ve içeri bir kadın giriyor, saçları Midnight'ınki gibi simsiyah, geriye doğru örülmüş. Annemin saçımı örmesini seviyorum. Adama gülümsüyor, dudakları ince, gözlerinin etrafında dedem gibi çizgiler var. Bana baktığında gülümsemesi kayboluyor. Belki de altımı ıslattığımı görmüştür. Altını ıslatsa üzerindeki siyah elbise çışı göstermez.

"Freya, bu Dominique," diyor adam başını eğip beni izleyerek. İkisnin de bana bakmasından hoşlanmıyorum.

"Merhaba Freya," diyor kadın. Sesi benimkinden farklı. Annem buna aksan diyor.

Merhaba demek için elimi kaldırdım.

"Üzerini değiştirmen için sana kıyafet getireceğim, sonra bandajını tekrar saracağım ve sana biraz yiyecek getireceğim, tamam mı?"

Adam başını bana doğru sallıyor. Bunun cevap vermem gerektiği anlamına geldiğini biliyorum, bu yüzden onu taklit ediyorum ve "Tamam" diyorum.

"Güzel." Dönüyor ve gidiyor.

"Alışmak biraz zaman alacak ama zamanla buradaki yeni hayatına alışacaksın." Oğullarının resmini göğsüne yasladı.

Kapıyı tekrar açarak o da çıkıyor ve arkasından kapatıyor. Yumuşak bir tıkırtı ve ardından daha yüksek bir tıkırtı duyulur.

Midnight'ı yere bırakıp kapıya doğru yürüyorum. Topun sapı küçük elim için çok büyük, bu yüzden ikisini birden kullanıp çevirerek kapıyı açmaya çalışıyorum. Kımıldamıyor. Beni içeri kilitledi.

Midnight gibi, ben de bu odadan çıkamıyorum.

iki

Freya

DOMINQUE bana bakıyor, dudakları ince bir çizgi halinde. Aptal gibi görünüyor. "Gömleğini ters giymişsin Freya," diye söyleniyor, gömleği başımın üzerinden çekip doğru yöne çeviriyor ve tekrar giydiriyor. Annem gibi nazik değil. Annemi özlüyorum.

Midnight vücudunu bacaklarıma sarmış, miyavlıyor. Sanırım o da annemi özlüyor. "Kışt," diyor Dominique, ayağıyla onu uzaklaştırarak. Kaçıyor, odanın köşesindeki sandalyenin altına giriyor. Ondan hoşlanmıyor. Beni de sevdiğini sanmıyorum. Bana giysi ve yiyecek getiriyor, bazen de renkli kalemlemlerle çizmem için bir şeyler getiriyor ama uzun süre kalmıyor ya da annemi ne zaman göreceğime dair sorularıma cevap vermiyor. Sadece adamın günler önce söylediği şeyi söylüyor.

"Senin bir annen yok."

"Şimdi saçını tarayalım." Omzuma vuruyor. Saçımı taramasından nefret ediyorum. Neden taranması gerektiğini bile bilmiyorum. Çıkarken kapıyı kilitliyor ve başka kimse beni görmeye gelmiyor, önceki adam bile. Buraya ilk geldiğimden beri çok uyudum. Bu odadan sıkıldım. Büyük cam kapıdan ağaçlara bakmayı seviyorum. Dışarıda bir balkon var, oraya çıkmak istiyorum ama o kapı da kilitli.

"Bugün özel bir gün, Freya. Bay Remington onunla akşam yemeği yemeni istiyor," diyor Dominique, sesi öncekinden daha yumuşak.

O saçlarını çekiştirip at kuyruğu yaparken ben ellerimle oynuyorum. "Bunu ister miydin?"

"Bilmiyorum." Omuz silkip gözlerimi ovuşturuyorum. Bay Remington beni buraya getiren adam mı?

"En iyi şekilde davranacaksın. Ne isterse yapacaksın ve terbiyeni takınacaksın." Bana öğrettiği şey terbiyeydi. Yemeğimi yeme şeklimi beğenmedi. Bir hanımefendiye yakışmadığını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ben bir hanımefendi değilim, küçük bir kızım.

"Hazır mısın?" Beni döndürüyor, saçlarıma bakıyor, sonra başparmağını yalıyor ve yanağımı siliyor. O kadar iğrenç ki, ayak parmağına basmak istiyorum.

"Gece yarısı gelebilir mi?" Tükürüğünü yüzüme bulaştırmayı bitirdiğinde soruyorum.

"Hayır."

Elimi tutarak yatak odasının kapısını açtı. Beni merdivenlere doğru çekiştirirken karnım dönüyor. Halı ayaklarımın altında yumuşacık. Duvarlar yüksek ve çok sayıda pencere var. Hepsi devasa büyüklükte bir sürü odanın önünden geçip bir dizi merdiven daha çıkınca ağzım açık kalıyor. Burası televizyonda gördüğüm evlerden birine benziyordu. Bir malikane.

İkinci merdivenin dibine geldiğimizde havayı nefis bir koku dolduruyor. Annemin köftesi gibi kokuyor. Annem burada mı?

Bir dizi büyük ahşap kapıdan birine girmeden önce daha fazla oda geçiyoruz. Etrafında binlerce sandalye olan uzun bir masa var. Az önceki adam bir sandalyede oturmuş bana bakıyor. Yine takım elbise giyiyor. Bu sefer gri. Kravatlı.

"İyi akşamlar Freya," diyerek ayağa kalkıyor ve yanındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Başını sallayan ve ellerini önünde tutan Dominique'e bakıyorum. "Devam et. Ne konuştuğumuzu unutma," diyor bizi yalnız bırakmadan önce.

Tahta sandalyeye oturuyorum, önümde bir bardak süt ve bir tabak makarna görünce heyecanlanıyorum.

Adam, Bay Remington, kucağıma beyaz bir çay havlusu koyuyor. "Dua ediyormusun?" diye soruyor.

Ne demek istediğini anlamadığım için başımı hayır anlamında salladım. "Tamam. Söylesene, nasıl yerleştin?"

Sütümü yudumluyorum, bana verdiği bıyığı elimin tersiyle siliyorum ve omuz silkiyorum. Ne demek istediğini anlamıyorum.

"Buraya ilk geldiğinizden bu yana üç hafta geçti. Yaran güzelce iyileşti. Sadece küçük bir yara izi kalacak. Acıyor mu?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Kaşınıyor."

Bana gülümsüyor ama yüzünde sadece bir saniye kalıyor. "Bu iyileşmenin bir işareti." Tabağımı işaret ediyor. "Biraz makarna ye."

Ağızıma büyük bir çatal dolusu atıyorum, hepsi bitene kadar çiğniyorum, sonra biraz daha atıyorum. Çok güzeldi. Anneminkinden daha iyi. Yine de bunu ona söylemeyeceğim.

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca günlerinizde bazı değişiklikler olacak." Kristallerden yapılmış gibi görünen bir bardaktan içiyor. İçindeki sıvı gözleriyle aynı renkte. "Gelecek haftadan itibaren evde eğitim alacaksın."

"Okulu seviyorum." Kocaman gülümsedim.

"Yaşına göre çok zeki görünüyorsun."

"Ben zekiyim. Annem hep öyle der."

Yüzü değişiyor, gözleri küçülüyor ve beni kıvrandırıyor. "Senin bir annen yok, Freya. Ben varım. Bana baba diyeceksin."

Neden?

"Peki ya babam?" Çatalımı bırakıyorum, artık aç hissetmiyorum. Gözlerinin kapanmasından ve ellerini yumruk yapmasından hoşlanmıyorum.

"Senin adın Freya Remington. Senin annen ya da baban yok. Sadece Baba, yani ben."

Benim adım Freya G.A.L.L.O. Nasıl yazıldığını okulda öğrendim.

"Freya." Adımı söylediğinde karnım gurulduyor. Çok kızgın. "Senin adın ne?"

"Freya." Yutkunuyorum. Ağızım kurudu. "Freya ne?"

Ne söylememi istediğini biliyorum, o yüzden söylüyorum.

"Remington." Çok uzun, nasıl heceleneceğini öğrenmek zor olacak.

Sandalyesinde geriye yaslanarak gözlerini tekrar kapatır ve başını sallar.

"Aferin kızıma. Tatlın için çikolatalı pastam var. Biraz ister misin?"

Çikolatalı pasta favorimdir. "Evet, lütfen."

Üç

F^{reya}

Yatağında uzanırken, bacaklarımı duvara uzatmıştım, Midnight yastığının üzerine kıvrılmış, her şeyi kaplamıştı. O kadar hızlı büyüdü ki, artık yavru bir kediye benzemiyor.

Ben de büyüyorum. Dominique kıyafetlerimin artık uymadığından şikayet edip duruyordu. Ayrıca saçımı kestirmem gerektiğini söyledi. Ben saçımı uzun seviyorum. Denizkızına benziyorum. Denizkızı olmak çok havalı olurdu, tüm balıklarla yüzmek. Hiç çıkmadığım balkona bakıyorum. Dışarıda bir havuz var. Balkondaki boşluklardan suyu görebiliyorum. Dominique yazın kullanabileceğimi söylüyor ama bana doğruyu söylediğini sanmıyorum. Her Salı babamla yediğimiz akşam yemekleri dışında odamdan çıkmama izin verilmiyor. Berbat bir durum. Öğretmenim Bayan Hale bana üzerinde mevsimler olan bir takvim verdi. Çoktan yaz geldi. Uzun zamandır buradayım. Artık eski evimi pek düşünmüyorum bile.

Kapı açıldı ve Dominique elinde tepside yemeğimle içeri girdi. Bunu her gece yapar. Babam ders çalışmak için odama bir masa getirdi. Yemeklerimi de orada yiyorum.

"Bu gece erken çıkıyorum, Freya. Yemeğini bitirdiğinde masanın üzerine bırak, sabah kahvaltıyı getirdiğimde alırım, tamam mı?"

Kendimi oturur pozisyona getirip yataktan kalkıyorum ve masaya doğru yürüyüp tepsinin kapağını kaldırıyorum. Yine balık. Dün gece balık yedim.

"Freya, bana cevap vermemenden hoşlanmadığımı biliyorsun." "Özür dilerim," diye inledim. "Anlıyorum."

"Yemekten sonra doğruca yatağa gideceksin. Bu gece kitap okumak yok." "Neden?" Sızlanıyorum. Bana kitap okumasını seviyorum.

Hikayeler benim favori.

"Çünkü ben öyle diyorum. Şimdi güzelce otur ve yemeğini ye. Sabah görüşürüz ve kediye yemek yedirmek yok."

Dudağımı dışarı çıkararak tabağımdaki yemeği itiyorum. "Tamam. İyi geceler."

Gözlerini devirerek oflayıp pufluyor ve çıkmadan önce kirli çamaşır sepetimden birkaç kirli çamaşır alıyor. Bu sefer tıkırtı duymuyorum, sadece aceleyle merdivenleri inen ayak seslerini duyuyorum.

Kapıyı kilitlememiş.

Geri gelmesini, kapının aniden kilitlenmesini bekledim ama gelmedi. Midnight balığımı yiyor ve ben de ona izin veriyorum. Balığı çok seviyor. İki elimi kullanarak kolu çeviriyorum ve kapıyı açıyorum. Yanaklarım aniden ısındı. Karnımın içinde dans eden balerinler varmış gibi hissediyorum.

Kapatıp yatağa girmeli ve iyi bir kız gibi uyumalıyım, ama istemiyorum. Belki aşağıya inebilirim. Belki gidip havuzu yakından görürsün. Dominique çok kızar.

"Hayır." Midnight kapıdan çıkıp merdivenlerden inerken ciyaklıyorum. Peşinden koşarak merdivenlerden iniyor, adını fısıldayarak bağıriyorum. "Midnight, geri gel."

Koridoru geçip açık bir odada gözden kayboluyor. Kapıyı iterek biraz daha açıp içeri giriyorum. "Gece yarısı mı?" Tıslıyorum, Odanın etrafına bakıyorum. Onu göremiyorum. Duvarlar mavi ve yarış arabalarının resimleri var. Duvarda şifonyerimden daha büyük bir televizyon, altındaki rafta ona bağlı bir PlayStation. Video oyunlarına bayılırım. Acaba burası Noah ve Remi'nin odası mı? Onları hiç görmedim ya da duymadım ve aylardır burada yaşıyorum. Gece yarısı, benimkinin iki katı büyüklüğündeki yatağın ortasına uzanırken odanın öbür ucundan miyavlıyor. Siyah yorganın üzerinde neredeyse görünmez oluyor. Onu kucağıma almak için acele ederken, kollarımdan atlayıp başka bir yere kaçamasın diye sıkıca tutuyorum. Odadan çıkarken kapının yanında bir bavul fark ediyorum.

Zemin kattan gelen sesler kulaklarıma kadar ulaşıyor ve kalbimi yerinden oynatıyor. Odama geri koşmalıyım ama aşağıda kimin olduğunu görmek istiyorum. Derin bir nefes alarak parmaklıkların üzerinden bakıyorum. Boştu.

Kimse yok. Belki Dominique kapımı bir sebepten dolayı açık bırakmıştır. Belki de dışarı çıkabilmem için. Bir parti olabilir. Yine mi doğum günüm? Ne kadar oldu? Merdivenlerin başına kadar yürüyüp ilk basamağa oturuyorum ve dinlemeye çalışıyorum. Sesler duyuyorum ama çok uzaktalar. Bir şey çok güzel kokuyor. Pizza mı? Buraya geldiğimden beri bir kere bile pizza yemedim. Hiç adil değil.

"Şşşt," diye uyarıyorum Midnight'ı, onu kolumun altına almadan önce dudaklarımı kulağına bastırıyorum. Artık büyüdüğü için çok ağır. Merdivenlerden parmak uçlarımda iniyorum, sesleri takip ederek Salı günleri babamla yemek yediğim yemek odasına gidiyorum. Kapılar açıktı. Babam masada oturuyor, iki yanında da iki oğlan.

Hepsi aynı anda bana bakmak için döndüğünde karnım sertleşiyor. "Bir ses duydum," diyorum aptalca. Vay canına, karşımdaki çocuğun kafasında bir tutam saç yok ve orada havalı bir Harry Potter repliği var.

"Kapınız neden kilitli değil?" Babam ayağa kalkarken sandalyesini kenara iterek soruyor ve sandalyenin ahşap zeminde gıcırdamasına neden oluyor.

Diğer çocuk sanki çok kötü bir şey yapmışım gibi bana bakıyor. O da ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Kalbimin sesi kulaklarımda çınlıyor. Uzun boylu. Benden çok daha büyük olmalı. Kot pantolon ve düğmeli gömlek giyiyor. Saçları üst kattaki odanın yorganı kadar koyu. Parlak mavi gözleri bana dik dik bakıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bir parmağını bana doğru uzatarak omzumu dürtüyor. "Sen buraya ait değilsin." Dürttüğü yer acıyor.

Gece Yarısı'na bakarken dudağı hırıltı şeklinde yukarı kalkıyor. "Kedin berbat kokuyor, sen de öyle."

"Noah," diyor babam derin bir ses tonuyla.

"Burada olmamalıydı," diye bağırdıktan sonra hışım ile odadan çıkar. Ayaklarının merdivenlerden yukarı çıktığını duyuyorum ve bir an sonra kapı çarpılıyor. "Freya, odana git ve sana söylenmedikçe dışarı çıkma. için," diyor babam. Bana değil masaya bakıyor, elleri masanın kenarını kavırıyor.

Arkamı döndüğümde gözlerim yaşıyor. Tam odadan çıkmadan önce diğer çocuk "Bence kedi çok tatlı" diye sesleniyor.

DÖRT

Freya

KÜÇÜK TABURENİN ÜZERİNE ÇIKARAK bal- koni kapısının kilidini açıyorum ve kolaylıkla açıldığında gülümsüyorum. Bunu yapabileceğimi hatırlamam bir yılımı almıştı. Artık bu bir ritüel. Neredeyse tabureye ihtiyaç duymayacak kadar uzadım. Birkaç ay sonra ona hiç ihtiyacım kalmayacak.

Havuzun ağaçlarla karışık kokusunu seviyorum, özellikle de yağmur yağdıktan sonra. Babama yüzmeyi öğrenip öğrenemeyeceğimi sordum ve bana Bayan Hale'in öğreteceğini söyledi, ama o her zaman bahaneler uyduruyor. Çok ağır görünüyor. Eminim batmaktan korkuyordur. Üç yıldır burada yaşıyorum ve bir kez bile o havuza girmedim. Remi her zaman girer. Yüzmeyi çok seviyor ve ben de onu orada izlemeye bayılıyorum. Çok eğlenceli birine benziyor, aptal Noah gibi değil.

Yatağımdan bir battaniye kapıp Harry Potter kitabımı alıyorum ve balkonun köşesine kıvrılıyorum, Remi bana seslendiğinde neredeyse derimden sıçırıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Yavaşça balkondan bakıyorum. Mayosunu giymiş. Bu saatte genelde yüzmez. "Okuyorum," diyorum omuzlarımı silkerek.

"Benimle yüzmeye gelmek ister misin?" Evet, evet, evet.

Yanaklarım utançtan ısınıyor ama ona gerçeği söylüyorum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ne?" diye bağılıyor, kollarını iki yana açarak. Etrafıma bakıyorum, o canavar kardeşini rahatsız edeceğinden ve gürültünün ne olduğunu görmeye geleceğinden endişeleniyorum.

"Kimse bana nasıl yapılacağını öğretmedi." Kaşlarımı çattım.

"Aşağı gel." Suya balıklama dalmadan önce bir el sallıyor. Yüzeye çıktığında ben hâlâ aynı yerde durmuş, dudağımı ısırarak ona bakıyordum.

Oraya gitmeli miyim?

"Freya, hadi ama. Sıkıcı olma." Başını geriye atıp elini ıslak saç tellerinde gezdiriyor. Eskiden diğerlerinden daha kısa olan nokta şimdi tamamen büyümüş, yara izi zamanla gümüş rengini almış. Yakından bakıldığında bir kuyruklu yıldızı andırıyor. Pek yakından görme fırsatım olmuyor ama arada bir geçiyor ve oldukça havalı görünüyor.

Omzumun üzerinden yatak odanın kapısına bakarak aşağı inip inmemeyi tartışıyorum. Dominique ilk kez kilitlemeyi unuttuğundan beri kilitlenmiyor ama yine de çay saatinden sonra dışarı çıkmayı sevmiyorum. Babam akşam sekizde yatakta olmam gerektiğini söyledi ve Noah tam bir dangalak. Evi keşfettiğim günlerde her zaman gittiğim yerdeymiş gibi görünüyordu.

"Sen buraya ait değilsin."

"Nereye gidiyorsun?" "Ne yapıyorsun?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum ama ediyor ve bu beni içten içe çok kötü hissettiriyor. Bazen, yemin ederim bana beni öldürmek istiyormuş gibi bakıyor.

Belki yapar.

"Herkes nerede?" Bir ayağımdan diğerine basarak ona sesleniyorum.

"Dışarıda. Noah'ın bir yarışması var ve babam da iş seyahatinde.

Gelecek haftaya kadar evde olmayacağım."

Deli gibi sırtarak battaniyemi ve kitabımı bırakıp merdivenlerden aşağı koşuyorum ve yemek odasının çift kapısından geçerek havuza gidiyorum.

Remi bir şezlonga uzanmış, şortunun altından su damlıyor ve altında bir su birikintisi oluşuyor.

"Prenses kulesinden indi," diyerek elini selam verir gibi salladı.

Burada duruyorum, yersiz ve garip.

"Mayon yok mu senin?" diye soruyor, Care Bears'e sarılmış pijamalarına bakarak.

"Hayır," diyorum, kendimi aptal gibi hissederek.

İçeriden gelen hareket ve kahkahalar beni zıplatıyor, Remi'ye yaklaşıyorum. Noah kapıdan evin yan tarafına doğru yürüyor ve yalnız değil. Onunla birlikte en az beş çocuk daha var. Nefes almak zorlaşıyor ve başım uğuldamaya başlıyor.

Beni gördüklerinde kahkahalar kesiliyor. Remi bir kalp atışı içinde ayağa kalktı, bir elini saçlarında gezdirdi.

"Bu da ne böyle?" Noah azarlıyor.

"Bu gece bir yarışman olduğumu sanıyordum," diyor Remi, bir elini ensesinde gezdirerek.

"Ben yaptım." Noah kafasını bir tro-fiyi tutan adamlardan birine doğru salladı. "Onunla ne yapıyorsun?" Sanki kötü bir kelimeymiş gibi kız diyor, dudağı bükülüyor.

"Senin için biraz genç, Rem." Çocuklardan biri kıkırdarak diğerinin omzuna vuruyor. "Bunlar Care Bear pijamaları mı?"

"Bok ye, Carter. Anneni becerdim," diyor Remi ve yanaklarını ısırıyor. Boynumda ve göğsümde geziniyor.

Noah o kadar yaklaşıp o kadar yürümeye devam ediyor ki nefesinden Dr. Pep- per'in kokusunu alabiliyorum. "Neden odandan çıktın, hapishane kaçkını?"

Gözlerim yaşardı.

"Onu rahat bırak, Noah. Sadece yüzmek istedi." Remi gözlerini devirir, ellerini Carter dediği çocuğa doğru uzatır. Elindeki kutudan ona bir bira kutusu fırlatır. Alkol almak için çok küçükler ama bu Remi'nin kutuyu açıp höpürdeterek içmesine engel olmuyor.

"Kendi lanet evimde havuz partinizi bastığım için özür dilerim. Dur, sana yardım edeyim." Noah sırtıyor.

Beni kucağına aldığı anda ciğerlerimden hava kaçıyor. Farkına varmadan kollarındaydım, sonra düşüyordum. Tanrım, beni havuza bırakıyor.

Ilık su beni yutuyor, suyun altına girerken başımın üzerinden akıyor. Çırpınıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum ve kollarımı hareket ettiriyorum. Yüzeye çıktığımda biraz hava yutmaya çalışıyorum ama su ciğerlerimi dolduruyor. Remi'nin görüldüğü kadar kolay değil. Bağışmalar var ama sesler

su kulaklarımı dolduruyor. "Yüzme bilmiyorum," diye bağırmaya çalışıyorum ama batıyorum.

Etrafımda bir sıçrama sesi patlıyor, sonra kaldırılıyorum. Suyun kenarındaki betona indiğimde serin hava yüzüme çarpıyor. "İyi misin?" Remi bana bakıyor, endişeyle kaşlarını çatıyor.

"Pek yüzme kıyafeti sayılmaz," diyor Noah.

"Takım elbisem yok," diyorum aptalca, öksürüyorum, ciğerlerim yanıyor. "Çoğu kız sutyen ve külotla gider," diyor çocuklardan biri.

Noah'nın kahkaha çılgılığı, araziye çevreleyen ağaçlarda bir şeyin koşuşturmasına neden oluyor. "Sutyenin içine ne koymuş olabilir ki?" diye alay ediyor.

"O daha çocuk, sık kafalı," diye tersliyor Remi. Beni ayağa kaldırıyor, pijamalarım üzerime yapıyor, damlıyor.

"Remi," diye bağırıyor Noah, "Gidelim. İnsanlar gelecek ve senin ses sistemini kurman gerekiyor." Remi'nin mavi gözleri benimkileri tutuyor, içlerinde bir özür var.

"Sorun değil. Zaten gelmemeliydim. İyi eğlenceler." En yakın kapıya yönelmeden önce yarım gülümsüyorum. Kıyafetlerim merdivenlerde gıcırıyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama ağlamama izin vermiyorum.

Kıyafetlerimi çıkarıp kurulandıktan sonra temiz pijamalarımı çıkarıyorum, bu sırada müzik evi dolduruyor ve açık balkon kapımdan kahkahalar yükseliyor. Aceleyle kapıyı çarparak kapatıyorum ama Noah'nın bana baktığını görmeden önce değil. İlk gözyaşı beni ele verip yanağıma sızana kadar bakışlarını tutuyorum.

Ondan nefret ediyorum.

BEŞ

F reya

Sakin suya bakarak ayak parmağımı suya daldırıyorum ve yüzeyde dans eden sisi hayranlıkla seyrediyorum. Ağaçlara asılmış Noel ışıkları ormanı büyülü bir görünüme büründürüyor. Yılın bu zamanını seviyorum. Odamda tek başıma geçirmeme rağmen Noel'in özel bir yanı var. Kendi ağacım var ve Dominique uyuduğumu sandığında altına koymak için her zaman küçük bir çuval hediye getiriyor.

Bir ürperti suyun üzerinde kayarak yüzeyi dalgalandırıyor. Soğuktan korunmak için ellerimi kollarımda gezdirdikten sonra ayak parmaklarımı silkeleyip içeri dönüyorum. Geç oldu ama Noah bir dövüş sanatları turnuvasında olduğu için evin içinde dolaşırken kendimi cesur hissediyordum.

Sürekli yarışmalara katılıyor ve bir yığın kupası var. Onun tekmelerinden birinin diğer ucunda olmak istemezdim. Bana karşı hâlâ korkunç ama bu becerilerini beni incitmek için hiç kullanmadı. Sözlü tacizleri işe yarıyor. Bugün erken saatlerde onu bir bavulu arabaya taşırken gördüm. Onu izlediğimi fark ettiğinde bana attığı sert bakış, eğer bunu kendi hareketlerinden biriyle takip etseydi ölümcül olabilirdi.

Ev sessiz. Kimin hala burada olduğundan emin değilim. Karnım gurulduyor ve beni mutfaktaki meyve kasesine götürüyor. Kırmızı bir elma alıp gömleğime sürüyorum, tam o sırada durduğum yerin karşısında bir kapı açılıyor.

Saçmalık.

Çıkışa bakıyorum ama artık çok geç. Babam kapı çerçevesinden bana bakıyor. Yiyecek deposu olduğunu düşündüğüm için buradaki kapılara pek dikkat etmemiştim ama arkasında kocaman bir geçit var. Önlük ve eldiven giydiğini fark ettiğimde midem bulandı. Etlerini orada mı kesiyor? Bu kan mı? Ayaklarımı geriye doğru sürüyorum, elma sert fayansa düşüyor.

"Freya." Adımı o kadar sakın söylüyor ki içim kıpır kıpır oluyor. "Buzdolabından bir şişe suya ihtiyacım var," diyor bana, çenesini buzdolabına doğru sallayarak.

Ne haltlar dönüyor burada?

Neden bunu giyiyor?

"Su, Freya," diye tekrarlıyor, ses tonunda bir kızgınlık notası var. Ayaklarım beni buzdolabına götürüyor, buzdolabını açıp bir şişeye uzanırken ellerim titriyor. Dönüp şişeyi ona doğru uzatıyorum, yaklaşmaya korkuyorum. Gözyaşları gözlerimi yakıyor. Kanla kaplı bir adamın anıları düşüncelerimi tüketiyor. Tutunmaya, kim olduğunu çözmeye çalışıyorum ama fırtınanın yaklaştığı gökyüzü gibi bulanık.

"Freya, bana suyu getir. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kalbim o kadar yüksek atıyor ki, duymasından korkuyorum. Ondan korkmam için bana hiçbir zaman bir sebep vermedi, beni hiç incitmedi, ama sadece kan görmek bile sinirlerimi ateşliyor.

Eldivenlerini çıkardı. Kalın, dövmeli elini bana doğru uzatıyor, odanın diğer ucuna geçip şişeyi avucuna yerleştiriyorum. Şişeyi kolunun altına sıkıştırıp elimi avucunun içine alıyor. Bana ilk kez dokunuyor. Sıkı ve sıcak bir tutuş. Beni koridora çekip sağdaki bir odaya girdiğinde neredeyse yürüme yeteneğimi kaybediyorum. Göreceklerimden korkarak gözlerimi kapatmak istiyorum ama artık çok geç.

Dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir iç çekiş çıkıyor. Bir doktorun ofisine benziyor. Dişçi odasında gördüğünüz gibi bir sandalye orta kısma yerleştirilmiş.

dle. Monitörler ve makineler. Cam kapılı bir buzdolabı, içinde bir sürü ilaç. "Çok nadir bir kan grubum var," diye anons ediyor. Sesi burada duyulmuyor. Sanki fısıltıyla konuşuyor gibi. "Buna altın kan diyorlar, çok nadir."

Başka bir buzdolabına doğru ilerliyor ve onu açarak bana kan torbalarını gösteriyor. "Birkaç ayda bir kendi kanımı alıyorum. Ben bir donörüm." Vay be. Ne iş yaptığını hiç bilmiyordum ama yaşadığımız ev nedeniyle iyi olması gerektiğini biliyordum. O özel bir doktor.

Kan. "İkizlerde de var mı?" Kan ve eşyalar böyle çalışır, değil mi? Bayan Hale, bazı şeyleri ailemizden miras aldığımızı söyledi.

"Hayır," diyor buzdolabını kapatırken. "Rh null kan grubuna sahibim. Bunu yavrularına aktarmak için her iki ebeveynin de bunu taşıması gerekir."

Remi ve Noah'ı düşünüyorum. Ona hiç benzemiyorlar. Onlara bir şey geçirip geçirmediğini merak ediyorum. Belki annelerine benziyorlardır. Burada Dominique ve Bayan Hale dışında hiç kadın görmedim.

"Demek doktorsunuz?" Ellerimi arka duvar boyunca uzanan tezgahın serin yüzeyinde gezdirerek soruyorum.

"Bir nevi, evet" demeden önce sorumu düşünmüş gibi görünüyor.

"Bu çok havalı. İnsanları tamir ediyor, onlara yardım mı ediyorsun?" Ben gülümsüyorum ama o gülümsemiyor. Bir şey düşünüyormuş gibi bana bakıyor. Kaşları aşağı doğru çekiliyor.

"Gel, geç oldu, yatakta olmalısın." Kapıyı açarak beni odadan çıkardı ve ışığı kapattı.

Bakışlarım koridorun geri kalanında geziniyor. "Diğer odalarda ne var?"

Omzunun üzerinden bakmak için dönüyor, sonra sırtımı sıvazlıyor. "Onlar sadece çöpleri saklamak için."

Kapıyı kapattığında, bir dizi kilit yerine oturur ve küçük bir güvenlik pedi ekranı kırmızıya döner.

"İyi geceler," diyorum ona ve arkamdan bakmasını sağlıyorum.

Odama çıktığımda Remi'yi en üst merdivende otururken buluyorum, güzel mavi gözleri beni izliyor, dağınık saçları alnının üzerinde dalgalar halinde. Bana doğru bir kâğıt torba uzatıyor. "Ne var?" diye soruyorum. Nefesim kesilerek soruyorum. Buraya hiç gelmez. Aslında, son zamanlarda nadiren eve geliyor.

"Aç şunu," dedi bana.

Heyecandan karnıma ağırlar giriyor. Çantayı alıp açıyorum, içine bakıyorum. Bir parça kumaş çıkardım. "Mayo mu?" Nefes nefese kaldım.

Ayağa kalkarak kolumdan tuttu ve beni son iki basamağa kadar çekti. "Bedeninizi bilmiyordum ama tezgâhtar bunun uyacağını söyledi."

Etikete baktım. On iki ile on dört yaş arası yazıyor. Ben on iki yaşındayım.

"Şimdi belki sadece izlemek yerine yüzmeye gelirsin." Geniş omuzlarını silkiyor, kalın dudakları genişçe gülümsüyor.

"Hâlâ nasıl olduğunu bilmiyorum." Yanağımın içini ısıırıyorum.

"Ben sana  ğretirim. Noah birkaç gün buralarda olmayacak.
Bu gece saat 11'de buluşalım mı?"

Çok geç oldu. Babam bu saatte odamda olmamdan hoşlanmazdı ama sanırım  ğrenmezse sorun olmaz. "Odamda saatim yok." İrkildim.

"Ciddi misin?" Kaşlarını  atıyor. "İşte." Başını sallıyor, bileğindeki saati   z yor. Elimi tutarak saati bileğime yerleştiriyor. Dokunduğu yer tenimi yakıyor, metal kayış gerçekten ağır ve büyük. Kalbim  i ek açıyor. Onu asla geri vermek istemiyorum.

"On bir, tamam mı? İşte o zaman büyük el on ikide, k  k k el on birde olur."

"Saati söyleyebilirim." Gözlerimi deviriyorum.

"Tamam, güzel." Kıkırdıyor, saçımı karıştırmak için uzanıyor.
"Dışarıda görüşürüz, evlat."

ALTI

Freya

Vücudumu suyun içinde iterek, diğer uca ulaşana kadar bacaklarımı tekmeliyorum ve havuzdan yukarı çekiyorum. Remi'ye dönüp bakıyorum. Telefonunda bir şeye bakıyor ve orada gördüklerine gülümsüyor. "İçeri gelmiyor musun?" Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde soruyorum.

Bana yüzmeyi öğreteli üç ay oldu. Hızlı öğrendiğimi söylediler ama bence bunun nedeni onun çok iyi bir öğretmen olmasıydı. Bu gecelere değer veriyordum. Saat on bir, ertesi gün okul için beni yoruyor olsa da günün en sevdiğim saati oldu.

"Bu gece olmaz, evlat. Gitmem gereken bir yer var. Yatağa gitmelisin, tamam mı?" Telefonunu arka cebine koyarak ayağa kalkıyor.

Midem bulanıyor. Yüzmeyi bırakmak istemiyorum. "Elbette." Gülümsüyorum. "Kurulanayım ve eşyalarımı alayım." Eşyalar derken, ıslanmasın diye masalardan birinin üzerine bıraktığım saatini kastediyorum.

"Seni sonra yakalarım." Onun içeride kaybolmasını bekledim, sonra tekrar suya daldım. Birkaç tur daha atıp yukarı çıkacağım.

Dördüncü turumdayım ve üzerimde bir gölge belirdiğinde dışarı çıkmak üzereyim.

Lütfen sadece giyinmiş Remi ol. Lütfen, lütfen.

İçimi bir korku uğultusu kaplıyor. "Bakın kim yüzmeyi öğrenmiş." Noah masmavi gözlerini bana dikmiş, yüzüstü yatarken

kalçalarım. "Nefesini tutabilir misin?" diye soruyor başımı suyun altına daldırmadan önce. Saçlarımı tutmuyor, bu yüzden tekmelemeyi başarıyorum ve bir aslanın bir antilopa yaptığı gibi beni izlediğini görmek için yeniden yüzeye çıkıyorum.

Havuzun etrafında beni takip ederken siyah saçları alnına dökülüyor. Ortaya doğru ilerliyorum, bacaklarım tekmeliyor. Zemin düştüğünde karnım dönüyor ve suya basmak zorunda kalıyorum. "Ne kadar dayanabileceğini sanıyorsun?" diye alay ediyor, elini suya daldırıp üzerime sıçratıyor. Şimdiden yorulmaya başladım.

Karşı tarafa doğru bir hamle yapıyorum ve kollarımı kenara dayayarak kendimi kaldırıyorum. Hızla ayağa kalkıyorum, bacaklarım biraz titriyor. Başını eğdi, gözleri yarıklara kadar daraldı. Kolları sırtının arkasında kilitli ve havuzun ışıkları vücudunda ürkütücü bir mavi dalgalanma yaratıyor.

Remington ikizlerine bakmak çok etkileyici. Remi gençlik filmlerinden fırlamış bir kahraman gibi, Noah ise... Noah karanlık bir kötü adam.

Bu benim hamlem. Bana söz söylemeden meydan okuyor. Bakışlarımı ondan bir metre ötedeki masanın üzerinde duran saate çevirince kalbim sıkışıyor. Onu bırakmak zorunda kalacağım. Bakışlarımı takip ederek masaya bakıyor, çenesi kaskatı kesiliyor. Saati eline alıp inceliyor, sonra öfke dolu gözleri arkamdaki bir şeye takılıyor.

"Neler oluyor?" Babamın sesi soğuk ve sert.

"Evcil hayvanınızı havuzumuzda istenmeyen bir kemirgen istilasası gibi yüzerken buldum," diye tersliyor Noah, yumruğunu saatin etrafına kapatıyor ve uzun adımları havuzun etrafındaki alanı tüketirken saati de yanında götürüyor.

Hayır.

Evin içinde kaybolmadan önce, Peder elini göğsüne götürerek onu durdurur. "Ondan uzak duracaksın, birbirinizden uzak duracaksınız. Yeterince açık anlatabildim mi?"

Soğuk hava ıslak tenime çarpıyor, ama beni titreten onların değiş tokuşu oluyor.

"Hayır, hiçbir şeyi netleştirmedin, mesela neden hâlâ burada olduğunu. Rose'un yerine bir Gallo sürtüğünü koyamazsın."

Babanın yüzü bulutlanır. Noah'yı gömleğinin yakasından tutup duvara yapıştırıyor. "Dur. Şimdi."

İçimde sinirler zıplıyor, korku midemi çalkalıyor.

Noah kolunu yukarı ve aşağı sallayarak babasının tutuşunu kırıyor. Göğsünü itiyor ama babası çok güçlü, çok iri. "Dikkatli ol, Noah. Kendini büyümüş sanma evlat," diye uyarıyor babam. Noah eve doğru uzaklaşmadan önce gözlerini bana diyor.

"Freya, odana git." Sesi gergin.

"Rose kim?" Boğazım yanıyor, orada bir yumru sıkışmış, soruyorum. "Odana git, Freya." Bana bakamıyor.

"Gallo nedir?" Hıçkırıyorum. Tanıdık geliyor, sanki ne anlama geldiğini bilmeliymişim gibi.

"Freya!" diye bağırıyor, parmağıyla yukarıyı işaret ederek. "Odana git. Şimdi."

Noah'nın açık yatak odası kapısını görmezden gelerek yanından geçip merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Kapımı çarparak kapattım ve doğruca duşa girdim, suyu patlattım ve Noah'a acımı duyma zevkini tattırmamak için kendimi düşün altına soktum.

YEDİ

Freya

Gözlerimi havuza çevirdiğimde içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. Remi aşağıda yeni kız arkadaşıyla birlikte. Yine.

Çok güzel bir kız. Sarı saçları kum renginde. Vücudu iki parçalı elbisesini benim istediğim gibi dolduruyor.

Kahkahaları balkonuma kadar süzülüyor. Bir şezlongda adamın üstüne uzanmış, dudaklarını öpüyor. Orada olmayı çok isterdim. Gece yarısı mırıldanarak kucağıma kayıyor. Onları izlemeyi bırak, Freya. Gıcıklık yapıyorsun.

Kitabımın sayfalarını beşinci kez okuyup yine de içime sindiremedikten sonra kitabı kapatıyorum, Midnight'ı kucağıma alıp içeri giriyorum ve onu yatağın ucuna yerleştiriyorum. Kafamı dağıtmak için duşa giriyorum, su soğuyana kadar orada kalıyorum. Çıktığımda havluyla kurulanıyorum, pijamalarımı giyiyorum ve bir fırçayı saçlarımda gezdiriyorum. Bu bir kabus. Saçlarım artık çok kalın ve uzun, düğümleri çözmek yıllar alıyor.

Fırçayı attıktan sonra etrafı karıştırmadan edemiyorum ve kendimi balkona geri dönerken buluyorum. Dışarısı şimdi sessiz ama havuz evinden bir ışık parıltısı geliyor. Beni izlerken yakaladıkları için mi oraya gittiler?

Susadım. Biraz su içmek için aşağıya inebilir ve orada dolaşıp biraz göz atabilirim. Noah babamla benim için kavga ettiğinden beri yüzmedim. Beni dışarıda yakalamasını hiç istemiyorum.

Yine orada, suyun içinde savunmasız. Beni boğacağını hiç tahmin etmezdim. Saati asla geri alamadım. "Sen burada kal Geceyarısı," diyorum bir bacağını havaya kaldırmış, kendini yalayan kedime.

Karanlık koridorlarda parmak uçlarımda ilerlerken ev her zamanki gibi sessiz. Çalışma odasının önünden geçerken kapının kapalı olduğunu fark ediyorum, ki bu sadece babam içeride çalışırken oluyor. Çekincelerimi dizginleyerek çalışma odasını geçip yemek odasına giriyorum. Kapı zaten açık, hafif bir esinti içerideki havayı serinletiyor.

Dışarı çıktığımda hava serin oluyor. Keşke hırka giyseydin. Sis havuzun üzerinde dans ediyor. Ağaçlar hışırdıyor, esintide sallanıyor, birbirlerine mırıldanıyorlar. Havuzun etrafında manevralar yapıyorum, kendimi havuz evine doğru itiyorum, pencereden içeri bakıyorum. Nefesim kulaklarımı dolduruyor, penceredeki bir yamayı ısıtıyor. Remi sigara içiyor, arka pencereden ağaçlara bakıyor. Kız arkadaşından iz yok, ben de içeri süzülüyorum.

"Tadı neye benziyor?" Siluetini soruyorum.

İrkiliyor, neredeyse sağındaki masanın üzerindeki lambayı devirecek. "Kahretsin, beni korkuttun," diye soluk soluğa kalıyor, sonra kıkırdıyor, bir elini göğsüne götürüyor, duman bir bulut gibi etrafında dalgalanıyor.

Garip kokuyor. Normal bir sigara gibi değil. Yaklaşıp tekrar soruyorum, "Tadı neye benziyor?"

Onu tutarken yüzünü buruşturuyor. "Ash, çoğunlukla. Sen bundan hoşlanmazsın. Senin için iyi değil. Baş ağrılarına iyi geliyor." Ucunu parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve alnındaki yara izini işaret ediyor. Gözlerim oraya kayıyor. Ona hep ne olduğunu sormak istemişimdir ama bir yanımdan cevaptan çok korkuyor. Hayatlarımızın korkunç bir şey yüzünden iç içe geçtiğini biliyorum. Parmaklarım yara izimi takip ediyor, boğazımın sol tarafında ince beyaz bir çizgi. Yara izlerimiz bizi birbirimize bağlıyor.

"Seni o kızla gördüm." Sözlerim suçlayıcı bir şekilde çıktı. Hemen bir gülümsemeyle örtbas ettim. Kollarımı kavuşturarak onun yanındaki duvara yaslandım.

Kaşlarını kaldırarak dudaklarını ıslatıyor ve dilinin ucundaki tütün parçasını siliyor. Gözleri muzipçe parıldıyor. "Öyle mi? Beni gözetliyordun, değil mi?"

Evet.

"Hayır," diye karşı çıkıyorum, yüzüm çıplak ayaklarıma düşüyor.

Çenemin hemen altındaki tenime dokunan parmağı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Sadece oynuyorum evlat," diyor, yüzümü kaldırıp onun yüzünü görmemi sağlayarak. Şu anda çocuk olmak istemiyorum. Çocuk olmak istiyorum.

Gününü havuzda geçirdiği kız. Artık on üç yaşındayım. O öyle düşünmese de aramızdaki fark kapanıyor.

"Bu nasıl bir şey?" Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

Sigarasını pencereden dışarı atıyor, yumuşak kehribar rengi parıltısı ağaçların arasında beliriyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve benim pozumu taklit etmek için bir omzunu duvara dayıyor. "Öpüşmeyi mi kastediyorsun?" Kaşları çatıldı.

Öpüşmek.

Hoşlarına gidiyor gibi görünüyor. Dudaklarımda tadı nasıl olurdu? "Siz bunu çok yapıyorsunuz." Omuz silkiyorum.

Dişlerini gösteriyor, parlak bir gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor. "İyi hissettiriyor. Yeterince büyüdüğünde kendin öğreneceksin," diyerek beni temin ediyor ve parmağının boğumuyla burnuma dokunuyor. "Hadi gel. Noah bizi bulmadan ve bizi dışarı atmadan önce içeri girelim."

Noah.

Sadece bu isim bile midemi bulandırıyor. "Neden senin için bu kadar farklı?"

"Nasıl yani?" diye soruyor, çıkışa doğru ilerlerken. "Kaba." Yani, acayip acımasız.

İç çekerek, "Belki de sigara içmeye ve birkaç kızı öpmeye ihtiyacı vardır." diyor.

Öpüşmek bu kadar güçlü mü?

Havuzun yanından çift kapıya doğru onu takip ederek birkaç derin nefes alıyorum ve sonra soruyorum: "Bana gösterecek misin?" Kelimeler ağızımdan çıktığı anda yüzümün rengi uçup gidiyor.

Yürümeyi bırakıyor, kaşları bir kez daha aşağı inerek gözlerini kısıyor. "Sana neyi göstereceğim?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Öpüşmek nasıl bir his?" Ellerimi önümde birleştirerek dudağımı ısıırıyorum.

Gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı. Kıkırdamadan ve başını sallamadan önce beni beklenmedik bir yoğunlukla inceliyor. Yanaklarım kızarıyor. Kendimi aptal ve reddedilmiş hissediyorum. Az önce kendimi kandırmamışım gibi davranmaya çalışarak odama saklanmak için ondan uzaklaşmaya başlıyorum ki bileğimden tutup beni geri çekiyor. Gözleri o kadar parlak ki, gece gökyüzünden koparılmış yıldızlar gibi görünüyorlar.

Ben bir şey söyleyemeden beni sert bedenine doğru çekiyor, güçlü kolları beni sarıyor ve tutuyor. Gerildim. Vücudunun benimkine olan sıcaklığı bana doğal gelmiyor. Daha önce hiç bu kadar

Daha önce başka birine bu kadar yakın olmamıştım. Yağmur ve sigara kokuyor.

Kollarım yavaşça belini sarıyor ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakarken dudaklarımdan bir iç çekiş geçiyor. Güzel, çok güzel, keşke beni hiç bırakmasa diyorum ama bırakıyor. Soğuk hava onun sıcaklığının yerini alıyor ve saçlarımı karıştırıyor. "Bir gün yeterince büyüyeceksin. Eğer hala sana göstermemi istiyorsan, göstereceğim" diyor ve midem kelebeklerle doluyor.

Benden önce içeride kayboluyor ve ben bir bardak su almak için mutfığa gitmeden önce ayaklarının merdivenlere basışını ve kapısının kapanışını dinleyerek bekliyorum, yüzüm yanıyor, saçma bir gülümseme yanaklarımı acıtıyor. Kimseyi rahatsız etmemeyi umarak ışıkları açma zahmetine girmiyorum. Ay odaya mavi bir renk katıyor, bardakların durduğu dolabı görmeme yetecek kadar ışık veriyor. Buzdolabında bardağımı doldururken gıcırdayan bir buzluk var. Odanın köşesinden bir ses konuştuğunda bardağın yarısı dolmuştu.

"Ne yapıyorsun?"

Nefes nefese, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Cam parmaklarımın arasından kayıyor, ayaklarımın dibindeki karo zeminde paramparça oluyor, buz inciklerime çarpıyor. "Seni görmedim," diye nefes alıyorum.

Noah masada oturuyor, parmakları kendi bardağının etrafında kıvrılmış.

"Öyle görünüyor." Çenesini kaldırdı, gözleri odayı küçültecek bir güçle parlıyordu.

"Kardeşimle ne yapıyordun?" Ses tonu karanlık, acımasız ve ürkütücüydü. Aynı yüze ve yapıya sahip olmalarına rağmen, Nuh Remi'de olmayan uğursuz bir şey vardı. Parlayan mavi gözlerindeki soğuk acımasızlık midemi bulandırıyor.

"Hiçbir şey." Vurgu yapmak için başımı sallıyorum. "Neden ondan uzak duramıyorsun?"

"Ondan hoşlanıyorum. Biz arkadaşız," diye mırıldanıyorum, mesanem aniden kendini rahatlatmak için ağrıyor.

"Arkadaş falan değilsiniz," diye uyarıyor ayağa kalkarken. Gömleksiz, vücudu güçlü, gergin, kasları derisinin altında esniyor ve mutfakta benim durduğum yere doğru kendinden emin adımlarla ilerliyor. Tezgâhın diğer tarafına geçene kadar gölgesi duvarlarda geziniyor, ışığı yutuyor.

Hafif bir ter tabakası tenini kaplıyor ve ay ışığının altında parlamasını sağlıyor. Saçları nemli ve yüzünden geriye doğru toplanmış. O kadar

Yıkıcı derecede yakışıklı, içinin bu kadar çirkin olması haksızlık.

Ellerini tezgâhın üzerine koyarak eğiliyor, aramızdaki tek mesafe tezgâhın üç metrelik küçük boşluğu. "Beni duydun mu?" diye soruyor, üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

Kendimi durduramadan, "Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye soruyorum. Sesim çok küçük, kırılgan, ayaklarımın dibindeki cam parçaları gibi kırılabilir çıkıyor.

Bu gece Remi tarafından kucaklanmak bana ne kadar yalnız, içi boş, doldurulmaya, fark edilmeye, sevmeye muhtaç olduğumu fark ettirdi. Sadece insan olarak görülmek bile yeterli olurdu. Küçük bir nezaket kırıntısı yeterli olacaktır.

Cevap vermeden benden uzaklaşıyor. Benimle işinin bittiğini varsayıyorum. Başımı sallayarak ayaklarımın dibindeki dağınıklığa geri dönüyorum, özellikle büyük bir parçayı almak için eğiliyorum. Ayağa kalktığımda sıcaklığı sırtıma vuruyor.

Göğsümden bir çığlık kopuyor ve neredeyse dengemi kaybediyorum. Nefesi kulağımın dibindeki saçları oynatıyor, sıcaklığı tenimi okşuyor. "Senden nefret etmem için, benim için var olman gerekir." Kalbim küt küt atıyor. "Ve sen," saçlarımı avuçlayıp başımı geriye çekerek soğuk, ölü bakışlarına bakmaya zorluyor beni, "yoksun."

Nuh'un buz gibi acımasızlığı Remi'nin az önce içimde uyandırdığı sıcaklığı söndürüyor. Beni serbest bırakınca öne doğru sarsıldım ve kendimi sabitlemek için ayağımın kalkmasına neden oldum. Yumuşak etim bir cam parçasının üzerine düşüyor. Keskin kenar derimi delip nefesimi kesiyor.

"Şu pisliği temizle." Etrafımdaki buzu işaret ediyor. Yerde parça parça yatan ben de olabilirdim.

Ayağımı kaldırarak parçayı buruşuk etten koparıyorum, yaradan kan damlayınca irkiliyorum.

Lanet olsun.

Eğilip bir kağıt havlu kapıyorum ve kanı siliyorum. Gözlerim babamın tıbbi eşyaları için kullandığı kapıya kayıyor. Topallayarak kapı kolunu deniyorum, zaten açılmayacağını biliyorum. Kapının üzerinde, bende olmayan bir şifreye ihtiyaç duyan küçük bir güvenlik tuş takımı var. Dominique'in odamda bir ilk yardım çantası bulundurduğunu hatırlayarak, sadece ayağımın topuğunu yere basarak mutfaktan çıkıyorum.

Çalışma odasına ulaştığımda duraksadım. Kapı ardına kadar açıktı. Noah babamla hararetli bir tartışma içindeydi. "Kendi gözlerimle gördüm. Birbirlerinin üzerindeydiler."

Ağzım kuruyor, tüylerim diken diken oluyor. "O daha üç yaşında, Noah. Kardeşin o kadar aptal değil."

"Peki, bir ya da iki yıl sonra fark edilmemesi zor olduğunda ne olacak baba?"

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum."

"Biliyorum, varlığımın her zerresiyle. Bu kör olduğum anlamına gelmiyor."

"Ondan uzak duracaksın." Babam yumruğunu masaya vuruyor. Bir kalemlik kenardan halının üzerine devrilir.

"Var, ama Remi'nin iplerini ben çekmiyorum."

"Ben hallederim," diyor babam, elini sallayarak başından savıyor. Gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor. Kalbim göğsümün içinde büzüşüyor.

Remi'yi benden uzak tutacaklar. Var o l m a y a b i l i r i m bile.

Odamda bir hareket duyduğumda gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gün ışığı. Yorganın üstünde uyuyakalmışım. Oda buz gibi.

"Neler oluyor?" Dominique şifonyerimdeki eşyaları bir bavula boşaltırken babamı yatağımın ayak ucunda buluyorum.

"Bugün buradan ayrılacaksın. Seni sömestr ortasında kabul edecek harika bir okul buldum."

"Okul mu, gerçekten mi?" Soluk soluğa doğruluyorum. Gece yarısı yatağımın ucundan odanın köşesindeki yemek kabına doğru fırlıyor.

"Burası yatılı bir kız okulu. Yaz tatilinde buraya döneceksiniz."

"Bekle, orada mı yaşayacağım?"

"Evet." Sertçe başını sallaması tartışmaya ya da münakaşaya yer bırakmıyor.

Bunun nedeni Noah'ın Remi ve benim hakkımda söyledikleri.

"Gitmek istemiyorum," diyorum Midnight'a bakarak. "Kedime kim bakacak?"

"Ona bakılacak. Şimdi giyin. Bugün gidiyoruz."

SEKİZ

Freya

Dışarıdaki merdivenlerde otururken, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar çantamı kavıyorum. "İyi misin?" Ivy dizimi dürterek soruyor.

"Evet, tabii ki. O burada olacak." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

"Bu saçma sırtışla beni kandıramazsın, Frey. Eğer gelmezse, yazı benimle Hamptons'da geçirebilirsin." İki parmağını bir silahın namlusu gibi uzatarak başına götürüyor ve kendini vuracakmış gibi yapıyor, başı omuzlarına düşüyor.

Dudaklarımda gerçek bir gülümseme belirliyor. "Ne kadar zor bir hayat yaşıyorsun," diye alay ediyorum. Ivy eski ve sonsuz bir paradan geliyor. Benden bir hafta sonra Holy Mary Kız Okulu'na geldi, kaşlarına kadar inen siyah göz kalemi sürmüştü, cupid's bow dudakları koyu kırmızıya, neredeyse siyaha boyanmıştı, saçları yanlardan tıraş edilmişti, güneş gibi parlak turuncu renkteydi ve tıpkı güneş gibi parlak yanıyordu. Bağcıklı botları dizlerine kadar *iniyordu* ve üzerindeki tişört yırtıklarla kaplıydı, göbeği açıktaydı ve üzerinde "*MILF'leri seviyorum*" yazıyordu.

Göğsünü.

On dört yaşındaydı ve kim olduğunu çoktan biliyordu. O anda ona tapmışım ve o zamandan beri her birine tapıyorum.

"Sence üvey kardeşlerin orada olacak mı?" diye soruyor, gözlerinde hoppa bir parıltıyla.

Keşke ona bu ikisinden bahsetmeseydim. Ne kadar güzel olduklarından bahsettiğimde, onları sosyal medyada takip etti. Bulduğu bir kızın profiliydi, fotoğraflar bir partide çekilmişti. Benim bu cehennem çukurunda sıkışıp kalmamın sebebi Noah'tı, o ise dışarıda partiler veriyor ve hayatını yaşıyordu.

"Onlar benim üvey kardeşlerim değil," diyerek saatimi kontrol ettim. Geçen yıl bana Noel hediyesi olarak verilmişti. Remi'nin taktığına hiç benzemiyordu. Tatsız, sıkıcı. Tıpkı bu okul gibi. Benim gibi.

"Kendine bunu söylemeye devam edebilirsin, ama onlardan birini becerirsen hoş karşılanmaz." Dilini dışarı çıkarıyor, sonra yüzü düşüyor. "Annem burada," diye inliyor.

Bahsettiği arabaya bakıyorum. Arkada güzel bir kadın oturuyor, güneş gözlükleri gözlerini kapatıyor. Parlak kırmızı ruju ve sarı saçları Marilyn Monroe havası veriyor. Göz kamaştırıcı. Kendi annemi düşünmeye çalışıyorum ama sadece boşluk var.

"Seni seviyorum, tamam mı? Yüzünü düzelt. O burada olacak." Çantasını toplayıp geriye doğru yürüyor ve "Kardeşlerini sikmek yok!" diye bağıyor.

Ağzım açık kalıyor, yanaklarım ısınıyor, utanç beni doyuruyor. Her yer öğrencilerle dolup taşıyor, hepsi yaz için ayrılıyor. Gözlerin bana doğru dik dik baktığını hissediyorum ve yerin yarılp beni yemesini diliyorum. Dominique park alanına girerken arkasından "Senden nefret ediyorum," diye sesleniyorum.

Peder benim için geleceğini söyledi. Geçen yıl da aynı şeyi söylemişti ve ben de burada rahibelerle birlikte bir yetim gibi tek başıma kalmıştım.

EVE DÖNÜŞ YOLU BERBAT. Dominique benimle konuşmuyor. Onun yerine, İngilizce olmayan sesli bir kitap dinliyor.

Döndüğümüzde babam evde bile değildi. Dominique beni yalnız bırakmadan önce *iş için uzakta olduğunu* söyledi. Beni bekleyen tek kişi Gece Yarısı. Benden bıkıp kendini elimden kurtarmadan önce onu kucaklayarak yarım saat geçiriyorum.

Tipik.

İç çekerek yıllardır değişmeyen odama bakıyorum, dışarıda bir hareketlilik yakalıyorum. Remi...

İri bedeni havuzda yüzüyor, sırtındaki kaslar kollarının hareketleriyle birlikte esniyor, sanki bu iş için doğmuş gibi suyun içinde süzülüyor. Onu çok uzun zamandır görmemiştim, şimdi onu izlemek kalbimi acıtıyor. Geceleri odamda yalnızken onu çok düşünüyorum. Verdiği sözü düşünüyorum. Tamamı kızlardan oluşan bir okulda olduğum için öpüşmenin nasıl bir his olduğunu hâlâ öğrenme şansım olmadı. *On beş yaşımdayım ve hiç öpülmedim.*

Ivy hem erkeklerden hem de kızlardan hoşlanıyordu ve okuldayken kız arkadaşları vardı, ancak bu son derece hoş karşılanmıyordu. Yakalanırsa, cezası zihinsel ve fiziksel olurdu.

Remi havuzdan çıkarken hava ciğerlerimi daraltıyor, başını kaldırıp bakışlarımı yakalıyor. Gözlerimiz çarpışıyor, mıknatıs gibi kilitleniyor. Şehvet göğsümde çiçek açıyor, meme uçlarımı sıkıyor ve midemde birikiyor. O lanet öpücüğü isteyeceğim. Ciğerlerime hava çekerek dönüyorum ve kapıya yöneliyorum. Havuzun kenarında vücudunu kurularken sırtına bakana kadar durmuyorum.

Sanki orada olduğumu hissetmiş gibi yavaşça dönüyor, o yıldız mavisi gözleri içime bakıyor. Öncekinden daha da çarpıcı. Bu özelliklere yakından tanık olmak neredeyse şok edici. Bana dokunmuyor ama onu her yerde hissediyorum. Aramızda konuşulmayan bir yoğunluk var. Vücudu titriyor gibi görünüyor, kasları kalın uzuvlarının etrafına sarılmış. Göğsünde siyah bir kuzgun dövmesi var.

"Evindesin," diyor neredeyse fısıltıyla.

"O öpücüğü istiyorum," diyorum titreyerek. Ne kadar çaresiz ve acınası görüldüğüm umurumda değil. Bana söylediği gibi bekledim ve hâlâ istiyorum.

"Ne?" siyah saçları yanağından aşağı süzülüyor, küçük gözyaşı damlası ağzının kenarındaki kırıksıklığı dolduruyor.

"Bana nasıl bir şey olduğunu göstereceğine söz vermiştin," diye hatırlatıyorum ona, yaklaşarak. Nefeslerimiz birbirine karışıyor. Aramızda ısı titreşimleri var.

"Öp beni. Bana tadının nasıl olduğunu gösterenin sen olmasını istiyorum. Seni tatmak istiyorum," diyorum yüzüzce. Bu sefer gülmüyor ya da başını hayır anlamında sallamıyor, sadece bana bakıyor ve beni kıvrandırıyor. Bedenim ateşler içinde. Nefesim daralıyor.

"Gözlerini kapat," diyor bana ve kalbim yerinden fırlıyor. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdıktan sonra yavaşça gözlerimi kapatıyorum. Kalbimin göğsümden dışarı attığını görebiliyor mu?

Avuç içinin yanağıma dokunuşu beni korkudan yutkunmaya itiyor. Başım dönüyor, sanki uçuyorum, tüm bunları hayal ediyorum. Benim

Yaklaştığında elini sert göğsüne koyuyor. Vücudu havuzdan gelen klor kokuyor. Dudaklarını usulca dudaklarıma yerleştiriyor ve karnımda balerinler dönerken nabzım omurgamda zonkluyor. Dilinin dudaklarıma değen ılık darbesi beni neredeyse büküyor. Ona açılıyorum, dilini kendi okşamamla karşılıyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum ama onun bana verdiği her şeyi ben de ona veriyorum. Yüzümü sıkıca kavriyor, saçlarıma doğru ilerliyor. Bir avuç alıp öpücüğünü derinleştiriyor. Parmak uçlarımda yükseliyorum, bedenim onunkine tırmanmam için yalvarıyor.

"Remi," diye iç geçiriyorum ve nefes nefese kalarak uzaklaşıyor.

"Tekrar," diye yalvarıyorum. Tekrar eğiliyor, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırıyor. Gözlerim açılıyor, acının sızısı sistemimi sarsıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve daha sert ısırıyor, derimi deliyor, beni inletiyor. Beni bırakıyor ve geri çekiliyor.

Parmaklarım açtığı kesiğin izini sürüyor, metalik sıvı dilimin üzerinde çarpışıyor. Kanıyor. Havlusunu kaptığı gibi başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor.

Eğer sorsaydı, ona aynı anda hem uçmak hem de düşmek gibi hissettirdiğini söylerdim. Duyguların içinde kaybolmak gibi. Bunu tekrar yapmak istiyorum. Asla durmak istemiyorum. Ama onu bütün yaz boyunca bir daha görmedim.

DOKUZ

Freya

REMI HAKLI ÇIKTI, sigaranın tadı kül gibi. Esrarı Ivy'ye uzatırken tıslıyorum ve ayakkabımdaki bir fareyi tekmeliyorum. Gıcırıyor ve kutuların arasından kaçıyor. Burası küf ve çamaşır suyu kokuyor. Ne kadar zıt bir koku. Okulda bodrum her zaman kilitlenmeden bırakılırdı. Kimsenin temizlik malzemeleriyle buraya inmek isteyecek kadar çılgın olmayacağını varsayıyorlardı. Burası benim ve Ivy'nin ev işlerinden ya da İncil dersinden kaçmak istediğimizde saklandığımız yer.

Ivy'nin içeriye kaçak mal sokan bir arkadaşı var ve biz de burada içiyoruz. "Yakında tekrar eve döneceğimize inanamıyorum. Bu yıl uçup gitti. Sadece bir yıl sonra buradan gideceğiz," diye mırıldanıyor ve esrardan birkaç fırt çekiyor. "Kaçıp gitmeliyiz."

"Öyle mi? Nereye gideceğiz?" Homurdanıyorum.

"Bilmiyorum. Hollywood. Paris. Ohhh, Londra! Kendimize oradaki prenslerden birini bulalım."

Gülerek, kış aylarında ön taraftaki basamakları buzdan arındırmak için kullanılan kocaman bir tuz torbasına yaslanıyorum. "Bunları turistlere iyilik olsun diye dağıtmıyorlar. İki tane var."

"Hangisi sikilebilir olan?" sütyeninin içindeki göğüslerini ayarlıyor, farklı görünmediklerinde burnunu kıvırıyor. Ivy'de eksik olan

ama bunu kalçalarıyla telafi ediyor. Onu her zaman göğüslerime özlemle bakarken yakalardım.

"Harry. Ve ikisi de evli," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, doğru. Harry. O aktrisle evli. O da becerilebilir." Bana göz kırpmıyor, başka bir sıçan bize katılmaya karar verdiğinde ayaklarını sallıyor.

"Herkesi becermek istiyorsun." Koluna vurdum. "Vajinayı soğut."

"Soğuk, neredeyse donmuş durumda. Uzun zamandır hiç hareket olmadı." Havaya bir duman üflüyor.

"Bir de bana sor," diye inliyorum.

"Yaz boyunca V kartını dağıtmaya çalışmalısın. Bu katil vücudu zevk için kullanmaman suç teşkil ediyor." Esrarı uzatıyor, neredeyse hepsini içmiş.

Düşüncelerim Remi ve paylaştığımız öpücükle doluyor. Ona bundan hiç bahsetmedim, onlara üvey kardeşlerim dedikten sonra değil. Bunun bizim sırrımız olması hoşuma gidiyordu.

"Herkes yedi gün yirmi dört saat seks düşünmez."

Homurdanarak, "Sadece seks yapmamış olanlar" diye takılıyor.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri ikimizin de sıçramasına neden oluyor. Esrarı çıkarıp kıkırdayarak onu karanlık köşeye çekiyorum. "Şşşt," diye emrediyorum.

"Aşağıda kim var?" diye bağılıyor hademe. Odanın içine doğru ilerlediğinde, merdivenlere doğru bir hamle yapıyoruz, o kovaladıkça kahkahalarımız daha da yükseliyor.

Kapıdan fırlayıp avluya doğru koşmaya başladığımızda koridor bomboştu. Hademe merdivenlerin tepesine ulaştığında yoruluyor, bu yüzden bizi aramaya gelmiyor.

Ivy kollarını omuzlarıma atarak, "Bu yaz seni özleyeceğim," diyor.

"Ben de seni özleyeceğim."

ODAM DEKORE EDİLDİ. "Ne düşünüyorsun?" Babam, şoförünün odama bıraktığı bavulumu karıştırarak soruyor. Bu sefer kendisi gelip beni aldı. Yolculuk garip ve gergindi. Bana okulu sorduktan sonra konuşacak başka bir şey kalmadı.

Odanın içinde dolaşırken omuzlarımı sarsarak gülümsüyorum. "Çok güzelmiş. Teşekkür ederim." Beyaz duvarlar şimdi soluk pembe. Yatak artık bir kraliçe. "Gece Yarısı nerede?" Yemek kaplarının eksik olduğunu fark ederek soruyorum.

"Dekorator buradayken kaçmaya devam etti, bu yüzden Remi onu sizin için odasında tuttu. Onu yukarı çıkaracağım."

Remi Midnight'a mı bakıyordu? Göğsüm ısınıyor.

"Bavulunu boşaltman için seni yalnız bırakayım. Bu gece bir iş için ayrılıyorum. En fazla bir hafta yokum."

Başımı sallıyorum. Önemli değil. Buradayken bile birlikte vakit geçirmiyoruz. Benden aktif olarak kaçıyor. "Tamam. Harika."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa Dominique sekize kadar burada olacak."

Kapının arkasından kapanışını izliyorum ve pembe odaya bakıyorum. Pembeden nefret ediyorum.

Bavulumu açıp Ivy'nin eski dergilerini çıkardım. Makaleleri okumuyor bile, sadece moda sayfalarına bakıyor ve herkesin kıyafetlerini eleştiriyor. Bazı sayfaları yırtıyorum ve yatağımın üzerindeki duvarı kaplamaya başlıyorum.

Gardırobumda yeni bir mayo ya da iki parça yok. Şimdiye kadar her yaza bedenime uygun yeni kıyafetlerle dönerdim. İlk defa yeni kıyafetler beni beklemiyor. Dominique benim adıma alışveriş yapmakla görevlendirilmişti. Bu sefer unutmuş olmalı. Muhtemelen burada yaşadığımı bile unutmuştur. Bu evdeki diğerleri gibi o da benim için çaba harcamayı bırakmıştı.

Külot ve sütyenle yüzebilirim. İki parçayla aşağı yukarı aynılar. Ayrıca, dışarıda kimse yok. Yüzmeye karar vermeden önce kontrol ettim.

Saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz yaparak aynada iç çamaşırlarımı inceliyorum. Pamuklu külot olması gereken yerleri kapatıyor, sütyen ise daha çok sporcu sütyenine benziyor. İğrenç bir gri. Okul yılının başında bize sütyenin yanı sıra yedi çift pamuklu külot, sıkıcı siyah pileli bir etek, beyaz gömlek ve üzerinde okul amblemi olan siyah bir blazer ceket vermişlerdi. Bu çağda kim kendi kıyafetini diker ki?

Banyomda bir yığın temiz havlu buluyorum, birini gövdemin etrafına sarıyorum ve havuza doğru gidiyorum.

İçeri girdiğimde ev karanlıktı. Koridorlardaki ışıklar loş. Noah'ın yatak odasının önünden geçiyorum. Kapısı açık ama ışıklar sönük. Odası tertemiz. İçerideki odun kokusu olmasa, burada yaşadığını asla bilemezsiniz.

Çalışma odasının kapısı açık. Babam çoktan gitmiş olmalı. Remi ya da Noah'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Yaz için uzakta olabilirler. Havluyu atıp ayak parmağımı suya daldırıyorum. Serin sıvı, son bir haftadır yaşadığımız aşırı bunaltıcı sıcaktan bir sığınak sunuyor. Burada yaz her zaman sıcaktır ama bu haftaki sıcak hava dalgası neredeyse dayanılmaz hale getirdi.

Suya dalıyorum ve yüzeyi kırıyorum, havuz boyunca yüzmek için zaman ayırıyorum. Evin içinden gelen sesler beni ürkütüyor. Bir ışık yanıyor. Yemek odasında bir silüet beliriyor ve dikkatimi çekiyor.

Kadın kıkırdamalarının ardından bir erkeğin iniltisi açık kapılardan süzülüyor. Buraya gelirken onları kapatmayı düşünmemiştim. Kendimi mümkün olduğunca sessizce havuzdan çıkarıp merakla onlara doğru ilerliyorum. Yaklaştıkça kalbim düzenli bir hız kazanıyor. Sesler havada uğuldayan yumuşak inlemelere dönüşüyor ve bacaklarımın arasına bir nabız gönderiyor.

Okulumuz kız okuluydu ama kitaplar okurdum, Ivy'nin gizlice girdiği filmleri izlerdim. O seslerin ne olduğunu biliyordum.

Kapıya yaklaşp içeri bakıyorum ve neredeyse nefesim kesiliyor. Remi... en azından ben Remi olduğunu düşünüyorum, kafasını bir kızın bacaklarının arasına gömmüş. Kız kahvaltımı yaptığım masanın üzerine uzanmış. Yumuşak inlemeleri ses tonunu değiştiriyor, daha yüksek, daha yüksek. Güzel yüzüne sürtünürken elleri adamın saçlarına gömülüyor. Adam gömleksiz, kot pantolonu kısından aşağı sarkıyor. Pürüzsüz, bronz teninin altında kasları esniyor ve dalgalanıyor.

Meme uçlarım zirve yapıyor. Karnımın alt kısmında ılık bir ağrı birikiyor. Hiç düşünmeden elim karnımın üzerinde geziniyor, külotuma kadar iniyor ve içeri kayarak ısınmış etime dokunuyor. Sırtını masadan kaldırıyor. "Siktir, siktir..." diye bağırırken bacakları adamın başının etrafında kenetleniyor.

Çok geç olana kadar arkamdaki ayak seslerini duymuyorum. Noah'nın baskın formu omzumun üzerinden bakıyor, vücudu neredeyse benimkine yaslanmış.

"Röntgenci. Rahibeler ne der?" Alaycı ses tonunda bir parça eğlence ve büyük bir dozda tiksinti var.

Yanaklarım alev alev yanıyor. Elimi külotumdan hızla çekiyorum ve ona doğru döndüğümde gözleri oraya düşüyor. Yaklaşıyor, çok yakın, çok büyük, çok fazla.

"Ben bir şey yapmıyordum," diyorum utancımın yerin dibine girerek. Gözleri içerideki gösteriye kayıyor. Bakışlarını takip ediyorum, şimdi omzumun üzerinden bakıyorum. Kız yüzüstü yatıyor, ayakları yerde, bacakları ayrılmış, eteği kalçalarının üzerine itilmiş. Remi'nin onu itmesini izleyemeden, Noah elimi tutup kaldırıyor.

Parmaklarımı burnuna götürüp içine çekerken korku ve dehşet bacaklarımı lastiğe çeviriyor. "Kardeşimin sevişmesini izleyerek tatmin oluyorsun gibi kokuyor. Ne yazık ki bensiz başlamışlar. Havuz evinde buluşacağımızı sanıyordum."

Aman Tanrım. İkisini de yakalayacak.

Dudaklarım şok, şehvet ve utanç dolu bir hırıltıyla ayrılıyor.

Mavi, için için yanan gözler gri ıslak sütyenime düşüyor, dayanıksız kumaş altındakini örtmek için hiçbir şey yapmıyor. "Çifte doldurulmayı seviyor," diye işkence ediyor.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirirken bakışlarım o kalın dudaklarına takılıyor ve parmaklarımın olduğu yerde olmalarının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Ezik, bakire Freya. Senden nefret ediyor, buna vajinan da dahil. Ona bu kadar yakın olmak güneşe bakmak gibi. Acıtıyor, yakıyor, Hasarlar. Dayanılmaz derecede güzel ve korkunç derecede zalim. Kendimi savunmamı beklerken gözleri yarıklara dönüşüyor, böylece beni onunla yok edebiliyor. Son bir yılda çok şişmanladı ve eskisinden daha da uzun boylu oldu. Bir buçuk metre olmalı. Bakışlarını tutabilmek için boynumu zorlamam gerekiyor ve gözlerim sulanmaya başlasa bile o bakışı tutuyorum. Beni incelemesi altında tutsak tutarken yontulmuş çenesi sertleşiyor.

"Yüzmek istedim." Omzumu silktim.

Bakışlarını bir kez daha vücudumda gezdirirken yüzü buruşuyor. "Senin..." kaşlarını çatıyor, "bu iç çamaşırı bile mi?"

"Mayom yok." Bileğimi hâlâ sıkıca tuttuğunu fark edince elimi geri çekip kollarımı vücuduma dolayarak kendimi elimden geldiğince örtmeye çalışıyorum. Yüzümü eğerek, içimi bulandıran aşığılanmayı gizlemeye çalışıyorum.

"Remi," diye seslendi aniden. Çenem düşüyor, gözlerim dehşetle irileşiyor.

"Yapma." Yutkunuyorum. Yalvarışım cevapsız kalan acınası bir ciyaklama.

"Onu odana götürsen iyi olur" diye bağırırken gözlerini benden ayırmıyor. Burada bir izleyici kitlen var. Yeni yerler, yeni hisler keşfeden küçük bir Katolik kız."

Piç kurusu.

Arkamı dönemem. Remi'nin özel anına izinsiz girdiğimi fark ettiğinde yüzünü göremem. İçimi kemiren kıskançlığı görmesine izin veremem. Ölmek istiyorum.

"Kim o?" diye sorar içerideki kız.

Kurşun yemek bundan daha iyi olurdu. Acı her zaman fiziksel değildir. Bir insanı şiddet kullanmadan da kırabilirsiniz. Noah bu konuda ustaydı. Mutlak utancım olan açık yaraya tuz ekerek, bana bir kez daha baktı. Öyle bir küçümsemeyle bakıyor ki, kendimi çukurdan sürünerek çıkıp güzel insanları etkileyen iğrenç bir canavar gibi hissederek irkiliyorum. "Bu, sevgili Maria," diye alay ediyor Noah, bana doğru eğilip dudaklarını kulağıma değdirerek, "hiç kimse değil." Öldürücü darbe hedefine ulaşıyor, içeri girmek için yanımdan geçerken dudaklarını tuzla dolduran sırtış.

Gözlerim kapanıyor ve bacaklarım tökezleyerek lastiğe dönüşüyor, beni betona doğru savurmakla tehdit ediyor. Kendimi tutuyorum, Remi kapıda belirdiğinde serbest bırakılmak için çığlık atan gözyaşlarımı tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Şimdi o öpücük için hazır mısın?" Sözleri zihnimde dönüp duruyor. Ona bakamıyorum. "Freya? Sadece şaka yapıyorum. Noah için endişelenme," diyor koluma uzanarak. Geri çekiliyorum ve havlumu almak için koşmaya başlıyorum. Evin farklı bir girişinden geçip kendimi merdivenlerden yukarı atıyorum, bacaklarımın güçlü kalmasını ve beni taşımasını istiyorum.

Odama girip kapıyı kapatmak için acele ediyorum ve cenin pozisyonuna geçiyorum. Gözyaşlarımın özgür kalmasına izin vererek, boğazım düğümlenene ve yanaklarım yanana kadar hıçkırıyorum.

Burada olmaktan nefret ediyorum.

ON

Freya

Bavulumu arabanın bagajına atarak, son altı yıldır tutsak olduğum donuk, gri binaya orta parmağımı uzatıyorum. Sonunda bu cehennem deliğiyle işimin bitmiş olması daha özgür hissettirmeli ama bagajı kapatıp arabamın kapısını açtığımda göğsüme bir ağırlık çöküyor.

Şimdi ne olacak?

Beş yıl yatılı Katolik okulunda okumak, tutucu uniformalar giymek, inandığımdan bile emin olmadığım bir Tanrı'ya tapınıyormuş gibi yapmak insanın isyan etmesi için yeterliydi. Ama isyanımın boyutu buydu: değersiz bir orta parmak selamı. Ve sayılmazdı bile çünkü etrafta bunu görecektik kimse yoktu.

Mezunların çoğu bir hafta önce ayrıldı. Benden burada kalmam ve ilk yıllarına başlayan yeni elemanların tanıtımına yardımcı olmam istendi. Zavallı ruhlar. Burası her gün bir cenazeye katılmak ve tabuttaki kişinin siz olmasını dilemek gibi bir şey. Ivy olmasaydı, buradaki ilk yılımda kendimi çatıdan aşağı atabilirdim.

Cep telefonumu çıkarıp onun adını tuşlarken dudaklarımı içten bir gülümseme süslüyor, uzun eve dönüş yolunda uyanık kalmama yardım edeceğini umuyorum.

Home.

Çalarken Ivy'nin fotoğrafı ekranı dolduruyor.

Kaçıp oyuncu ya da model olmak gibi büyük planlarla buradaki her yılımı geçirmemi sağladı. Bu hiçbir zaman meyve vermedi. İşte buradayım, on sekiz yaşımdayım ve beni neyin beklediğine dair en ufak bir fikrim yok. Hafta sonlarını onunla birlikte bodrumda temizlik malzemeleri ve fareler arasında saklanarak geçiremeyeceğimi düşündükçe içimde bir kuyu açılıyor.

Hat bağlanıyor. Sesi arabamın küçük sınırlarını doldurarak sesleniyor. "Kimsiniz?" diye soruyor sıkılmış bir ses tonuyla.

"Çok komik." Aynalarımı kontrol ederek sırtıyorum. Bana burada otoparkların ve küçük, kullanılmayan yolların güvenliğinde araba kullanmayı öğrettiler. Gerçek yollarda cesur olmak zor olacak.

"Seni özledim." Yumuşak sesi hattan aşağıya doğru iç çekiyor. "Babam beni kampanyasında çalıştırıyor." Sahte öğürme sesi telefonu boğuyor.

Ivy bir politikacının kızıdır. Döndüğü hayat beklentiler, disiplin, uyum ve değerleri yansıtan aile portrelerinden oluşuyordu. Bu okul onu hiç de ıslah etmedi. Resmi kıyafetlerinin ve doğal saç renginin altında gizlediği kendi cesaretiyle hâlâ bir ateş parçası.

Onu bir dahaki görüşüm muhtemelen babası başkanlığa adaylığını koyduğunda, özgür ruhu bir zerreye dönüştüğünde televizyon ekranlarında olacak.

"Ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor, arka planda bir şeyler hışırdıyor.

"Şu anda. Arabamdayım." Etrafıma bakıyorum, uzun ağaçlar ve göz alabildiğine uzanan yeşil alanlar. Dönümlerce hiçliği özlemeyeceğim.

"Sana bir araba gönderdiğine ve seni almaya kendisinin gelmediğine hâlâ inanamıyorum. Tam bir pislik. Neden bütün babalar hıyar?" diye soruyor öfke nöbetinde.

Bu okuldaki neredeyse her kızın baba sorunu vardı. Bu bize bağ kuracak bir şey verdi.

"Hayatımın hikâyesine hoş geldiniz," diye düşünüyorum. Motoru çalıştırıyorum, telefonum Bluetooth'a bağlanıyor ve Ivy'nin sesini arabanın hoparlörlerinden yansıtıyor.

"Buraya gelmelisin. O ezikleri unut." Buraya taşındığımı söylediğimde babasının yüzünün alacağı ifadeyi düşündükçe içimi bir kıkırdama kaplıyor.

Eski hayatım puslu bir anı, ama karanlık bir hayat olduğunu biliyorum. Baba dediğim adam, şu anda taşıdığım isim, kızlarının yanında olsaydım herhangi bir politikacının yatağına sıçmasına neden olurdu.

Onun yanına taşındım. Ailemin kötü insanlar olduğuna dair bir kanıtım yok ama beni çaldılar.

"Eminim baban buna izin verirdi." Homurdanıyorum.

"Yalan söyleyip senin evsizler barınağında gönüllü çalışan titiz bir aileden geldiğini söyleyebiliriz." Babam kan bağışçısı, bir çeşit doktor. "Kardeşlerini becermek istediğinden bahsetmeyeceğiz."

"Ivy! Onlar benim kardeşim değil."

Kahkahası arabanın içinde kıkırdıyor. "Yine de onları becermek istiyorsun."

"Nabız atan herkes onları becermek ister. Bu benim yapacağım anlamına gelmez." Gözlerimi deviriyorum. İçim çalkalanıyor.

"Öz aileni hiç merak ediyor musun?" diye sorarak beni şaşırttı. Onu tanıdığım beş yıl boyunca bu soruyu hiç sormamıştı.

Onlardan önce kimdim... anılar sadece kırık parçalar, parçalanmış ve solmuş. Kaçırıldığım gece bulanık. Zihnimin derinliklerinde kötü bir şey oturuyor, hafızamın açmayı reddettiği kilitli bir kapı tarafından korunuyor.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Sence baban sana mezuniyet partisi verir mi? Annem beni yemeğe çıkarmak istiyor. Akşam yemeği!" diye bağıyor. "Kaltak, İsa'nın okulunda beş yıl okudum, Vegas'a ya da Amsterdam'a gitmek istiyorum."

"Bunun haberlere çıkmayacağından eminim." Homurdanıyorum.

"Eve gitmen babanın umurunda mı ki?" diye soruyor. Kin gütmek için değil, ama yine de acıtıyor. Titreyen bir nefesi bırakarak, ikimizin de baba dediği adamı düşünüyorum.

On bir yıl oldu ve o adama baba demek hala boğazımda bir reflüye neden oluyor, sanki bedenim bu kavramı reddediyormuş gibi. Benimle ilgilenen, okul harcımı ödeyen, kıyafetler ve ihtiyacım olan diğer her şey için para gönderen adam olmasına rağmen, hiçbir zaman gerçek bir baba rolü oynamadı. Bana hiç sarılmadı. Beni sevdiğini hiç söylemedi. Nev-er benimle gurur duyduğunu söyledi. Beni neden sakladığını bilmiyorum. Ve şimdi, ona geri dönüyorum... onlara.

Onlar.

Noah'nın soğuk bakışlarının görüntüleri göğsümü felç ediyor. Ivy sanki aklımı okuyormuş gibi, "*Umurlarında mı?*" diye soruyor.

Noah ve Remi.

Aynı yüzü paylaşan çocukların düşünceleri gözlerimin üzerinde yumuşak bir baş ağrısına neden oluyor. Midem bulanıyor, bulantı kahvaltımı karıştırıyor. O ikisi geride bıraktığım ve umutsuzca düşünmemeye çalıştığım bir enkaz, ama ruhumun dokusunu etkileyen çocukları unutmak imkansız. Karanlık ve aydınlık, eşit derecede etkili.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum ışıklarımı yakarken, yukarıdaki bulutlar yolları karartıyor.

"*Şu anda beni beceren* erkek formlarının etrafında olmanı kısıkanıyorum." İnliyor. "O suratlara oturmak için neler vermezdim."

"Berbatsın. Sinirlerini atacak birini bulamadın mı daha? Bir haftadır evdesin."

"Evet ama elinde bir elektrikli alet var ve onu nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri yok. Bu kalp kırıcı."

"Ona öğretebilirsin." Bir araba çok yakınımından geçerken direksiyonu tutuyorum.

"Deniyorum Frey, gerçekten deniyorum."

"Onun gelecekteki sevgilileri için ne büyük bir hizmette bulunuyorsun." Kıkırdıyorum, onu itişin ortasında küfrederken hayal ediyorum.

"Beni hiç evine davet edecek misin? O üvey kardeşlerine hizmetimi sunabilirim ya da sen sunabilirsin," diye homurdandı. Onu davet etmeyi hiç düşünmedim çünkü buna izin verileceğinden bile şüpheliydim. Misafir davet etmek bana düşmez.

"Bir, onlar benim üvey kardeşlerim değil. Ve ikincisi, onları itiyorum, yani bu da var."

Kahkahası etrafımdaki sessizliği delip geçerek beni irkiltiyor. "Saçmalık."

"Gerçek bu." Belki Remi değildir. Orada olduğumu bile fark etmediklerini ona hiç söylemedim. Ben onların ailesinin bir parçası değilim. Pek sayılmaz. Onları hiçbir zaman üvey kardeşim olarak görmedim ama sanırım haklı. Kağıt üzerinde, teknik olarak öyleler. Keşke öyle hissetselerdi. Bunun yerine, ne zaman bir odaya girsem, kara bulutlar peşimden geliyor, güneşli hayatlarında bir fırtına.

"Freya, sen tanıdığım en seksi kızsın. Aptalca güzelsin. Öyle ki bazen yüzüne bir yumruk atıp seni de bizim gibi bir leke haline getirmek istiyorum."

Çılgın bir kadın. Yüzü ve vücudu dergilerden fırlamış gibi. "Yine annenin ilaçlarını mı çekiyorsun?" Alay ediyorum.

"Şimdi kaç yaşındalar? Orada bile olmayabilirler."

Bunu hiç düşünmemiştim. Hesapladım, mırıldandım, "Yirmi iki."

"Lanet olsun, kendi evleri, kız arkadaşları, çocukları olabilirdi."

Midem sıkışıyor, damarlarıma buz giriyor. "Onları son gördüğümünden beri çocuk sahibi olduklarından şüpheliyim, Ivy."

Ya yaparlarsa?

"Her zaman yanında bir kız olan hangisiydi?" Etrafta dolanıyor ve ağzında bir şeyler çıtırdatırken çıkardığı net ses midemin guruldamasına neden oluyor.

Remi.

Bu çocuk doyumsuz. Susuzluğunu gidermek için sıraya giren kızlar var. "Remi," diye inliyorum, bir dur işaretine geliyorum ve yavaşça başka bir yol.

"Remi, işte bu. Ve Noah da ne zaman adını söylesem seni yeşile döndüren kişi."

"Hayır," diye savunmaya geçiyorum. Ama o haklı. Öyle bir tepki veriyor ki, bedenim savaş ya da kaç durumuna geçiyor ve ikisini de kaybediyor.

"Öyle yapıyorsun. Bu bir travma tepkisi Frey. Belki de oradayken onunla yüzleşmelisin. Havayı temizle. Hayatı daha katlanılabilir hale getirebilir."

Geçen yaz oradan ayrıldığımda olduğum kız değilim. Onun acımasızlığı beni sertleştirdi. Artık korku ya da utanç içinde yaşamayacağım. Beni orada tutan babalarıydı. Beni oraya götürdü ve ailelerinin bir parçası yaptı. Noah'ın kum torbası olmaktan bıktım. Anılar kafamın içinde dönerken ayağım gaza basıyor.

"Frey, hala orada mısın?"

"Evet. Belki de haklısın," diye fısıldıyorum.

"Bebeğim, ben her zaman haklıyım. Oraya varmana ne kadar var?" Gözlerimi navigasyona çevirip inliyorum. "Üç saat."

"Bu çok kötü. Bir aile yemeği için hazırlanmam gerekiyor ama işim bittiğinde seni ararım."

"Tamam. İyi eğlenceler."

"Gözlerime iğne batırırken daha çok eğlenirdim. Seni seviyorum, sürtük." "Ben de seni seviyorum."

Telefon kapanıyor ve sessizlik sağır edici geliyor. Artık birer erkek olan çocukları düşünmek için üç saat.

Ellerimi direksiyonun üzerinde sıkarak arabayı virajlı yollardan aşağıya doğru yönlendiriyorum. Karanlık tarlalardan başka bir şey yok. Ne kadar uzağa gidersem, midem o kadar kötü düğümleniyor. Sanırım o yer güvenli bir sığınaktı.

Noah'ın soğuk bakışlarından ve nefret dolu sözlerinden. Noah, ruhuma işleyen ve hiç azalmayan bir nefreti bana karşı besliyordu.

Radyoyu açıyorum, iç çekiyorum. Artık her şey farklı olacak. Olmazsa, giderim. Gidip Ivy'yi bulacağım ve bir zamanlar kurduğumuz kaçma hayalini gerçekleştireceğim.

Gök gürlüyor, bir şimşek kıvılcımı gökyüzünü yukarıdan tutuşturuyor, atmosferi değiştiriyor, beni eve davet ediyor. Demir kapılara yanaşıyorum. Hatırladığımdan daha uzun görünüyorlar. Daha heybetli. Az önce ayrıldığım okuldan daha çok bir hapishane. Güvenlik binasının kapısı açılıyor ve son dört yıldır burada çalışan güvenlik görevlisi Roman, iri gövdesini kapının çerçevesinden içeri sıkıştırıyor. Kel kafasının her yerinde yara izleri olan ve elleri ayı büyüklüğünde olan karınca gibi adam yeterince korkutucu değilse, kalçasına açıkça bağlanmış silahı beni oturduğum yerde kıvrandırıyor.

"Bayan Remington." Başını sallıyor. "Evinize hoş geldiniz." En azından burada beni karşılayacak biri var.

"Teşekkür ederim efendim," diye mırıldanıyorum açık araba camından, rüzgâr saçlarımı karıştırıyor. Dudağımı ısıyorum, ellerimi direksiyona vuruyorum, kapıların inlemesini bekliyorum, önümde açılırken çelik tıngırdıyor. Nefesimi tutarak, her saniye kalbimin yerinden fırlamasına neden olan çakıllı araba yoluna giriyorum ve kimsenin yoluna çıkmamayı umarak arazinin kenarına park ediyorum.

Kapıyı açıp dışarı adımımı attığımda ilk yağmur damlası yanağıma çarpıp göğsüme damlıyor. Evden çok bir kale gibi duran devasa mülke bakarken parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor. Her şey farklı olacak. Ben farklıyım. Üçüncü katın etrafındaki balkonları tutan zarif krem rengi taş ve uzun kirişler bana burayı sevdiren şeydi. Masalsı bir güzelliği var, etrafındaki ışıklarla güneş gökyüzünden kaybolduğunda neredeyse parlıyor. "Ben hallederim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bagajı açıp valizimin sapına uzanıyorum.

Küçük bir bavulda beş yıl.

Güvenlik kodunu alarm sistemine girerek kendimi içeri bıraktım. Sessiz, etrafta dolaşan personel yok, sadece tanıdık

çam ağacı ve tarçın. Evdeyim. "Alo?"

Sesleniyorum.

Hiçbir şey.

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş kaçıyor, çantamı merdivenlerden yukarı sürüklerken içimi bir ısırap kaplıyor. Remi'nin odasından gelen duş sesini duyduğumda, kapısı aralık, adımlarımı durduruyorum.

Kalbim göğsümde titriyor.

Casusluk yaparken yakalandığım geceden beri onu görmedim.

"Şimdi o öpücük için hazır mısın?"

Yutkunuyorum, anıyı silkeliyorum ve yaklaşıp içeri bir göz atıyorum. Yatak örtüleri darmadağınık. Kokusu beni bir okşayışla kaplıyor. Onu içime çekiyorum, asla nefes vermek istemiyorum. Remi her zaman açık hava ve temiz çarşafklar kokar. İkizlerin ortak bir yüzü, mükemmelleştirmek için çok çalıştıkları kusursuz bir fiziği var ama benzerlikler burada bitiyor. Remi tamamen seksi ve rahattır. Kot pantolonlar ve tişörtler altındakileri gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

Noah tam bir iş adamı. Tehlike saçıyor. Kusursuz yüz hatları sert ve buz gibi. Kıyafetleri şık ve profesyonel, hepsi de vücudunu sarmak için kusursuzca tasarlanmış. Ve onun için işe yaradı. Tanrım, bu çocuk takım elbise ve kravatın altından kalkabilir. Bacaklarım, orada oluşan zonklamayı engellemek için birbirine kenetleniyor. Noah bir canavar. Delici bakışları rüyalarımda beni kovalıyor ama yine de bana söylese önünde diz çökebilirim. İsteyerek onu ağzıma alırım. O bana durmamı emredinceye kadar dilimle sertliğini okşardım.

Duş kapanıyor, beni sarsıyor.

Aceleyle uzaklaşıp kendi katıma çıkan ikinci merdiveni tırmanıyorum. Buraya kimse gelmez. Bu kattan ben ve benim dışımdaki herkes vebadan kaçır gibi kaçır.

"Gece yarısı." Biraz fazla yüksek sesle çığlık atıyorum. Dostum bana doğru koşuyor ve vücudunu kaval kemiklerime sürüyor. Uzanıp onu kucığıma alıyorum, onu kucaklarken mırıltısı kulağımda vızıldıyor.

"Sana kim bakıyor?" Odamın dışına konmuş, içinde mama ve süt olan kapları fark ederek mırıldanıyorum. Kapım istediğı gibi girip çıkabilmesi için açık bırakılmış, ki bu yeni bir şey. Bu katta her zaman boş olan iki oda daha var. Küçükken, Midnight ve ben onları keşfederdik, bir otelde olduğumuzu ve her odanın içinde misafirlerimiz olduğunu, büyüleyici hayatları olan eğlenceli insanlar olduğunu düşünerek oyunlar uydururduk.

"Seni özledim, evet özledim," diye bebekçe konuşuyorum onunla, takım çantamı bırakıp kendimi yatağa atıyorum. Midnight aşkımdan kaçma fırsatını yakaladığımda inliyorum.

"Hayatımın hikayesi." Gözlerimi deviriyorum, gitmesine izin veriyorum. Havada temiz bir koku dolaşıyor. Yatak yeni yapılmış. Yerler temizlenmiş, Dominique'in kullandığı temizleyiciden narenciye kokusu yayılıyor. Doğrulup doğruca balkon kapılarına yöneliyorum ve kapıları ardına kadar açıyorum. Hafif bir yağmur serpintisi çevredeki ağaçları ıslatmış. Gök gürültüsü evin üzerinden geçerken kuşlar birbirlerine şarkı söylüyor.

Yağmurun havuzun üzerinde dans edişini ve yüzeyde küçük Os'lar oluşturmasını izlerken düşüncelerim Remi'ye geri dönüyor. Görüntüler, yasak ve sala- cious, savaş alanındaki topraklar gibi ateşleniyor.

Noah beni utandırdıktan sonra iki gün boyunca odamda kaldım ve açlık beni yiyecek bulmaya çağırdı. Neyse ki onları bir daha görmedim. Neden buraya döndüğümü bilmiyorum, özellikle de her yere gidebilecekken. Ama burada bir çekicilik var. Belki de aptalım. Belki de Remi'den bazen hissettiğim sevgi kırıntısı benim için yeterliydi.

Boşluk etrafımı sarıyor. Buradaki yalnızlığımdan memnun olmaya başlamıştım.

"Birini duyduğumu sandım." Remi'nin sesi midemi bulandırıyor. Kapıma doğru bir bakış fırlatıyorum, ciğerlerim sıkışıyor. Altındaki sert fiziği saracak şekilde yontulmuş lacivert bir takım elbise giyiyor. Saçları taranmamış ve hala nemli. Hafif bir gölge çene çizgisini takip ediyor. Bana mükemmel beyaz dişlerini gösteriyor, hınzır ve güzel sırıtışı vaat ve yaramazlıkla dolu.

"Güzel bir yere mi gidiyorsun?" Yüzümü ona dönerek soruyorum, yanaklarım ısınıyor. Mavi gözleri üzerimde gezinirken parlıyor, çıplak kalçalarımnda birkaç kez duruyor. Kapüşonlu bakışları beyaz gömleğime kayınca karnımda bir ateş yanıyor, bakışları altında meme uçlarım sertleşiyor.

"İş," diyor sonunda, bakışlarını yüzüme doğru sürükleyerek. "Sen farklısın." Başını eğiyor, gözleri merakla daralıyor. Dudakları aptalca seksi bir sırıtışla kıvrılıyor. Kahretsin, bu çocuk çok güzel.

"Sen de farklısın," diyorum ona, kendimden emin, utanmadan, gözlerimi vücudunda gezdirerek.

"Bunu sevdim." Kapının pervazını iterek merdivenlerden aşağıya doğru gözden kayboldu.

Nefes veriyorum, göğsüm kabarıyor, yanaklarım ısınıyor.

Bu çalıntı, küçük anlar buraya geri dönme sebebim.

ON BİR

N_{oah}

"Umarım bu uzun sürmez." Kardeşimin yumuşak iniltisi dikkatimi telefonumda okuduğum haber makalesinden çekiyor.

Hafta sonu hükümet tarafından bir kokain sevkiyatı daha ele geçirildi. Son bir ayda iki oldu. İçeriden birileri onlara bilgi veriyor olmalı. Morello'lar memnun olmayacak. İşte bu yüzden işimizi aile içinde tutuyoruz. Kimseye güvenemezsin.

Remi iç çeker, aile gezisine çıkmaya zorlanan bir genç gibi koltuğunda kıpırdanır.

Lastikler çakıllara ve engebeli araziye çarparak bizi arabanın arkasında sarsıyor. Bir elini dağınık siyah saçlarına sürterek mavi gözleriyle pencereyi inceliyor. Lacivert takım elbisesini tarıyorum, benim gardırobumdan geldiğini biliyorum. Malzeme mükemmel bir şekilde oturmuştu. Herif, kendi kendine yardım edebilecekken takım elbise için zaman harcamasına gerek olmadığını biliyordu. Kot pantolon ve bando tişörtü giymediği için rahatlamıştım.

Remi bu iş için uygun biri değil. Babamızı şımartıyor ve desteğe ihtiyacım olursa her zaman burada olmak için geliyor ama başka bir yerde olmayı tercih ediyor. "Gitmen gereken bir yer mi var?" Kaşlarımı çatıyorum, dudağımda bir gülümseme beliriyor ve telefonumu bir kenara bırakıp tüm dikkatimi ona veriyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor. "Biz ayrılmadan önce Freya'nın ne giydiğini gördün mü?" İnliyor, başını sallıyor ve pantolonunun ağ kısmını düzeltmeden önce yumruğunu ısırtıyor.

Onun adının anılması bana fiziksel bir darbe gibi çarpıyor.

Freya.

Onun görüntüsü zihnime saldırırken gülümsemem düşüyor, her kasım geriliyor, kemiklerin üzerine geriliyor. Uzun, siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor. Kocaman oval gözleri, orman yeşili benekli koyu karamel, eşsiz ve çarpıcı. Küçük burnu ve üzgün olduğunda sanki bir öpücük için büzüşüyormuş gibi birbirine doğru itilen kalın dudakları. Lanet olsun, kız çok güzel. Bu benim akıl sağlığım için bir test. Onu en son on yedi yaşındayken görmüştüm. Her yaz evimize gelirdi, ama ben neredeyse hiç orada olmamaya dikkat ederdim. Evimizde olduğunu bile bile ona bakmaya dayanamıyordum.

Bir Gallo, soylarının sonuncusu.

Babamın onu neden bu kadar uzun süre sakladığını bilmiyorum. İlk başta bunun iğrenç bir şaka olduğunu düşünmüştüm, ona karşı gelindiğinde ne olacağını başkalarına göstermek için bir hatıra. Ama bu on bir yıl önceydi. O hâlâ burada. Bir çeşit evcil hayvan olarak tutuluyor. Bakılan ve insan gibi davranılan biri. Çağrıştırdığı tek mesaj bir hakaretti. Babasının anneme ve kız kardeşime yaptıklarından sonra onu burada tutmak.

-Akıl almaz bir şeydi ama babam bunu tartışmayı reddetti.

Yumruklarım sıkılıyor. Onu pencereden içeri sokmamak için tüm gücümü harcıyorum. Nefes alarak ellerimi açıyorum ve dizlerimin üzerine koyuyorum.

"Okulu bitirdi," diye rahatça ekliyor Remi ama çenemin sertleştiğini hissediyor. "Bilmiyor muydun?" Kollarını kavuşturarak yüzünü buruşturuyor.

Gallo'lar söz konusu olduğunda hiçbir zaman benim gibi ilkel bir öfke duymadı. Freya. Bazı günler bunun için ona imreniyorum. "Ondan uzak durman gerektiğini biliyorsun." Ona sert bir bakış fırlattım.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak çapkınca gülümsüyor. "Neden bundan sonra başka bir yerde olacağımı düşünüyorsun? Kuralları biliyorum, ağabey."

Bakışlarını tekrar pencereye çeviriyor, hafif bir yağmur çiselemesi dışarıdaki manzarayı bulanıklaştırıyor, gök gürültüsü tepede patlıyor. Benden on dakika sonra doğmuş olmasına rağmen bana ağabey diyor.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Çenesini yaklaştığımız binalara doğru salladı.

"Bu bir Ruin buluşması. Babam ne isterlerse onunla ilgilenmemizi söyledi.

Birkaç gün daha burada olmayacak."

Babamızın yerine bir toplantıda olmak isteyeceğim son yer. Bu hafta Desolation'ın her yerinde onun işleriyle uğraştım. Son zamanlarda evde olduğundan daha çok dışarıdaydı.

Çakıllı arazi düzleşiyor, durduğumuzda tekerleklerin altında çıkartıyor. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" Şoförümüz kapıyı açarken kardeşim gözlerini kısarak burnunu yukarı kaldırıyor.

Buraya giden yol artık toprak yollarla kaplı, etrafı çalılar kaplamış durumda. Burası terk edilmiş ve yıkılması gerekiyor. Bunun gibi binalar her zaman kötülük için kullanılacaktır.

"Görünüşe göre." Şoförümüz Caleb'e burada beklemesini işaret ediyorum.

İki iri yarı adam, kapının üzerindeki tabelası yıpranmış ve okunamaz halde olan büyük bir deponun girişinde kaskatı durmaktadır. Burası onlarca yıl önce terk edilmiş bir tür et paketleme fabrikası.

Bakışlarım, her ikisi de inciklerine kadar siyah montlu, pantolonlu ve çizmeli adamların üzerinde geziniyor. Daha iyi bilmesem, bir kulübe geldiğimizi ve bunların da fedailer olduğunu düşünürdüm.

İçlerinden biri yaklaşmamı engellemek için elini kaldırıyor. Remi'nin hırıltısını duymadan önce hissediyorum, vücudu arkama yakın. Kardeşime bakarken bir kulaklıkla konuşarak "İsim?" diye soruyor.

Göğsümde kızgınlık alevleniyor ama protokollerine izin veriyorum. "Remington."

Onun başını sallamasıyla diğer adam kapıyı açıyor ve içeri girmemiz için eliyle işaret ediyor.

İçeri girdiğimizde gülünç bir durumla karşılaştık. Duvarlarda krater büyüklüğünde delikler var. Herhangi birinden geçebilirdik.

Küf ve bok havayı kaplıyor. Her nefes alışımında midemdekileri dışarı atmak istiyorum. Neden daha az seri katil çöplüğü olan bir yerde buluşamadığımızı anlayamıyorum. Çelik kirişler paslanmış ve zar zor ayakta duruyor. Çatı olarak kullanılan çürümüş sac paneller yağmurun içeri süzülmesine izin veriyor ve ayakkabılarımı ıslatan kirli su birikintileri oluşturuyor.

"Ben etrafa bir göz atacağım," diye anons ediyor kardeşim, benden ayrılarak.

Toplantıyı düzenleyen Mercer ailesinin adamları etrafta toplanmış, burada olmaktan en az benim kadar mutlu görünüyorlar.

"Baban nerede?" Ben yaklaşırken önce küçük Tony konuştu. Çarpık burnu neredeyse tüm yüzünü kaplıyor. Boncuk gözleri daralıyor.

bana doğru. Ses tonu suçlayıcı, çenemi sıkıkmama neden oluyor. Bakışlarım ayaklarından burnuna doğru ilerliyor ve küçük boyunu telafi etmeye çalışan büyük boy puf ceketini fark ediyorum. Ufak tefek adamların omuzlarında h e r zaman büyük çipler olur.

"İş için uzaktayım. Bir Remington istediniz, aldığınıza şükredin," diyorum kararlı bir şekilde. Sadece yirmi iki yaşında olabilirim ama on bir yaşımdan beri bu hayatın bir parçasıyım ve acımasızlığına ilk elden tanık oldum. Kendi saygımı kendim kazandım. Aşırı telafi edici bir serserinin beni aşağılamasına ihtiyacım yoktu.

Mateo, "Cerrah, kendisi burada yokken oğullarının onun adına konuştuğunu söyledi," diye araya giriyor ve yukarıdan damlayan yağmurdan korunmak için yakasını sallıyor.

"Bize burada ne yaptığınızı söyleyecek misin?" Roberto soruyor, gözleri Mercer adamlarından bana ve kardeşimin kaybolduğu yöne doğru kayıyor.

Roberto, geri dönüp sizi ısırmasını istemediğiniz şeylerin ortadan kaldırılmasıyla ilgileniyor. Adli temizlik şirketi işleten bir biyoremediasyon uzmanı - yasal bir iş ve daha az yasal olan şeyleri ortadan kaldırmak gibi bir yan işi var. Yeniydi. Arlo adında bir paralı askerden devraldı. Değişimi sevmeyiz. Güven sorunları.

"Gece geç saatlerde terk edilmiş depolarda buluşmayı sevdiğini sanıyordum." Başka bir adam Roberto'ya sırtıyor. Adını bilmiyorum ama elleri cebinde, başparmakları dışarıda, göğsü şişmiş, ukala bir sırtıyla kendinden emin bir şekilde duruşu hoşuna gidiyor.

Roberto, "Bir striptizcinin bir çocuğun doğum günü partisinde olmak istediği kadar burada olmak istiyorum," diye takılıyor. Ayakkabılarına bakıyor ve şimdi tabanlarına yapışmış olan şeylerden ürperiyor.

"Ya onun çocuğuysa?" Tony göğsünü şişirerek homurdanıyor.

"O zaman gerçekten orada olmak istemiyor." Roberto kıkırdar. Kıkırdamalardan oluşan bir koro sesi, içi boş binanın içinde yankılanıyor.

Isınmaları için ellerime üflüyorum, eve dönüp duş alabilmek için bu işi bitirmeye hazırım. Freya'nın ne yaptığını ve ondan ne kadar çabuk kurtulabileceğimi bulmaya çalışıyorum. O artık on sekiz yaşında. Neden geri gelsin ki?

"Her ne kadar eğlenceli olsanız da beyler, benim başka planlarım var. Bu toplantıyı başlatabilir miyiz yoksa diğerlerinin de bize katılmasını mı bekleyeceğiz?"

"Hayır. Sadece biz varız." Mateo omzunu silkiyor ve ayaklarını kaydırarak mağaramsı depo katının en ucunda duran bir kulübeye benzeyen şeye doğru ilerliyor.

"Wilson'a bir tane taktırdık. Ayakkabılarımdaki fareleri tekmelemekten bıktım," diyor Tony omzunun üzerinden kıkırdayarak.

Karanlık, gölgeli bir köşeden gelen çıtırtılar tüm dikkatimizi çekiyor. Gergin bir Tony belindeki silaha uzanıyor.

"Bu da neydi böyle?" Sesin geldiği yönü işaret ediyor.

"Muhtemelen sıçan demiştir," diye alay ediyorum, gözlerim karanlığa alışıyor ama hiçbir şey görmüyor. Elimi onunkinin üstüne koyup silahını indiriyorum. Remi burada bir yerde. O kadar karanlık ki, onu seçmem mümkün değil. Gölgelelerin içinde herhangi bir şey ya da insan olabilir.

"Kardeşin de olabilir. Neden gitti?" diye soruyor kendinden emin adam, dudakları inceliyor.

"Bu toplantılar pek ona göre değil." Omzumu silkiyorum.

Remi için bu kısımdan nefret ediyor. Çoğu bölümünden nefret ediyor, ama benim gibi o da bu hayattan yaratıldı. Bu bizim kanımızda var. Ve bunun için yeterince kan döktük. Babamızın lakabı "Cerrah" çünkü vücut parçaları, organ toplama işiyle uğraşıyor. Karaborsa, girebileceği herhangi bir yasal alandan daha kârlı. Çoğu cerrah gibi onda da tanrı kompleksi var. Para güçtür.

Tony, gölgelerden sürünerek kendisine saldıracak mutant bir fare olmadığına karar verdiğinde, kabinin kapısını açmadan önce silahını kılıfına geri koyar.

Eşiği geçtikten sonra derin bir iç çeker. "Sanki biri buraya işemiş gibi kokuyor," diye inliyor.

"Hadi şu işi bitirelim." Mateo oflayıp puflayarak kilolu kışını küçük ahşap bir masanın etrafına yerleştirilmiş katlanabilir bir sandalyeye attı.

Ceketimin düğmelerini açıp bir sandalye çekiyorum ve onlara katılıyorum. Tony haklıydı. Leş gibi kokuyor.

"Direkt konuya gireceğim, böylece hepimiz buradan siktir olup gidebiliriz." Mateo öne doğru eğilir, ellerini masanın üzerinde birleştirir. Tony onun omzunun üzerinden geçerken, Roberto ve adamları arka duvara yaslanmış yıpranmış deri koltukta yerlerini alıyor. "Haftaya şehre önemli bir müşterimiz gelecek," diyor Mateo, çift çenesi bir tavuğun boynu gibi sallanarak.

Kimi kastettiğini açıklamasına gerek yok. Mateo ve Tony, Mercer ailesi için çalışıyor. Antonio Mercer ailenin reisi. Kadın ticareti konusunda uzmanlar. Desolation'daki ve ötesindeki çoğu striptiz kulübünün sahibi.

"Peki bu bizi nasıl ilgilendiriyor?" Ellerimi masanın üzerine koyuyorum, sıkılmış bir halde.

"Bu müşterinin belli zevkleri var..." Tony omuzlarını silkiyor, ağzı buruşuyor.

Mateo yüzünü buruşturarak, "Kinks," diye araya giriyor.

Eğer bu onu ürpertiyorsa, çok garip olmalı.

"Tedarikçisiyle yollarını ayırdı ve bizim için inanılmaz kazançlı olacak bu yeri almamız iyi görünüyor." Tony ellerini birbirine vuruyor.

Mateo elini terli alnına götürerek, "Sunduğumuz mer- chandize'i denemek için bazı şeylerin yerinde olmasını bekliyor," diye bitiriyor.

Bir elimi havaya kaldırıyorum ve 1.80'lik bedenimi zorlayan dayanıksız koltukta kayıyorum. "Biz bu tür kaçak mallarla uğraşmıyoruz," diye onları yeniden uyarıyorum. Kadın kaçakçılığı bizim asla ilgileneceğimiz bir şey değil. Seks tacirleri bana itici geliyor.

"Mallarımız var. Bize yer lazım," diye açıklıyor Tony.

"Kulüplerden birinin nesi var? Onlarda sunulan şeylerden birinin bu olduğunu sanıyordum." Burada bir şey kaçırıyorum ya da onlar bir şeyler saklıyorlar.

"Bu tür şeyler değil. Ve Antonio şu anda çok fazla tepki alıyor. Maddox suçlamalar nedeniyle getirildi. Şu anda kulüplerde işleri sakın tutmamız gerekiyor."

Maddox, Antonio'nun küçük kardeşi.

"Ne soruyorsun?" Parmaklarımı pul pul dökülen ahşap masaya vurmadan önce saatimi kontrol ediyorum.

"Partiyi babanızın mülkünde düzenlemek istiyoruz. Babanız daha önceki etkinliklerde Antonio'nun evinizdeki özel bir odayı görmesine izin vermişti. Müşterimizin ona sunacaklarımızdan keyif alması için mükemmel bir yer." Tony bir kâğıt çıkardı, siyah mürekkeple bir miktar para yazıyordu.

Aşağılayıcı figürü görmezden gelip başımı eğiyorum ve Mateo'ya sert bir bakış fırlatıyorum. "Parti planlamanız olmamızı mı istiyorsunuz?" Sözlerim zehirle dolu. Bundan sonra ağızlarından çıkacaklara dikkat etmeleri için bir uyarı. Biz onların seks kölelerini ve sapık müşterilerini getirecekleri lanet olası bir mekân değiliz.

"Aileniz iyi bir tazminat alacak. Bu bir ön ödeme. Parti bittikten sonra aynı miktarda bir meblağ daha gelecek. Antonio da size borçlu olacak. Bu girişim sadece bir fırsat değil.

bizim için çok önemli. Yıllardır sınırı geçmeye çalışıyoruz ve şimdiye kadar hiç giriş yolu bulamamıştık. Bu hepimiz için, Ruin aileleri için faydalı."

Bu müşteriye işe almanın bizim için faydalı olacağına beni ikna etmeye çalışmasına ihtiyacım yok. Babamın işleri geliyor. "Bu konuyu kardeşim ve babamla görüşüp size haber vereceğim. İstedğin şeyin hafife alınmadığını unutma. O ev, orada ölen annem tarafından seçildi. Bahsettiğiniz o özel oda da tek bir kişi için inşa edildi."

Atmosfer değişiyor, öfkem alanı dolduruyor, menzirimdeki herkesi boğuyor.

"Saygısızlık etmek istemedim. Antonio borçlu olacağımız iyiliğin farkında ve bunu ödemeye hazır." Mateo başını eğiyor ve sıkmam için elini uzatıyor.

Aldım ve eğildim, onu masanın yarısına kadar çektim, tahta onun ağırlığı altında inliyordu. "Onun adına istedin ama istek yine de senin dudaklarından çıktı. Bize borçlu olan sadece Antonio olmayacak."

Tony, Mateo'nun arkasında ne yapacağını bilemez bir halde kaskatı kesiliyor. Bir kıkırdamayla onu serbest bırakıyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

Mateo'nun başını sallaması bu soruyu yanıtlıyor.

Kulübeden çıkarken, kardeşimin bize katıldığını, önünde diz çökmüş pasaklı görünümlü bir adam olduğunu, gözyaşlarının adamın gözlerini çevrelediğini ve kırmızı yanaklarında temiz izler bıraktığını gördüğümde ayaklarım titriyor.

"Bu da kim lan?" Tony sendeleyerek arkamdan merdivenlerden indi.

"Bu bir sorun. Burayı temizlediniz mi?" Kardeşim omuzlarını silkiyor, sinirli bir şekilde kaşlarını birbirine vuruyor.

"İki adamımız da mekânı didik didik aradı. Her yer temizdi." Mateo, sanki gölgelerin arasından daha fazla insan çıkacakmış gibi gözleriyle deponun geri kalanını tarıyor.

"Hiçbir şey duymadım, yemin ederim. Ben önemsiz biriyim. Bazen burada uyuyorum, hepsi bu," diye mırıldanıyor pasaklı adam, gözlerini çürümüş beton zeminden ayırmadan.

Ceketimi açıp silahıma uzanıyorum ve namluya bir susturucu takıyorum. "Yanlış yer, yanlış zaman," diyorum sakince, adam teslim olmak için ellerini kaldırmaya ya da geldiğini görmeye fırsat bulamadan nişan alıp tetiği çekiyorum. Bu bir utanç ve rahatsızlık.

Mateo ve Tony'ye dönerek gözlerimi onlara dikiyorum. "Bu da size pahalıya patlayacak. Eğer bu şekilde davranırsanız, Maddox'un suçlamalara maruz kalması işten bile değil."

Roberto'nun adamı gözlerini kocaman açarak ona bakar. "Ya polis olsaydı?" diye tıslıyor.

Ayaklar karışıyor. Havada herkesi tedirgin eden temkinli bir gerginlik var. "Üzerinde kablo ya da belge yok." Remi ayağıyla onu hareket ettirir. "Onu kontrol ettim. Uyuduğunu anlayabileceğin küçük bir nokta var" diye ekliyor.

Tüm gözler Mateo'ya çevrilir. "Adamlarım onu gözden kaçırmış olmalı. Onlarla ben ilgilenirim."

"İyi ki kardeşi buradaymış o zaman," diye alay ediyor Roberto ve adamlarına kendisini çıkışa kadar takip etmeleri için başını sallıyor.

"Hâlâ işimizi konuşmamız gerekiyor," diye arkasından seslenen Küçük Tony, Roberto'nun küçümseyici bir el sallamasına maruz kalır.

Arkamdan açılan ateş bizi korkuttu. Kurşunlar ıslak betonun üzerinde vurup öldürdüğüm adama isabet ediyor. Tüm gözler, şarjörünü evsiz adama boşalttıktan sonra kendi silahını çeken kardeşime kayıyor.

"Taşındı." Omuz silkiyor.

Küçük Tony, kan sızan kurşun deliğini göstererek, "Kardeşin onu başından vurmuş," diyor.

"O kadar emin olamam," diyor Remi. Saçlarını alnından kaldırarak, silahının namlusunu bu sönük ışıktaki zar zor görünen yara izine dokunduruyor. Ben sadece hafızamdan görebiliyorum. "Emin olmak lazım." Omuz silkiyor.

"Bunu temizleyeceğiz," diye duyurdu Tony, Remi'yi incelerken gözleri tetikte, vücudu gergindi.

"Biz kendi işimize bakarız. Görünüşe göre dikkatsizsiniz." Ses tonumdaki alaycı ifade gözden kaçmadı.

"Bir daha olmayacak." Mateo omzumu sıvazlayarak başını sallıyor. Homurdanarak ona yukarı aşağı bakıyorum. Hepsisi burada ölü olarak yatmadığı için şanslı.

İçeri girdiğimde ev sessizdi. Remi onu şehirdeki bir daireye bırakmamı istedi. Bu geceki gibi kafayı bulduktan sonra her zaman aşağı inecek bir kadın bulması gerekiyor. Masum insanları öldürmek

hoşlandığımız bir şey değil. Ben hoşlanmıyorum. Remi farklı bir tür. Bir can aldığını, bir insanın içindeki ışığı söndürdüğünü hiç fark etmemiş gibi görünüyor. Neredeyse duyarsızlaştı. Ölüm onun içinde yaşıyor. Kim olduğunun bir parçası. Annemin bedeni izinsiz olarak zihnimde titreşiyor.

Kan.

Çok fazla kan var.

Kıpkırmızı beyaz çarşaflar.

Düşüncelerimden arınmak için başımı sallayarak odama gidiyorum. Kendi evimi almayı düşündüm ama annemin hatırası beni buraya bağlıyor. Odam da bir daire büyüklüğünde ve burada birlikte olmak bizim için daha güvenli. Birleşik bir cephe.

Giysilerimden sıyrılıp duşu olabildiğince sıcak tutuyorum ve sıcaklığın tenimi cezalandırmasına izin veriyorum. Beni asla gerçekten temizleyemeyeceğini bilerek sabunu tenime sürüyorum.

Bir cesedi parçalamak iş ister. Ve dağınık olur. O adamların hiçbirine bu gece küçük hıçkırıktan kurtulmaları için güvenmem mümkün değil. Eğer onu bulmak için orada olmasaydık ve o da gizli görevde olsaydı, hepsi mahvolurdu. Acemi ve umursamaz bir davranış.

Parmaklarım sağ göğüs kafesindeki kendi yara izimin üzerinde geziniyor. Annem ve küçük kız kardeşimle birlikte neredeyse öldüğümüz gecenin anıları beynimi yakıyor. Aradan geçen hiçbir zaman anıyı köreltmedi, değiştirmede ya da karartmadı. O gün olduğu gibi bugün de capcanlı.

On bir yıl.

Annemin gülümsemesi ağır çekimde zihnimi dolduruyor, mutluluğunun ve güzelliğinin o mükemmel görüntüsüne takılan bir film klibi gibi. Yumruğum sıkılıyor ve kiremitli duvara çarpıyor, parmak eklemlerim çarpmanın etkisiyle yarıyor, yumruğumun altında bir çatlak yayılıyor.

Sikeyim.

Kan ayaklarımın dibindeki suyu kıpkırmızı bir girdaba dönüştürüyor. Durulanıyorum, duşu kapatıyorum, havluyla kurulandıktan sonra kendimi çırılçıplak yatağa atıyorum, yorgunluk beni sürüklüyor.

"Noah, uyan. Bir silah sesi duydum." Remi'nin sesi omuzlarımı iterken titriyor.

"Muhtemelen bir araba geri tepiyordur," diye homurdanıyorum. Sonra duydum.

Pop, pop.

"Bir tane daha var." Remi'nin gözleri o kadar geniş, yüzü o kadar solgun ki, kendi gözlerimi sulandırıyor.

Raftan bir dövüş sanatları kupası alarak Remi'nin durduğu kapıya doğru dönüyorum. Bir silah sesi daha duyulur, bu sefer daha yakından. Remi'nin vücudu

Sarsılıyor, gevşiyor, et kancasından düşen ölü et gibi yere düşüyor.

"Remi," diye bağıyorum.

Bir adam figürü kapı aralığını dolduruyor. Kardeşimin üzerinden geçerek silahını bana doğrulttu. Kupayı ona doğru fırlatıyorum, kafasından yakalıyorum. Geriye doğru yalpaladı, silahı hareketle birlikte ateşlendi. Omzumun hemen altından göğsüme bir alev giriyor, çarpmanın etkisiyle ayaklarım yerden kesiliyor ve arkamdaki yatağa yuvarlanıyorum. Giderken çıkardığı sesler odada yankılanırken, parke zemin ayaklarının altında inliyor.

Will tek başına beni ayağa kaldırdı. Ambulans çağırmak için telefonu kaptım ve kardeşimin yanında dizlerimin üzerine çöktüm, ahize neredeyse kanla kaplı ellerimden kayıyordu. "Anne!" Dehşet damarlarımda dolaşarak çığlık atıyorum. Remi'nin kafasında bir delik var. "Anne, bana yardım et!"

Babamız söz verdiği gibi eve gelmedi. Bugün Rose'un doğum günü. Bugün altı yaşına girdi. Kahretsin, Rose. Başka silah sesleri duyduğumun farkına varmam beni ayağa kaldırdı. "Dokuz-bir-bir, acil durumunuz nedir?"

"Ambulansa ihtiyacım var. Davetsiz bir misafir kardeşimi vurdu." Nefesim daralıyor, her hareketim sahip olmadığım enerjiyi emiyor.

"Davetsiz misafir hala evde mi?"

"Ben..." hırıltılı, "bilmiyorum..." hırıltılı. "Beni vurdu."

"Yaralandınız mı? Efendim, benimle kalabilir misiniz? Konuş benimle, güvenli bir yere gidebilir misin?"

Annemin odasının girişinde ayaklarım yavaşlıyor, midem bulanıyor. Sanki adam eserini görmemizi istemiş gibi odayı ışık kaplıyor. Çarşafı kıpkırmızı, boş bakışları. "Anne?" Mırıldanıyorum, gözlerim buğulanıyor, zihnim kaçmam, dehşetten kurtulmam için yalvarıyor.

Midemdeki çalkantı içimi yakıp kavuruyor. Adımlarım kurşun gibi geliyor, ayaklarımın tabanı küçük kız kardeşimin bir oyuncak bebek gibi kıpırdamadan yattığı halının yumuşak tüylerine batıyor, kafasında sızan bir delik var. Ruhum ağlıyor, bedenimi terk ediyor.

Altı yaşında. Öldürüldü.

Bacaklarım sakız gibi olurken ve zihnim kapanırken karanlık beni kovalıyor. "Efendim, hala orada mısınız?"

Gözlerim açılırken ciğerlerimden bir nefes fırlıyor. Ağır nefes alışım odayı dolduruyor, hüznü beni ter içinde bırakıyor.

Yıllardır o geceyi rüyamda görmedim.

Ellerimle yüzümü kapatarak orada biriken teri temizliyorum. O geceden sonra Remi ve benim yaralarımızın iyileşmesi aylar sürdü. Remi bir mucize. Son derece şanslıydım, doktorlar

söylemişti. Kurşunu beyninden çıkardıklarında hafızasının bir kısmını kaybetmişti ama hayattaydı ve normal bir hayat yaşayacaktı. Benim yaram yüzeyseldi. Organ hasarı yok, şimdi bile bazen ağrıyan birkaç sinir var ama hayattayız. Remi'nin o geceye dair hiçbir anısı yok. Keşke bana eziyet eden görüntüleri silebilsem ve sadece iyi şeyleri hatırlayabilsem ama beynim buna izin vermiyor.

Babamız hastane yataklarımızda Gallo ailesinin bunu kanla ödeyeceğine söz verdi. Bizim dünyamızda işler böyle yürürdü. Kan kanla ödenirdi. O şeytani, aşağılık kancığın neden evimizde olduğunu, babamıza karşı bu kadar acımasız önlemler aldığını asla detaylandırmadı. Kötü bir iş anlaşması olduğunu söyledi ama bu çok kişisel geldi. İçinde yaşadığımız dünya bu: acımasız ve affetmez. Bunun bir daha yaşanmasına asla izin vermeyeceğim. Babamız o gece evde olmalıydı. Rose'un doğum günüydü. Söz vermişti. Sözünü tutmadı ama yaşayan tüm Gallo'ları yok etme sözünü tuttu.

Biri hariç hepsi.

Freya.

Yatak odamın kapısının tıklamasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Alarm yanımda ötüyor. Yataktan kalkıp ayaklarımın üzerinde dönerken, nişan almış ve öldürmeye hazır bir şekilde komodinin üzerinde duran Glock'a doğru atılıyorum.

Sanki rüyam onu çağırmış gibi, Freya kapımın önünde duruyor.

Onu görünce göğsüm daralıyor.

Öfke, çığ ve kükreyen, kanımı ısıtıyor. Uzun, siyah saçları omuzlarından aşağı, sivriltilmiş beline doğru sarkıyor. Koridordaki yumuşak ışık silüetini aydınlatıyor.

Karanlıkta bile güzel bir kız, her zaman öyleydi, ama şimdi kıvrımları bir erkeği zayıflatmak için şekillendirilmiş. Güzelliği lanet bir lanet.

"Özür dilerim." Yumuşak fısıltısı karanlığın içinden geçerek bana çarpıyor. Sesi artık daha olgun, hâlâ eskisi kadar yumuşak ama evrim geçirmiş. "Remi'yi uyandırmaya çalıştım ama evde değil." Sözcükleri karıştırıyor, fısıltısında rüyamın anılarına hitap eden bir perde var.

Korku.

"Burada ne yapıyorsun?" Hırladım, silahım hâlâ ona doğrultulmuştu.

Parmakları duvarda gezinerek ışık düğmesini buluyor ve odayı sessiz bir altın ışıltısına boğuyor. O zengin, karanlık gözleri,

alışılmadık ve meraklı, vücudumda geziniyor. Çıplak bedenimi doyasıya seyrederken dudakları aralanıyor.

Gözlerimi ışığın girmesinden korumak için elimi kaldırıyorum. Kırpıklarımın arasından gözlerimi kısıarak onu inceliyorum. Uyku şortu ve neredeyse transparan beyaz atletiyile bir hayal gibi. Ondan nefret ediyorum. "Lanet soruya cevap ver, Freya," diye bağıyorum.

Onun adını nadiren kullanırım, her ne pahasına olursa olsun ondan uzak durmaya çalışırım. Bu babamın hepimize uyguladığı bir kural.

"Odamda biri var." Sözleri kesiliyor ve o zaman vücudunun hafifçe titrediğini fark ediyorum.

Burası çoğu maksimum güvenli hapisneden daha fazla güvenliğe sahip. Şüphesiz rüya görüyordu ama tecrübelerime dayanarak evdeki sesleri görmezden gelmemem gerektiğini biliyorum.

Üzerime bir şort geçirip silahımın dolu olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum, zaten dolu olduğunu biliyorum.

Kapı aralığından uzaklaşarak geçmeme izin veriyor, vücudu arkamda süzülüyor, kokusu baskın ve sarhoş edici. Tropikal meyve, biraz hindistan cevizi ve ananas kokuyor.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, küçük bir el dikkatimi çekmek için sırtıma dokunuyor. Freya bir parmağını aptalca büzülmüş dudaklarına götürüyor, diğer eliyle de basamağı işaret ediyor. "Gıcırıyor," diyor ağzından, gözlerini kocaman açarak.

O adımdan kaçınarak yatak odasının kapısına geldim. "Kapattın mı?" Kısık bir fısıltıyla soruyorum. Başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Yüzünü bir tedirginlik kaplıyor. Tüyleri diken diken oluyor. Çok yakınımızda. "Geri çekil," diyorum kaşlarımı çatarak.

Kapısını açıp hızla içeri girdim, silahımı kaldırdım. Beni sessizlik karşıladı. Hareket gözüme çarpıyor. Penceresinden gelen esintiyle şeffaf perdeleri sallanıyor. Kilitli kalmaları gerekiyordu. Her santimini incelerken arkamdan odaya girdiğini hissediyorum. Buraya daha önce hiç gelmemiştim. Ne beklediğimden emin değilim ama bu değildi. Burada evindeymiş gibi, odanın her köşesinde bir kişiliği var.

Ortada yatağı, tüylü bir battaniye, kız gibi yastıklar, terk edilmiş kulak telefonlarından Spotify'dan bir çalma listesi çalan kartsız bir iPad. Moda posterleri duvarları kaplıyor. Kumaşla örtülü bir manken köşede oturuyor. Işıklarla ve küçük süs eşyalarıyla kaplı bir masa. Bir bilgisayar açık, Google aramasında bir müzik grubunun resmi. Açık bir gardıroptan kıyafetler dökülüyor, bir yığın

Yatağının ayak ucundaki dergiler. Dağınık ve gerçekten evinde gibi. Midemi bulandırıyor.

Burada evindeymiş gibi davranmaya nasıl cüret eder? Kız kardeşim burada olmalı, bu şeylere sahip olmalı, bu hayatı yaşamalı. "Burada hiçbir şey yok. Senin bokun dışında," diye ısırđım.

"Bir şey duydum, yemin ederim" diye yalvarıyor, elini göğsüne götürüyor ve gözlerimi sütyensiz giydiğı beyaz kaşkorse üzerine çekiyor.

Çürük kumaşı delen sert göğüs uçlarına bakmamak için gözlerimi kapatarak balkon kapısına gidiyorum. "Bu açık olmamalı. Pencere alarmlarının bir sebebi var." Kapıyı iterek kapattım.

"Açık olmasını seviyorum. Kimse balkona çıkamaz. Ben çok yüksekteyim."

"Hiçbir şey imkânsız değildir ve sen bunu açarak hepimizi riske attın." Yatağından gelen ani bir tırmalama sesiyle nefesi kesildi ve bana doğru koşarak bedenini benimkinin arkasına sakladı. Yumuşak, esnek, sıcak ve davetkâr teni çıplak sırtımı itiyor.

"Bunu duydun mu?" diye nefes alıyor. Çok yakın.

Çok yakın.

"Dokunma lan bana," diye homurdanıyorum ve benden uzaklaşması için omzunu itiyorum.

"Ben cüzzamlı değilim." Gözlerini deviriyor, kollarını kavuşturuyor ve yatak odasının kapısına doğru adım atıyor.

"Kim demiş?" Alay ediyorum.

Yatağına doğru sürünüyorum, çarşafını kaldırıp altına bakıyorum. Küçük siyah bir leke bana doğru vızıldıyor. Freya'nın kendini kaybetmesinden kaynaklanan bir çığlık odada yankılanıyor.

Bir yarasa odanın içinde dolaşarak bir çıkış arıyor. "Aman Tanrım," diye bağılıyor Freya, ellerini saçlarında gezdirirken.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Onu balkondan aşağıdaki suya fırlatmak isteyerek bağııyorum. Delirmiş bu kadın.

"Saçı severler," diye bağııyor. "Saçınıza bulaşmasına izin vermeyin."

Yaptığı çılgınca dansı görmezden gelerek perdelerini geri çekip kapısını açıyorum. Aptal pofuduk yastıklarından birini alıp dışarı atmaya çalışıyorum ama kitaplığa doğru uçup oraya yerleşiyor. "Kapını kapalı tutman için bir neden daha," diye hayıflanıyorum.

"Onu almak zorunda kalacaksın," diye yalvarıyor, titreyerek.

"Ben de öyleyim. Hastalık taşıyorlar. Bu senin için bir sorun gibi görünüyor." Ona ölümcül bir gülümseme sunarak yastığı göğsüne doğru itiyorum. "İyi şanslar."

"Noah, beni o şeyle burada bırakma!" Sesi korkmuş ve şok olmuş gibiydi. Kim olduğumu unuttu mu? Kim olduğunu mu? "Noah?"

Dudaklarından dökülen ismim kulağa yabancı geliyor, bu ismi kullanmaktan kaçınanın sadece ben olmadığımı fark ediyorum. Burada yaşadığı onca yıl boyunca adımlı söylediğini hiç duymamıştım. "Ne işin var lan senin burada?" Adımı söylediğinde g ö ğ s ü m ü n ağrısından nefret ederek öfkeyle bağırıyorum.

Vücudu kabarıyor. Gözleri doğal olamayacak kadar çok kırışıyor. "Ne demek istiyorsun? Ben burada yaşıyorum."

P a r m a ğ ı m l a onu işaret ederken dudaklarım büzülüyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, beni titretiyor. "Hayır, sen o rahibe okulunda yaşıyorsun." Parmağımı onun bütün eşyalarına doğru sallıyorum. "Sen burada yaşamıyorsun."

Ellerini kalçalarına vurarak başını sallıyor. "Orası bir Katolik okulu ve ben mezun oldum." Sesi sert, ateşli, hiç hatırladığım gibi değil.

"Peki, neden buraya geri döndün? Burada istenmediğini biliyorsun. Varlığının neyi temsil ettiğini biliyorsun." "Hayır, Noah, bilmiyorum. Neden bana söylemiyorsun?"

Ölüm. Öfke. Acı. Kayıp. Ailemin anısına hakaret ediyorsun. Kelimeler beynimde alevleniyor. Ben daha ağzımı açmadan alarm çalıyor ve ön kapı çarparak kapanıyor. "Bu da kim lan?" Ona doğru yürüyorum, merdivenlerden aşağı bakabilmek için onu iterek yolumdan çekiliyorum. "Baba?" diye seslendim.

"Hayır." Remi başını tırabzanın üzerinden uzatarak bana baktı. "Neler oluyor?" Kaşlarını çatıyor, merdivenleri dönüyor ve ikinci kata tırmanıyor.

"Odamda bir yarasa var ve Noah tam bir pislik gibi davranıyor."

O Katolik okulunda çok cesurdu. "Sanırım o kelimeyi söyleyebilirsin, Freya." Remi eğlenen bir homurtu çıkarır. Kızın adı dudaklarından öyle rahat, ipek gibi yumuşak dökülüyor ki, sanki daha önce milyonlarca kez söylemiş gibi.

"Pislik. Kibar olmaya çalışıyordum." Freya alaycı bir sırıtış sunar.

Bakışlarımla birkaç adım geri çekildi, gözleri hâlâ elimde tuttuğum silaha kaydı. Ceketinden kendi silahını çıkaran Remi sırıtarak, "Ben sopayı alacağım" dedi.

Tanrı aşkına, evi havaya uçurması ihtiyacım olan son şey. "Silahını kaldır," diye homurdandım. Hışımın odasına geri dönüyorum, yatağından uzandığım ilk gevşek şeyi alıyorum ve elime geçirip sopayı avucumun içinde kavıyorum.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Freya ciyaklıyor, yerinde step dansı yapıyor.

Odasına girip sopayı gecenin karanlığına fırlatıyorum ve kapıyı kilitliyorum. Ona dönerek, elimi kasıklarına kadar soktuğum daracık şortunu kaldırıyorum. "Bunlar temiz olsa iyi olur."

Onları elimden kaparken, boynuna doğru bir kızarıklık yayılıyor ve yanaklarını renklendiriyor. Temiz değiller. Remy'yi izlerken kendine dokunduğunu gördüğümde parmaklarını kokladığım anı kıvılcımlar saçıyor ve sikimi sertleştirmekle tehdit ediyor. "Bana borçlusun," diye uyarıyorum onu, vücudunu görmeden önce onu odasında bırakıyorum, lanet olası anı benden bir tepki alıyor.

"Remi," diye sesleniyorum geride kalan kardeşime.

"İyi geceler, Freya. Eve dönmene sevindim," diye sesleniyor beni merdivenlerden aşağı takip ederken.

Yatak odamın kapısının önünden geçerken onu içeri itip duvara yaslıyorum. "Onunla fazla samimisin," diyorum.

Elimi gömleğinden çekerek kaşlarını çattı. "Onun odasında yarı çıplak olan ben değilim, kardeşim."

"Eve dönmene sevindim, Freya," diye alay ediyorum ezik bir ses tonuyla. Bu bana yakışmıyor ama beynimdeki kabloları her yöne doğru ateşliyor. "Senin derdin ne lan? Onun kim olduğunu ve neden burada olduğunu hatırlamıyor musun?"

Yüzüne kara bir bulut çöküyor, ruh hali değişiyor. Atmosfer değişimi hissediyor, kardeşimin şeytanlarına uyum sağlamak için kalınlaşıyor.

"Sadece bana söylediklerini hatırlıyorum. Beynime bir kurşun yedim, Noah. Hafızamı sildi, yani hayır, hatırlamıyorum." Bununla birlikte beni kendisinden uzaklaştırdı, kapımı açtı ve içeride kayboldu.

"Neden bu kadar erken geldin?" Arkasından sesleniyorum, onu bıraktığımdan beri sadece üç saat geçtiğini görüyorum.

"Çünkü olmak istedim," diye bağıyor.

Kapıdan dışarı eğilerek, "Bu bir cevap değil" diye seslendim.

"Alacağın tek bira bu. Bira ister misin?" İşte kardeşimin bu yönünü seviyorum. Bir pislik gibi davrandığımda savunmaya geçip sinirlenebiliyor ama hemen affediyor. *"Hayat çok kısa kardeşim. Biliyoruz ki*

çoğundan daha iyi." Bir keresinde ona neden bu kadar bağışlayıcı olduğunu sorduğumda bana böyle demişti.

"Geliyor musun?" diye bağılıyor merdivenlerin dibinden.

Şimdi tekrar uyuyamayacağımdan eminim.

Elimi yüzüme sürdüğümde burnuma bir koku süzülüyor. Sessiz ama belirgin. Am. Freya'nın amı. Bugün bir ara o lanet şortu giymişti.

Sikeyim.

Buzdolabından birkaç bira ve tavuk artıklarıyla dolu bir tabak alarak Remi'yi havuz kenarındaki favori yerinde buluyorum. Gömleğinin düğmeleri iliklenmemiş, ceket atılmış, gövdesi şezlongun tamamını kaplıyor.

Ona bir bira uzattıktan sonra tabaktaki folyoyu çekiyorum ve bir bacağı ısıırıyorum. "Neden ondan hep nefret ettin?" Remi kendine yardım ederek soruyor

bir tavuk kanadı. Gözleri onun yatak odasına kayıyor ve ben de bakışlarını takip ediyorum. Balkon kapısı ardına kadar açıktı.

"Birincisi, söz dinlemeyen bir sürtük," diye öfkelen dim.

"Ya diğeri?" Ayakkabıma tekme atıyor ve bir kemiği bana doğru fırlatıyor.

Penceresine bakıyorum. "Nefes alıyor."

ON İKİ

Freya.

Ham ve dipsiz bir öfke kabarcığı kanıma karışıyor. Noah merdivenlerde kaybolur kaybolmaz balkon kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı zorlayarak açıyorum. Yapış yapış hava öfkemi dindirmek için hiçbir şey yapmıyor. Aptalca bir şekilde yaşlandıkça olgunlaşacağını ve bana karşı duyduğu bu sınırsız öfkenin azalacağını ummuştum. Ama o hâlâ bir pislik.

Bir zamanlar onun odasına girme düşüncesinden korkardım. Onun acımasızlığını göze almaktansa gözlerime iğne batırmayı tercih ederdim. Kin dolu sözleri yıllar boyunca üzerime yapıştı ve şimdi fark ediyorum ki onları bir utanç ve tecrit pelerini gibi giymişim. Ama artık bitti. Artık bana zorbalık yapmasına izin vermeyi reddediyorum. Bana karşı neden bu kadar küçümseyici davrandığını ya da Remi'nin neden bu kadar farklı olduğunu hala bilmiyordum ama bunun geçmiş hayatımla bir ilgisi olduğunu biliyorum. O hayatı hatırlamıyorum bile. Ben bir çocuktum. Hepimiz çocuktuk. Her ne olduysa... bizim kavgamız değildi. Bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Geriye kalan tek şey öfke ve kötü niyet olana kadar içindeki kötülüğün iltihaplanmasına izin verdi.

Artık hayatımı bu şekilde yaşamayacağım. Yaşayamam.

Yıllar boyunca tüm acımasızlığına rağmen onun tarafından kabul edilmeyi arzuladığım için nefret ediyorum. Onun güçlü bedenini çırılçıplak görmekten nefret ediyorum. Vücudu gülünç.

Çizilmiş gibi görünüyor. Çok güzel, acı verici bir şekilde. Uzun ve atletik. Bir dövüşçünün fiziği. Onunki gibi bir vücut ancak spor salonunda, minderlerde ya da bir kalem tarafından sıkı çalışmayla şekillendirilebilir. Göğsündeki kuzgun dövmesi, o gece beni öptüğünde Remi'nin göğsünde gördüğüm dövmenin birebir kopyası, sanki beni izliyor gibiydi. İkisi tarafından paylaşılan bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum. Beni de aralarına almalarını, onların bir parçası olmama izin vermelerini, bu şeyleri benimle de paylaşmalarını ne kadar isterdim. Dışarıdan gelen bir ses dikkatimi çekiyor. Meraklı doğam beni sesin kime ait olduğunu araştırmaya itti.

Onları havuz kenarında otururken gördüğümde kaslarım geriliyor. O lanet havuzu seviyorum - derin suyun beni sahip olduğuma inandırdığı özgürlüğü seviyorum. Tedirgin bir nefes vererek lambayı yakıyorum ve yatak odamın ışığını kapatıyorum.

Bir battaniye ve son Kirsty Moseley romanımı kaparak bir süreliğine kaybolmayı planlıyorum - hayatımdaki tek romantizmin kedimle olduğunu unutmaya çalışıyorum.

Saçmalık. Gece yarısı.

Odanın etrafına bakıyorum, dudaklarımı *büzerek gel* sesi çıkarıyorum ama hiçbir yerde yok. Gözlerim kapıya kaydı. İkizler buradan geçerken pelerinini çıkarmış olmalı.

Eşyalarımı yatağın üzerine bırakıp ona sesleniyorum ama nafile. İnleyerek yatak odamın kapısını açıyorum ve evin içine giriyorum. "Gece yarısı, seni pislik, neredesin?" İkinci kata çıkıyorum, Noah'nın açık yatak odasının kapısında duruyorum ve ihanete ters ters bakıyorum. Gece yarısı sırt üstü yatmış, vücudunu Noah'nın yorganına sürüyordu. "Seni hain," diye tıslıyorum, içeri girip onu kucaklıyorum.

Noah'nın çıplak hali düşüncelerime süzülüyor. Beni bakarken yakaladığında sarkık sikiinin zıplaması. Yastıklarından birini alıp koklama dürtüsüyle elim bir şeyler bulmaya çalışan bir sürüngen gibi uzanıyor. Tam parmaklarım yastığı okşarken merdivenlerde bir hareket seziyorum. Dönerek yatağından birkaç adım uzaklaşıyorum, midem bulanıyor. Sanki sapık beynim onu çağırmış gibi, kapı aralığından bana bakıyor, hala gömleksiz.

Piç kurusu.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Karnından hırlıyor. O kadar korkutucu ki, göğsünü gümbürdetiyor ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Neden her zaman tam da hoşuna gitmeyen bir şey yaptığım sırada ortaya çıkıyorsun?" Öfkeleniyorum, çileden çıkıyorum. Hayat her zaman bana karşı işliyor ve ben bundan bıktım.

"Neden hep hoşuma gitmeyen şeyler yapıyorsun, Freya?" Adımı bu kadar sert söylemesi tüylerimi ürpertiyor.

Odaya giriyor, sanki bir şey yapmışım gibi etrafa bakıyor. "Bir şey mi aldın?"

Ben lanet bir hırsız değilim. "Ne gibi? Senin playboyun gibi mi?" Gözlerimi deviriyorum. "Seni buradan sürükleyerek çıkarmama üç saniye kaldı.

Saç. Alaycılığı bırak ve kendini açıkla. O lanet kapıyı tekrar açtığın için içeri başka bir şey mi aldın?"

"Hayır." Midnight'ı kaldırdım, sarkık vücudu gevşek bir penis gibi sallanıyordu. "Dışarı çıktı. Onu senin yatağında buldum."

Bana doğru bir adım daha atıyor, duvarlar etrafımızda küçülüyor. Kalbim küt küt atıyor. Gözlerinin tehditkâr koyuluğu neredeyse tüm mavi tonlarını yutuyor. "O sıska kıçını odama sokmak için bahaneler uydurma."

Ne özgürlük ama.

Sıska bir kıçım yok, değil mi? Kontrol etme dürtüsüne karşı koyuyorum ve "Eğer o kediye burada bulursam, onu lanet havuzda boğacağım" dediğinde geri çekiliyorum.

Ağzım dehşetle açılıyor, şok gözlerimi genişletiyor. Sendeleyerek nefes alıyorum, gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Öfkesinin, küstahlığının damarlarımı tutuşturmasına izin veriyorum, boğazım düğümlenerek, "Sen bir pisliksin. Bana istediğin gibi küfür edip tehdit edebilirsin ama sakın kedimi tehdit etme," diye feryat ediyorum.

Bana doğru eğilerek başını eğdi. "Ne yapacaksın? Remi'ye koşup beni mi anlatacaksın?"

Yüzündeki sırıtış soğuk ve alaycı, ama gözlerinde cüretkâr bir ifade var. Beni sınıyor.

"Hayır." Midnight'ı göğsüme bastırarak başımı sallıyorum. "Kimseye koşmama gerek yok. Benim hiç kimsem olmadı, Noah. Sadece ben vardım. Bütün o günler ve geceler boyunca odamda okudum, kendimi eğittim. Yemeğine bir şey karıştırıp kaza süsü vermek için fazla bir şey gerekmez." Ona doğru eğilerek, "Havuz kenarındaki atıştırmalığın tadını çıkardın mı?" diye ekliyorum. Blöf yapıyorum ama elimdeki tek şey bu.

Yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor ve etrafımızdaki havayı soğutuyor. Kahretsin, onu tehdit etmek için yanlış bir şeydi.

Noah öne atılıp elini boynuma doladığında gece yarısı elimden düşüyor. Beni geriye doğru yatağına fırlatıyor, güçlü vücudu benimkinin üzerinde gezinirken şilte alçalıyor.

Kendimi kurtarmak için ellerimi koluna vuruyorum. Nefes alamıyorum, tutuşu çok sıkı. Gözlerim süzülüyor, içlerine su doluyor. "Kes şunu," diye mırıldanıyorum dudaklarımın arasından.

Yalvarışımı duymazdan gelerek uçuşan kollarımı kavıyor, önce birini sonra diğerini dizlerinin altına sıkıştırıyor. Kıçı göğsümün üzerinde duruyor, dizlerinin kemikleri üst kollarımın yumuşak dokusuna baskı yapıyor. Çok acıyor.

"Beni tehdit etme küçük kız," diye hırlıyor. "Denemeden bile nefes borunu ezebilirim," vurgu için kavramasını sıkılaştırıyor, "çırpınışını ve nefes alamayışını izleyebilirim." Dudaklarını yalarken siki şortunun içinde sertleşiyor. Piç herif bana işkence etmekten zevk alıyor. "Solup gitmen, bu hayattan silinip öbür dünyaya göçmen sadece birkaç dakika sürer." Yüzüme doğru daha da eğilerek, korkumu içine çekiyor ve ondan besleniyor. "O ışığın sönmesini izlerdim ve bunun için bir an bile uykumu kaybetmezdim."

"Noah," diye ciyaklamayı başarıyorum, dudaklarımın buz kestiğini hissediyorum. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan saçlarıma doğru bir yol izleyerek yüzünü bulanıklaştırıyor. Sanki bir kâbustan uyanmış gibi yüzünde bir şeyler değişiyor. Hızla geri çekiliyor, sanki ateş almış ve söndürülmesi gerekiyormuş gibi.

Ciğerlerimi doldurmak için nefes alıyorum, göğsüm kabarıyor, yanıyor. İçim yanıyor. Öksürerek boğazımı ovuyorum, oradaki acıyı hafifletmeye çalışıyorum.

Yatağının üzerinde sürünerek ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım lastik gibi. Yere yığılıyorum, hala hava almak için mücadele ediyorum.

Gölgesi aramızdaki boşluğu karartıyor. Elimi kaldırıp bana dokunmaması için yalvarıyorum. Yeter artık.

Güçlü eller kollarımın altına girip beni kaldırıyor. Uzuvlarımda biraz işlev kazanmayı başarıyorum. "Biraz su iç. İyi olacaksın," diyor sanki az önce beni boğarak öldürmemiş gibi.

"Sen şeytani bir piçsin," diye törpüledim. "Senden nefret ediyorum." Dudaklarıma bir hıçkırık takılıyor. Bilmesem, gözlerinde bir pişmanlık parıltısı yakaladığıma yemin edebilirdim.

Kapıya koşarak merdivenlerden odama çıkıyorum ve Midnight'ın parlayan gözlerinin yatağımın altından bana baktığını görüyorum. Kapıyı kapatıyorum ve boğazıma düğümlenen taşı yutmaya çalışıyorum.

Kollarımdaki morlukları ovuşturarak acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Balkon kapıma doğru yürüyorum, birkaç derin yudum temiz havayı ciğerlerime çekiyorum ve kendimi çerçeveye sabitliyorum.

Noah bana karşı hiç fiziksel davranmadı. Asla bu şekilde şiddet uygulamadı. İçimde derinlere kök salmış bir şey ürperiyor. Acı ve korku bana yabancı değil, sadece o kadar içime gömülmüşler ki, Noah'nın şiddetli, boş bakışları altında ağlayana kadar ne kadar tanıdık olduklarını fark etmemiştim.

Bana ne oldu? Onlara mı?

Nereden geldim ben?

"Gözlerini üzerimde hissediyorum evlat," diye sesleniyor Remi.

Şu anda iyiymişim gibi davranacak enerjim ya da yeteneğim yok, bu yüzden kapıyı kapatıp kilitliyorum ve ağlayarak uyuyorum.

ON ÜÇ

R^{emi}

"SENİ NE YIYIP BITİRİYOR?" Bakışlarımı üzerinde gezdirerek kardeşime soruyorum. Saçları darmadağınık. Her zamanki kusursuz kıyafetinde ceket ve kravat eksik. Kolları kıvrılmış. Dizlerinin zıplaması da aklında bir şeyler olduğunu gösteriyor.

"Bu sabah Freya'yı gördün mü?" diye soruyor, tamamen karakter dışı bir şekilde ve beni koltuğuma geri döndürüyor.

"İyi hissediyor musun?" Gerçek bir endişeyle sordum.

"Sadece şu lanet soruya cevap ver Remi," diye tersledi, buz gibi bakışlarını bana dikerek.

"Hayır. Hem sana ne ki?" Gözlerimi onun stresli yüzüne dikerek karşılık veriyorum.

"Dün gece havuzdan geldiğimde kedisi odamdaydı." Bakışlarını benimkilerden ayırıp telefonundan bir şeyler kontrol ediyor.

"Ve?" O kedi her zaman lanet olası odasında. Yıllar boyunca onu kediyle birden fazla kez kucaklaşırken yakaladım. Bir zırh gibi giydiği o sert cüretiyle bunu asla kabul etmez.

"Ve hiçbir şey." Sesi sert ve soğuk. Ama onun damarına basmaktan zevk alıyorum. Öfkesi her zaman yüzeye çok yakın, onu kışkırtma tehlikesinden zevk alıyorum.

"Kulağa hiçbir şey gibi gelmiyor." Ona sırtarak ayakkabısını ayağımla çiziyorum.

"Bırak onu." Kaşlarını çatıyor, ellerini kalçalarının üzerine uzatıyor.

Neyi bırakayım? Ne haltlar dönüyor? Bana hiçbir şey söylemedi.

"Babam bu akşam eve gelecek," diyerek konuyu değiştiriyor. "Mal getirecek ve Freya'nın etrafta olmadığından emin olmamızı istiyor."

"Freya "yı söyleme biçiminde soğuk bir ısırik var.

"Ne tür mallar?" "Fark eder mi?"

Sanırım değil.

Noah babamın iki numarası. On altı yaşında yatırım fırsatlarını keşfetmek için çalışmaya başladı. Zeki ve rakamlar konusunda doğal bir yeteneği var. On sekiz yaşına geldiğinde, babası Noah'ın hakimiyetini, bir odaya, bir kitleye nasıl hükmedebildiğini, insanların ondan korkmasına neden olan gücü yansıttığını fark etti ve onu müşterilerle görüşmek üzere işe aldı.

Babamızın çok sıkı bir güven çemberi vardır ve işini ailemiz içinde tutmayı tercih eder. Noah ve ben ona sadıktık çünkü onun adamıydık.

Aile işimiz söz konusu olduğunda Noah kadar istekli değilim. Sık sık bavulumu toplayıp dünyayı gezmeyi düşünüyorum. Ama onu terk etmek, kendimin bir parçasını terk etmek gibi olurdu. Bunu asla yapamadım. "Birkaç gün daha dönmeyeceğini sanıyordum?" Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"İşler değişir." Kolundaki saatle oynarken söylediği tek şey bu.

"Sen huysuz bir piçsin. Raquel'i çağırمامı ister misin?"

Raquel kendi kek işini yürüten, kendi kendini yetiştirmiş bir milyonerdir. Ayda bir kez takibe alınmaktan hoşlanan tuhaf bir kız.

"Hayır, zamanım yok. Ve ondan bıktım."

"Sen bir pislıksın."

"Ama sen değilsin. Birbirimizi dengeliyoruz," diye homurdanıyor. "Hazır mısın?" Caleb kapıyı açıyor ve ben cevap veremedem Noah arabadan iniyor

Üç katlı konağa bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Burayı satışa çıkardığını mı söyledin?"

Başını sertçe salladı. "Paranın nereden geldiği bizi ilgilendirmiyor, sadece paramızı alıyoruz" diye hatırlatıyor.

Her gün babam gibi.

Hiçbiri umurumda değil, sadece bitmesini istiyorum. Sadece Noah'ın bana ihtiyacı olursa diye giyindim. Ben onun kullanacağı bir aracıyım.

Giriş merdivenlerinin tepesine varmadan ön kapı açılıyor. Robert Marshal on yıl önce bir filmiyle çıkış yapmış bir yönetmen. Ruin'de babamızla bağlantı kurmasını sağlayan bir arkadaşı varmış. Borç içindeyken arkadaşlıklar sizi kurtarmaz, nasıl olsa zor yoldan öğreneceği bir ders.

"Sizinle buluşacağımı söylemiştim," diye mırıldandı, evine geldiğimiz için sarsılmış görünüyordu. Hayatının her ayrıntısını bilmediğimizi mi sanıyordu?

"Söyledin ama yine de bir randevu ayarlamadın ve aramalardan kaçırıyorsun." Noah o kadar soğukkanlı konuşuyor ki, şaka yapan bir arkadaşı olduğunu sanırsınız.

"Parayı getireceğim." Robert'ın alnını boncuk boncuk ter kaplıyor. Giysileri kol ve bacaklarına bol geliyor, kumaşları sanki içinde uyumuş gibi kırışmış.

"Uzatma teklif etmiyoruz, Bay Marshal. Şartları kabul ettiğinizde bu konuda bilgilendirilmiştiniz," diye hatırlatıyor Noah.

"Sadece bazı şeylerin yerini değiştiriyorum," diyor, burada durduğumuz süre uzadıkça daha da endişeleniyor. Hafif bir esinti nemli havayı değiştirerek sıcaklığı katlanılabilir hale getiriyor.

Gözlerini sokakta gezdiren Noah, "Bunu almayı tercih etmez miydin?" diye sorar.

Noah daha cümlesini tamamlayamadan, "Hayır," diye bağırıyor. Evin içine bakmak için döndüğünde, kapıyı arkasından tamamen kapatır.

"Bir tür sorun yaşadığınızı görebiliyorum. Şanslısın ki biz çok anlayışlı adamlarız." Noah onay için bana bakıyor ve ben de başımı eğerek ona hak veriyorum. "Sana merhamet olarak bir hafta vereceğim. Çok şey yaşadın."

Adamın gözleri irileşiyor, rahatlamış bir nefes, sönen bir balon gibi dışarı fırlıyor. "Gerçekten mi? Bu harika olurdu. Çok makbule geçer." Noah'ın elini sıkması için elini uzattı.

Avucunu yumruklayan Noah onu öne doğru itiyor. "Ancak bunun bir bedeli olacak." Farenin üzerine atlayan bir kedi gibi hızlı olan Noah, cebinden puro kesicisini çıkarır ve adamın başparmağının üzerine kaydırır.

"Nesin sen...?" Ciğerlerinden acı dolu bir feryat yükselirken kelimeleri yetersiz kalıyor.

Yanımızdan geçen birkaç kadın gözlerini kaydırarak bize odaklanıyor ve fısıldaşmaya başlıyorlar. Merdivenlerden aşağı bir adım atıyorum, izliyorum-

Karanlık bir niyetle. Bu da arkalarına bakmadan kaçışmalarına neden olur.

"Bir hafta size yüzde 10'a mal oluyor. Hiç kuşkunuz olmasın Bay Marshal, ya parayı ya da ürünü doğrudan karınızın göğüs kafesinden alacağız," diye tehdit ediyor Noah.

Nuh'un başparmağını içine atması için montumun iç cebinden plastik bir torba çıkarıyorum. Kan damlıyor, eğimi ve Noah'nın ayakkabısının ucunu boyuyor.

"Bir hafta sonra görüşürüz."

Robert'ı şok içinde kütüğüne sarılmış halde bırakarak oradan ayrıldık. "Sanırım bayılacak." Omzumun üzerinden, yarasından akan kana bakarken ona bakıyorum.

"Bizim sorunumuz değil," diye homurdanan Noah, Caleb'a teşekkür etmek için başını sallıyor.

"Kan kaybından ölürse öyle," diye homurdanarak karşısındaki koltuğa oturdum. "Bu bir başparmak." Noah cebinden telefonunu çıkarıp parmaklarını ekranın üzerinde gezdirdi. "Yaşayacak."

Mülkümüzün ön girişine yanaştığımda, girişin güvenliğini sağlayan canavar adamın vücudunu güvenlik kulübesine sıkıştırmasını izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Sence kaç kilodur?"

Noah'nın gözleri ekrandan kayıyor. "Bilmiyorum. Çok fazla."

"Sence sikini görebiliyor mudur?" Sırıttıyorum.

"Bence boş konuştuğunu duyarsa seni yer." Noah kaşlarını kaldırır.

Kapılar tıngırdayarak açılıyor ve ileriye doğru çekiliyoruz, lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdıyor. Dikkatimi tekrar Noah'ya vermeden önce canavar adama bir el sallıyorum. "Bugünlük bu kadar mı?"

Sıradan işlerde ona eşlik etmiyorum, sadece ters gidebilecek işlerde ya da kirli işler yapmam gerektiğinde. Noah ellerini kirletmekten çekinmiyor, ama istediği zaman bunu benim yapmamı istiyor. Beyin ve kas gücü.

"Senin için, evet. Sana hâlâ ihtiyacım olabilir Caleb. Burada kal," diyor Noah şoföre, çıkmamız için kapıları açtığında.

"Evet, efendim." Caleb başını sallıyor.

Doğruca mutfağa gidip poşeti baş aşağı tutuyorum ve başparmağımı yumuşak bir gümbürtüyle çöp öğütücüye atıp çalıştırıyorum. Bıçaklar onu kolaylıkla parçalıyor.

"Bu iğrenç." Noah eliyle bir işaret yapıyor. "Vücut parçalarından bu şekilde kurtulamayız."

"Sadece bir başparmak." Omuz silkiyorum. "Ve sahibi hâlâ hayatta, kimin umurunda?"

"Evet. Çok özensiz."

"Pekala, çıkarmakta özgürsün. Ben duş alacağım." Güpegündüz bir adamın başparmağını kesip onu kan kaybından ölmeye terk ettiğinde özensiz davrandığı için azar ıstıtmeye ihtiyacım yok.

Merdivenlerin korkuluklarından dönerken ayaklarım titriyor ve Freya'yla çarpışıyorum. "Remi." Başını eğiyor ve rahat bir nefes alıyor.

Yukarı çıkmak için arkasını dönmeye çalışıyor ama ben bileğinden tutarak onu yakalıyorum. "Odanda kalmak zorunda değilsin Freya," diyorum, onu görünce göğsümde bir gerilme hissediyorum. Kahretsin, daha sonra odasında kalması gerekecek ama bunu o zaman düşüneceğim.

"Bir şeyler atıştırmak istedim." Dudağını ısırtıyor ve uzun, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Sen lanet bir atıştırmalıksın.

Kelimeler neredeyse dudaklarımdan dökülüyor ve onu içime çekerken gülümsememe neden oluyor. Kremi, tonlu bacaklar sergileniyor. Küçük bir şort, bana keşfetmem için bolca et veriyor. Sıcağa rağmen çenesine kadar inen bir kazak giymiş.

"Noah aşağıda mı?" diye soruyor ürkekçe.

"Ondan korkmana gerek yok." Onun için bir pislik, ama asla düşüncelerinin ötesine geçmedi

"Öyle değil mi?" Homurdanıyor ve kolunu koruyucu bir hareketle kendi etrafında kıvrıyor.

"Bir şey mi oldu?" Bu sabah Noah'ın onu soruşunu düşünerek zihnim hızla çalışıyor.

Ayak sesleri merdivenlere çarpınca irkiliyor, ben de onu odama çekip kapıyı kapatıyorum. Düzensiz nefes alıyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor. Kalacak mı yoksa kaçmaya mı çalışacak emin değilim. "Benimle güvendesin, bunu biliyorsun, değil mi?" Sözlerimden o kadar eminim ki, yıllar önce onu üzdüğünde Noah'la aramı düzeltmediğim için pişmanlık duyuyorum.

İç çekerek ellerini iki yanına indiriyor. "Biliyorum. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Ona gülümsüyorum, kendini bu kadar küçük göstermeye çalışmasından nefret ediyorum. Noah onun üzerinde gerçekten bir numara yapmış. Neler kaçırdığımı, aralarında neler olduğunu bilmek istiyorum. "Oturabilirsin. Rahatına bak."

Buraya geldiğinden beri ondan uzak durmamız söylendi. Babam bir ilişki kurmamızı istemiyordu. Beni hala şaşırtıyordu.

ama iyi ki getirmiş. O tatlı, komik, *bizim*.

Odadaki hareketlerini takip ederek yatağıma oturuyor, eli yorganın yüzeyinde geziniyor.

"Benim hakkımda bir şey biliyor musun?" diye sorar aniden, yanakları kızarır.

"Ne demek istiyorsun?" Yanına oturarak soruyorum. "Kim olduğum hakkında mı? Buraya gelmeden önce kim olduğum hakkında mı?"

Elini tutup kaldırıyorum ve parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. Küçük nefes alışışı içimde bir farkındalık dalgası yaratıyor. Odamda yalnızız, ikimiz de büyümüşüz.

Ona hiç dokunuldu mu, sadece bu şekilde bile?

"Kim olduğun hakkında ne hatırlıyorsun?" diye sordum. Buraya gelmenin onun için nasıl bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Durumumuzu onun gözünden görmek.

"Korku... korkmak..." Birleştirilmiş ellerimize bakıyor. "Bir şeyleri hatırlamaya çalışıyorum, bir pırıltı için bile kendimi zorluyorum ama sanki kapısı kilitli bir oda var da açamıyorum."

Gözlerinin yeşili bugün kahverengiden daha belirgin, benimkilere doğru kalkıyor. O kalın dudaklar aralanıyor, pembe dili dudakları ıslatmak için dışarı fırlıyor. İleri uzanıp onu tatma dürtüsü karşı konulmaz.

Kahretsin, neden bu kadar güzel? Günah işlemek için yaratılmış bir vücudun altında masumiyeti mırıldanıyor. Ama acı çekiyor ve ben bunu istismar edecek adam değilim.

"Ne olduğunu hatırlamıyorum ve hatırlamak da istemiyorum. Noah ve babamızın çektiği acıyı görünce... Onların hissettiklerini hissetmek istemedim. Tek bildiğim bizim ailemizle sizinkiler arasında bir şeyler olduğu ve hepimizin bu yüzden kaybettiğimiz."

Sessiz bir hırıltıyla başını sallıyor, gözünden bir damla yaş süzülüyor. Ona doğru dönüyorum, elimle yanağını kavriyorum ve başparmağımla gözyaşını siliyorum. "Üzülme. Buna dayanamam," derken buluyorum kendimi, alnım kırışıyor. "Nedenleri ya da nasılları değiştiremeyiz, sadece sonrasında ne yapacağımızı değiştirebiliriz."

"Sence Noah benden nefret etmeyi bırakacak mı?"

"Senden nefret etmiyor, sadece henüz bunun farkında değil. İkizim inatçı bir adamdır."

Midesi gurulduyor ve ben kıkırdıyorum.

"Bu utanç verici." Burnunu kıvırıyor ve bu çok sevimli.

İsteksizce ondan uzaklaşıyorum ve başucumdaki çekmeceyi açıyorum. "Remi," diye nefes alıyor, elini ağzına götürüyor.

"Atıştırma krizine giriyorum," diye savunuyorum, bir yığın çikolata, cips ve şekerleme toplayıp aramızdaki yatağa döküyorum. "Televizyona bir film koy ve keyfine bak. Ben hızlıca bir duş alacağım."

Kıçını yastıklarına yaslayıp kumandayı eline alıyor. Botlarımı çıkarıp kemerimi gevşetiyorum, gözlerinin beni hararetli bir ilgiyle izlediğini hissediyorum. Kalanını çıkarmak için banyoya gitmeyi planlamıştım ama onun merakı ilgimi çekti. Tamamen soyunursam nasıl tepki verirdi?

Pantolonumun düğmesini açarak gözlerimi ona çeviriyorum ve bakışlarını tutuyorum. Kıpırdanıyor, kalçalarını birbirine sıkıştırıyor, o dayanıksız şort kış yanaklarının kenarını öpüyor. O sulu kışından bir ısırık almak istiyorum.

Tükürük ağzımı dolduruyor, sikim onun gözetimi altında kalınlaşıyor. Arkasını dönmemesi beni daha da sertleştiriyor. Yanan gözlerinde hiç dokunulmadığını ama bunu istediğini, arzuladığını görebiliyorum.

Noah'dan çaldığım gömleğin düğmelerini yavaşça açıyorum, küçük delikten her bir düğmeye dokunuyorum ve sonra gömleği çıkarıp yere bırakıyorum. Gözleri büyüyor, ağzı açık kalıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor ve yatağın kenarına doğru ilerliyor. Havuzda beni izlerken vücudumu yüzlerce kez gördüğünde verdiği tepki buysa, sikimi görene kadar sabırsızlanıyorum.

Bana doğru ilerliyor ve nabzım fırlıyor. Narin parmakları göğüs kafesimi okşadı. Bir şey olmasını beklemiyordum, sadece onu test ediyordum, ama lanet olsun, elleri üzerimdeydi, ete kemiğe bürünmüştü, nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Noah."

"Ne?" Kaşlarımı çattım. Benimle dalga mı geçiyor?

"Sende dövme yok," diye hayretle nefes alıyor. Elimi onunkinin üzerine koyarak başımı sallıyorum. "Burada değil."

Yavaşça dönüp ona sırtımı gösterdim. Parçamı daha önce görmemiş olmalı. Bu yıl o okuldayken aldım.

O yumuşak parmaklar omurgamda dans ediyor, gl fidanının desenini izliyor, dikenler keskin bir şekilde eti yırtıyor, tüm gller kırmızı, biri hariç, kız kardeşim için beyaz bir tek gl.

"Çok güzel," diye nefes alıyor, o kadar yakın ki nefesini tenimde hissediyorum.

Dolgun, sıcak dudakları etimi sıyrıyor ve dudaklarımdan bir tıslama çıkıyor. Etrafımda dönerek yanaklarını avuçlarımdın içinde kavıyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum. Daha fazlası için zorlamıyorum, sadece ayrılmadan önce birkaç saniye kucaklaşıyoruz, nefeslerimiz ağırlaşıyor. Olağanüstü gözlerinde yaşlar var. "Bunu sana borçluydum," diyerek onu glmsetiyorum.

"Evet, evet, yaptınız. Teşekkür ederim."

"Nasıl bir histi?" Kalbim çılgınca atarken ona soruyorum. "Ev."

Omuzlarını silkti. *Lanet olsun*. "Gitmem gerek."

Yanımdan geçip gidiyor, kapıyı usulca arkasından kapatıyor ve dünyamı alt üst ediyor.

ON DÖRT

N^{oah}

DİZÜSTÜ BİLGİSAYARI AÇARAK, Marshal'ın liste fiyatını kontrol ediyorum. Hızlı bir satış için oldukça düşük bir fiyat. Daha da düşük teklif edebiliriz. Gelecek herhangi bir teklifi kabul etmeye meyilli olabilir. Hem bizim için bir yatırım olur, hem de borçlu olduğu parayı almamızı sağlar.

Satışla ilgilenen emlakçıyı kontrol ederek adresi not alıyorum ve kâğıdı göğüs cebime tıktırıyorum.

Birkaç farklı mülkümüz var. Ne zaman böyle bir fırsat çıksa, hiç düşünmeden değerlendiriyoruz.

Aklı olan herkes parasını gayrimenkule yatırmalıdır.

"O sendin." Freya'nın sesi beni ürkütüyor. Burası babamın çalışma odası, annemin ya da Rose'un fotoğraflarına izin verdiği tek yer. Şimdi o burada, Gallo kanıyla zehirliyor.

"Çık dışarı," diye bağıryorum, parmağımı kapıya doğru uzatarak. "Hayır." Başını sallıyor.

Gözlerinde yaşlar var. Dün gece öfkemle ağlarkenki görüntüleri ellerimi yumruk yapmama neden oldu. Onun altımda olması, avucumun içinde kıvrınması hoşuma gidiyordu ama sesindeki acı bir bıçak gibi saplandı içime, yaraladı, derinden kesti. Nedenini anlamıyorum ve çözemiyorum.

"O zaman havuzun kenarında öptüğüm sendin." Kafasını sallıyor, şaşkınlık kaşlarını aşağıya doğru çekiyor.

Sessizlik.

Saniyeleri sayıyorum, başka bir şey söylemesini bekliyorum. Ne söylememi istiyordu? Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Tek bildiğim günah ve güneş ışığı gibi tadı olduğu, nemli, kalın dudaklarının hun- gry olduğu. Onunla ziyafet çekmek ve onun da benimle ziyafet çekmesine izin vermek istiyordum ve onu istemek içimde bir şeyleri öldürüyordu.

Sıkıntılı bir nefesi gevşeterek ayağa kalkıyorum, kıcımlı masanın kenarına dayarken gömleğimin kollarını kollarımdan daha da yukarı itiyorum. "Hatırladığımı söyleyemem," diye yalan söylüyorum.

"Yapma," diye uyarıyor ve içimi saran ve aletimi sertleştiren o alıngan ateş.

Gözlerini dikti. "Onu sen almadın."

Kollarımı kavuşturup başımı eğiyorum, çok kısa şortu ve ağır kazağıyla onu inceliyorum. "Özgürce verdin. Neredeyse yalvardın."

"Yani, hatırlıyor musun?" Bana sert bir bakış fırlattı.

"Kan çektiğimi hatırlıyorum." Bu bir dürtüydü, onun zevkiyle birlikte acı verme, kendimi topraklama ve ona kimi öptüğünü gösterme ihtiyacıydı.

Kazağının yakasını aşağı çekerek kaşlarını çatıyor. "Çünkü iz bırakmayı seviyorsun, değil mi?"

Ben ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken, aramızdaki boşluğu yutan bir gölge odanın içinden geçiyor. Baş ve işaret parmaklarımla çenesini eğerek yumuşak, kremi tenini lekeleyen hafif morlukların izini sürüyorum. Kendimi kaptırdım, ona çok sıkı sarıldım. Eğilerek kulağına fısıldıyorum, "Onları daha iyi öpmemi ister misin?"

Nefes alış verişi dudaklarıma bir gülümseme getiriyor. Büyük kötü kurttan hoşlanıyor. Ne kadar inkar etmeye çalışsa da, benden nefret ettiğini iddia etse de, vücudu etmiyor.

Aynen öyle.

Dilimi boynunda gezdiriyorum, bir kolumu beline dolayarak onu yakalıyorum. Bacakları neredeyse teslim oluyor. Çok hassas, sinirleri ateşleniyor. Ağzımı ağrıyan küçük boynunun üzerine kapatarak emiyorum, öpüyorum, çıplak yüzeyi okşuyorum. Onunla yüzleşmek için geri çekiliyorum, gözlerinde parlayan filtresiz şehvet karşısında hayalarım kalkıyor. "Seni öpmemi iste," diyorum ona. Hızlı nefesler göğsünü yukarı ve aşağı kaldırıyor. "Sor bana, Freya," diye emrediyorum.

"Hayır." Gözlerini kapatıyor, sesi boğuk çıkıyor.

Çenesini kavrayıp güzel yüzünü avuçlarken dudaklarımdan karanlık bir kıkırdama dökülüyor. "Bana sor amına koyayım."

"Senden nefret ediyorum."

"Ben de senden nefret ediyorum. Şimdi sor bakalım."

"Öp beni," diye ağlıyor. Yalvarış değil, utanç. Kendisini bu kadar korkutan canavar için ne kadar çok yandığından utanıyor.

"Adımı söyle," diye

homurdanıyorum. "Noah," diye

sızlanıyor.

"Öp beni Noah," diye emrettim.

Sessizlik.

Onu öne doğru çekiyorum, tüm cinsel sıcaklığını

içime çekiyorum. "Söyle Freya, ben de sana istediğini

vereyim." "Öp beni, Noah." Hıçkırıyor.

Verdiğim kararlar içim çalkalanıyor.

Dudaklarımı onunkilere çarparak, dilimi nefis dudaklarının mühüründen geçiriyorum ve doyuyorum. Vücudu benimkine tırmanıyor, ellerim ona yardım ediyor, üst uyluklarını tutuyor ve onu en yakın duvara çarpıyor. Ellerini saçlarımdan arasına daldırırken, dillerimiz düello ediyor. Tadarken, ısırırken, savaşırken açlık, çığ ve öfkeli, ikimizi de yönlendiriyor. Eli vücutlarımızın arasına dalıyor ve bir avuç sert aleti kavırıyor. İçimde bir ihtiyaç dalgası kabarıyor. Bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dudaklarımı onunkilerden çekerek, titrek bacakları üzerinde durana kadar yavaşça kalçalarını indiriyorum. Yırtıcı bir bakışla onu izleyerek uzaklaşıyorum. Kıçım masanın kenarına çarpıyor ve çok ihtiyacım olan bir yere oturuyorum. "Nefret ettiğin bir adam için bu kadar ateşlendiğini bilmek nasıl bir duygu?" Alay ediyorum, sesim kısık, üzerimdeki etkisi belli oluyor.

"Bana mı söylüyorsun?" diye pantolonunu indiriyor, yüzü kızarmış. Boşaldıktan sonra yüzünü görmekten başka bir şey istemiyorum.

"Hikayendeki kötü adam için sürtük olmak hoşuna mı gidiyor, küçük Freya?"

Sözlerim sadece daha sert nefes almasına neden oluyor. "Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyorum. Şaşkınlık gözlerini genişletiyor. Pembe bir allık yanaklarını ısıtıyor. "Bana doğru sürünmeni istiyorum, sonra pantolonumdan sikimi al ve kalınlığımdan ağzın tıkanana kadar beni em." Ses tonum derinleşiyor, içimde puslu bir uyarılma zonkluyor.

Bir duraksama oluyor, zihni sözlerimin üzerinde dönüp duruyor. Karar verdiği anda, ıslak, pembe dili dudaklarının arasından kayarak

Onları. Kasıtlı olarak yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor, o dönen gözler ihtiyaçla yanıyor, nabzımı sikime gönderiyor ve onu acı verici bir şekilde sertleştiriyor.

Masanın kenarına tutunarak onu kaldırıp masaya çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. Nefes alış verişimi eşitliyorum, karanlık ve cüretkâr bir sırtışıla onu ikna ediyorum.

Bir profesyonel gibi bana doğru sinsice yaklaşıyor, kedi gibi hareket ediyor, kıcı bir yandan diğer yana sallanıyor, sikle tıka basa doldurulmak için yalvarıyor.

Ayaklarıma ulaştığında kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Daha iyi bilmesem, bu boku çalıştığını, defalarca yaptığını söyledim. Küçük elleri kalçalarımın bir yol izliyor, kasıklarımın sert çıkıntısının üzerinde geziniyor. Dişlerini çıkarıp alt dudaklarını ısırıyor ve daha dudaklarına dokunmadan neredeyse boşalmama neden oluyor.

"Ne oluyor lan?" Remi kapı aralığından bağılıyor.

Freya sarsılarak ayağa fırlıyor ve sikimin onun yasını tutmasına neden oluyor. "Zamanlaman berbat kardeşim," diye söylendim.

"Göründüğü gibi değil," diye savunuyor Freya, saçlarını kulaklarının arkasına atıyor, utançtan yüzü neredeyse kiraz rengine dönüyor.

"Açıklamana gerek yok ama burada olmamalısın. Babam bundan hoşlanmayacak," diyor ona ve bana gerçekte nerede olduğumuzu hatırlatıyor. Soğuk gerçeklik beni ıslatıyor.

"Gitmem gereken bir yer var." Masanın etrafından dolanıyorum, ceketimi sabah bıraktığım sandalyenin arkasından alıyorum. Freya'nın yanından ona bakmadan geçiyorum. Remi'ye ulaştığımda, "Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Bu gece onu odasına kilitlediğinden emin ol."

Onaylarcasına başını sallıyor, gözleri neredeyse kendimi kaptırdığım kıza kayıyor.

Onun içine düşmek çok kolay. Hay sikeyim.

ON BEŞ

Freya

"NEDEN odamda kilitli kalmak zorundayım?" Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak bastırıyorum.

Noah'nın taleplerine neden bu kadar isteyerek boyun eğdiğimi bilmiyorum, sanki esir alınmış gibiyim. Yaptığı tüm kötü şeyler dışarı itiliyor ve bedenim onun aşağılamasını, dokunuşunu arzulayan muhtaç bir sürtük haline geliyor. Ve bu her iki taraf için de geçerli, onun içindeki bir şey de beni arzuluyor. Belki de yıllar boyunca kötü bir piç olmasının cezası budur. Onu reddetmeliyim, ama bedenim onun emirleriyle canlanıyor, acı görmezden gelinemeyecek kadar güçlü.

"Yanlış bir şey yaptığın için değil. Yapmadın." Bakışlarını, kardeşi için dizlerimin üzerine çöktüğüm yere dikti. "Freya?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum, utançtan bakışlarımı kaçırdığımı fark etmemiştim. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Odamda kilitli kalmaktan hoşlanmıyorum," diyorum ona, onunla olanları irdelemek istemeyerek.

"Biliyorum. Boktan bir durum. Artık çocuk değilsin, bu yüzden sana güveneceğim ve bu gece odanda kalman gerektiğini söyleyeceğim, tamam mı?"

"Beni içeri kilitlemeyecek misin?"

Başını sallar. "Söz verirsен olmaz."

"Benimle kalacak mısın?"

Bakışlarının yoğunluğu tüylerimi diken diken ediyor. "Elbette. Tabii ki."

"Sen okuldayken buraya gelirdim." Ağzım bir karış açık, Remi'nin yatağında kendi yatağıymış gibi uzanışına bakıyorum.

"Burada ne yaptın?" Eşyalarımı karıştırdığı düşüncesiyle yanaklarım kızarıyor.

Kafasının arkasından bir yastık çıkarıp bana fırlattı. "Hiçbir şey sapık değil, çukur beyinli."

"Sonra ne olacak?"

Omuz silkti. "Kitaplarını sevdim."

Kitaplarını severdi. Sadece Remi olan başka bir katman.

Kitaplığında gezinirken kitapların sırtlarını okşuyorum. Okumak yıllar boyunca bana bir kaçış sağladı. Yalnızlık insanı çıldırtabilir ama kitaplarımla bana eşlik eden birileri vardı. Dominique bana bir kitap getiren ilk kişiydi. *Fareler ve İnsanlar*'dı. Bağımlısı olmuştum, Bayan Hale'den geldiğinde bana yenilerini getirmesini istiyordum. "En sevdiğin hangisiydi?" Hülyalı bir şekilde sordum.

"*Sineklerin Tanrısı*," diyor arkamdan yaklaşarak. Yataktan kalktığını fark etmemiştim. "Kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kaldığımızda hepimiz temel doğamıza geri dönüyoruz. İnsan ırkı böyle vahşidir." Parmağını çıplak kalçamda gezdirerek nabzımda bir sıçramaya neden oldu. Yatak odasının kapısının çalınması bu anı bozuyor.

Remi kapıyı açmaya gidiyor ve Dominique elinde bir tepsi yemekle içeri dalıyor. "Hey," diye nefes alıyorum. Eve geldiğimden beri onu görmemişim. Tatile mi çıktı acaba diye düşündüm.

"Freya." Selamlamak için başını salladı, gözleri Remi ve benim aramda gidip geliyordu. "Bugünlük işim bitti. Tepsiyi kapının dışına bırakırsan, sabah getiririm."

"Onu indirebiliriz, Dominique. Getirdiğin için teşekkürler," diyor Remi, ondan alıp çalışma masasının üzerine koyarak. Biraz daha yer açmak için atmayı düşünmüştüm.

"Nasıl isterseniz, efendim." Onu yatıştırmak için neredeyse reverans yapıyor. Bir kez olsun bana evin efendisi gibi davranmadı.

"Ne oldu?" Açlıktan karnım zil çalarak soruyorum. Tabakların kapağını açıp bana doğru sırtıyor. "Biftek."

Büyük biftekler, patates püresi ve sebzelerle dolu iki tabağı görünce ağzımdan salyalar akıyor.

"Yemek yerken izleyecek bir şeyler bulalım," diyor ve masamı yatağın yanına çekiyor.

"Ivy'den başka kimseyle 'Netflix and chilled' yapmadım," diye bilgilendiriyorum onu. "Vampire Diaries'i izlemek istediğinden de şüpheliyim." Eskiden fırsat buldukça Ivy'nin telefonundan izlerdik. Bir keresinde telefonuna el konulmuştu ve geri alması için yaz tatilinde eve gitmesini beklemek zorunda kalmıştık.

Burnundan soluyarak az önce ağzına aldığı gazozu neredeyse tükürüyordu. "Televizyonu boş ver, bana Netflix'ten ve şu Ivy denen hatunla takılmadan bahset."

Kaşlarımı çatarak tabağımı alıyorum, masadan kalkıyorum ve yastıklarına yaslanıyorum. "Eskiden bodrumda saklanır, kafayı bulur ve onun telefonundan dizi izlerdik."

"Bekle, kafayı mı buldun?" Ağzına bir çatal dolusu yemek atıyor, gözlerini beklentiyle kaldırıyor.

"Evet, bu arada sen de benden uzak duruyorsun." Yan gözle ona bakıyorum, bifteğimden bir ısırık alıyorum, suyu dilimin üzerinde patlıyor.

"Vay canına, sürprizlerle dolusun. Şimdi uçmak ister misin?" Sırıttıyor ve bu çok kötü.

"Her zaman benim favorim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Başım dönerek cevap veriyorum.

Bunu şaka yollu söylemiş olsa da, "Bence sen hem aydınlık hem de karanlıksın, Freya. Hepimiz öyleyiz. Ve her iki tarafının da beslenmesine ihtiyacın var. Ben bundan memnunum. İkimiz de olacağız."

Öne doğru eğilip yüzümü kavradığında kalbim yavaşlıyor, göğsümdeki gümbürtü ağırlaşıyor. Dudakları yüzümün üzerinde geziniyor, bakışlarındaki yoğunluk kan dolaşıma küçük bir enerji atışı gönderiyor.

"Hadi kafayı bulalım," diyor uzaklaşırken.

Boğazımdan küçük bir kahkaha süzülüyor. "Tamam."

Yanağım Remi'nin çıplak göğsüne yapışıyor. Dexter maratonunun ortasında bir ara tişörtünü kaybetmişti. Uykuya dalmış olmalıyız çünkü üzerine salyalarımı akıttım ve vücutlarımızın sıcaklığı göğsüyle yanağım arasında bir ter tabakası oluşturdu.

Çok iğrenç.

Uyuduğuna ve buna tanık olmadığına sevindim.

Bir elimi ağzımda ve göğsünde gezdirerek inliyorum. Ağzım o kadar kuru ki, sanki içinden güveler uçabilirmiş gibi geliyor.

Kazağımı çıkarıp bir elimle saçlarımı tarıyorum ve yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum. Çabuk olabilirim. Sadece birkaç şişe su alacağım. Gir ve çık. Buz bile almayacağım.

Remi'ye dönüp baktığımda midem bulanıyor. Bana odadan çıkmayacağıma dair söz verdimişti. Banyo odasındaki musluktan su içebilirdim ama Ivy banyo musluklarının farklı bir su kaynağı kullandığını ve mutfak musluğu kadar temiz olmadığını söyledi. Bunun ne kadar doğru olduğundan emin değilim ama bu beni rahatsız ediyor.

Ben mutfığa gidiyorum.

Kapımı açıp dışarı çıktım ve birilerini dinlemek için birkaç vuruş bekledim.

Sessizlik.

Merdivenleri çıkıyorum, gıcırtilı olanın üzerinden geçiyorum ve Noah'nın kapalı kapısının önünden parmak uçlarımla geçiyorum. Merdivenlerin ikinci setinden aşağıya inerek, ziyaretçi ya da Noah'ı dinleyerek altta bekliyorum. Hafif bir tıkırtı geliyor, sanki bir çivi masaya vuruyormuş gibi. Ivy bunu hep yapardı ve beni deli ederdi.

Antreden birkaç acelecî adımla geçiyorum ve yemek odasının önünden hızla geçerek mutfakta kayboluyorum.

Saçmalık.

Babamın kan odasının açık kapısından gelen ışığı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yıllar boyunca bunun hakkında pek düşünmedim ama bu alışılmadık bir durum. Evden başka kimsenin girip çıktığını görmedim, ama eğer doktorsa neden hasta görmüyor?

Arka kapıya doğru bir el arabasının üzerinde duran sehpa büyüklüğünde bir sandık dikkatimi çekiyor. Tıkırtı sesi içeriden geliyor. Geri dönüp odama gitmem gerektiğini biliyorum. Buradan olabildiğince çabuk çıkmalıyım. Ama yapmıyorum. Onun yerine kutuya doğru ilerliyorum.

Elimi uzattığımda içeriden boğuk bir mırıltı geliyor ve beni geriye doğru sarsıyor. Vücudumda bir ürperti dalgalanıyor, kemiklerim derimin altında büzüşüyor.

İçeride biri var. "Alo?" Ciyak ciyak bağırmayı başarıyorum. Daha fazla mırıldanma ve tıkırtı. "Kim var orada?" Odayı boydan boya geçip üzerime düşen gölgeyi fark etmeden mırıldanıyorum.

Noah'nın temiz, odunsu kokusu kollarımı kavrarken beni boğuyor. "Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor, gözleri geldiği açık kapıya doğru çarpıyor. "Odana git, Freya. Hemen," diye fısıldıyor. Gözlerinde karanlık ve tehlikeli bir şey var. Sonra "Lütfen" diyor ve ben başımı aşağı yukarı sallarken buluyorum kendimi.

Dönerek çıkışa doğru koşuyorum, omzumun üzerinden bir kez daha bakıyorum. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle yalvarıyor: panik.

Odama döndüğümde doğruca yatağıma koşuyor, Remi'nin vücut ısısının güvenliğine kendimi bırakıyorum. O kutunun içinde kim vardı? Neden bir kutunun içindeydiler? Rasyonel düşünceler erişilemez hale geliyor. Sadece satın alınamayacak kadar acımasız teoriler çarpışıyor.

Buraya böyle mi geldim, bir kutunun içinde mi?

Noah insan ticareti yapıyor mu? Babam mı?

Remi kıpırdanıyor, gözlerini açıp bana bakıyor. Dudaklarının kenarlarında tembel bir sırıtma beliriyor. Tamamen erimiş halimi maskelemeye çalışıyorum ama sanki Lego tuğlalarından yapılmışım da yıkılmak üzereymişim gibi hissediyorum. "Neden kusacakmış gibi görünüyorsun? Çok mu sigara içtin?"

"Aşağıda bir kutunun içinde biri var," diye geveliyorum, sesim titriyor.

Sanki üzerine soğuk su dökmüşüm gibi yataktan fırlayıp ayağa kalktı. "Aşağıya mı indin?"

Kıpırdanıyorum, oturuyorum, kollarımla bacaklarımı kavriyorum. "Ağzım çok kurudu, hızlı olacaktım... ama..."

"Ama ne? Kahretsin, Freya. Söz vermiştin." Ellerini kabaca saçlarının arasından geçirip yüzüne indiriyor. "Seni gören oldu mu?"

"Noah

yaptı."

"Siktir."

"Ne dediğimi duydun mu?" Dizlerimin üzerine çöküp du- vet'i yumrukluyorum. "Aşağıda lanet bir kutunun içinde bir insan var, Remi."

Kasları vücudunun sert çıkıntıları üzerinde dalgalanıyor ve esniyor. Yatağımın kenarında volta atmaya başladığında televizyonun ışıltısı üzerinde gölgeler oluşturuyor.

"Dinle, gördüklerini unutmalısın."

"Remi, bana neler olduğunu anlat. Buraya böyle mi geldim?"

"Ne?"

"Kaçırıldım mı? Ailem dışarıda bir yerlerde mi?" "Biz kaçıranlardan değiliz Freya. Baban seni kurtardı."

İfadesi ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. "Ne demek istiyorsun? Beni neyden kurtardın?" Yalvarıyorum.

Başını eğerek, nefesinin altında küfürler mırıldanıyor. Zihnimi hatırlamaya, o zamanı benden uzak tutan duvarla savaşmaya zorluyorum.

Çığlıklar. Çığlık vardı. Ses, zihnimi güvende tutmak için inşa ettiğim katmanları delip içime işlerken midem dönüyor ve korku uyandırıyor. Nuh'un gazabının altında da bu korkunun kabardığını hissettim. İnsanlar rüyalarımda yüz­süz, anılar parçalanmış, bozulmuş. Ama acının, paniğin sesi... yankılanıyor, bilinçaltımdan beni çağırıyor. Elim boynumdaki silik çizgiyi okşamak için kalkıyor.

"Ne oldu sana böyle?" Remi yatağın üzerinden sürünerek gelip önüme oturuyor. Bileklerimi tutuyor ve kollarımı uzatıyor.

Lanet olsun.

Kazağı çıkardım. Kollarımdaki morluklar çirkin ve mordu.

"Bunu sana Noah mı yaptı?" Yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Seni incitti mi?" Sesinde acıyla karışık bir titreme var.

"Hayır." Kollarımı çekip belimin üzerinde kavuşturuyorum. "Önemli bir şey değildi. Söylememem gereken bir şey söyledim ve işler kontrolden çıktı."

"Freya, ondan bu yüzden mi bu kadar korkuyorsun?"

"Hayır." Başımı sertçe sallıyorum. "İlk kez sertleşiyor."

Yatak odasının kapısı aniden açılarak dikkatimizi çekiyor. Noah orada öylece duruyor, omuzları kaskatı ve elleri iki yanında yumruk olmuş.

"Tek bir işin vardı Remi," diye homurdanıyor.

Remi yataktan kalktı ve bir kalp atışı içinde odanın diğer ucuna geçti. Elini yumruk yapıp Noah'ın çenesine indirirken ciğerlerim bir çığlık atıyor. "Remi, yapma," diye bağıyorum, ayağa fırlayıp kavgayı önlemek için koşuyorum.

"Açıkla," diyor Noah o kadar sakın bir sesle ki, hırıltıdan daha korkunç. Elini dudaklarında gezdirip bir damla kan bulaştırarak

kardeşiyle yüzleşiıyor.

Onları kavga ederken görmekten nefret ediyorum. Remi güçlü, ama Noah yetenekli, yıllarını dövüş tekniklerini mükemmelleştirmek için harcadı.

"Çürükler göt herif." Remi koltuk altlarımı işaret ederken çenesi titriyor.

Noah'nın bakışları üzerimde geziniyor, kaşları aşağı doğru iniyor. "Bu konuda kendimi iyi hissetmiyorum," diyor aramıza bakarak.

"Biz öyle değiliz kardeşim."

"Biliyorum. Biliyorum." Gözlerini sıkarak kapatıyor ve avuç içini alnına bastırıyor.

"Sorun yok Noah," diyorum, durumu sakinleştirmeye çalışarak.

Gözleri açıldığında okyanus gibidir, fırtınalı ve öngörülemezdir. "Bu iyi değil. Özür dilerim."

"Kutunun içinde kim vardı?" Konuyu değıştirerek sordum. "Bilmiyorum."

"Saçmalık." Hayatta kalma içgüdüleriyle ikisinden de uzaklaştım. içinde.

Kim bu insanlar? Kiminle yaşıyordum ben?

Bütün zaman boyunca mı?

Noah ilerliyor, heybetli duruşu aramızdaki boşluğu dolduruyor. Elini uzattığında irkiliyorum, kalbim kapana kısılmış vahşî bir hayvan gibi çarpıyor. "Genelde korkun beni tahrik ederdi küçük Freya, ama bu gece değil. Etinde istenmeyen çürükler bıraktığım için nefret ediyorum."

Bu da ne demek oluyor? Ne zaman çürük isteyeceğim?

Parmaklarını kolumdan aşağı kaydırıyor, bileğime doluyor ve beni öne doğru çekiyor. Ona karşı koymuyorum, bedenim onun esaretine kapılıyor. O bir sürtük. Sert göğsüyle çarpışıyorum, kolunu etrafıma sararken sıcaklığı beni kuşatıyor, eli saçlarıma dolanıyor.

"Bu gece yaptıklarınızı görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm. Babamız önemli bir kargoyla eve erken geldi."

Kendimi geri çekerek ona bakıyorum. "O bir insandı, Noah. Ona kendini açıklamasını söyle, Remi," diye talep ediyorum.

Beni inceleyen Noah, kardeşinin yanında durmak için beni terk etmeden önce düşünceli bir şekilde "Hmmm" dedi. "Bu gece gördüklerini unutmanı ve cevabını istemeyeceğin sorular sormamanı istiyorum. Kapının kilitli olması gerekiyordu. Eğer kardeşinle yakınlaşmanın

Remi ya da ben buradaki statünüzü manipüle etmenize izin vereceğiz, yanılıyorsunuz, korkarım."

"Remi?" Fısıldıyorum, Noah'nın üzerinde soğuk bir buz duvarının yükseldiğini hissediyorum.

Diğer tarafta bana yer açmak için yonttuğumuzu sanıyordum ama işte o, odamı, kalbimi karartıyor. "Remi?" Tekrar deniyorum.

"Aramıza hiçbir amcık giremeyecek, Freya. Seninki kadar tatlı bir tane bile."

Göğsüm camdan yapılmış gibi hissediyorum. O kadar kırılgan ki, bir çatlak her şeyi parçalayacak ve Noah yumruğunu ona vuruyor. Bir kez kırdı mı, tekrar birleştirmek mümkün olmayacak. Tamir edilse bile, cam sonsuza dek değişir, zayıflar.

Nuh başını kapıya doğru salladığında gözlerimden yaşlar boşanıyor ve Remi bana bir bakış ya da tek kelime bile etmiyor. İyi bir asker gibi efendisine itaat ediyor.

"Noah..." Boğazıma düğümlenen hıçkırığı yutkunarak geçiriyorum. Kapımın önünde durdu, eli tokmağın üzerindeydi. Tüm acımı bir sonraki sözlerime döküyorum, "Senden nefret ediyorum."

ON ALTI

N_{oah}

"SENDEN NEFRET EDİYORUM."

Kırık dökük ve acı dolu sözleri, ham bir sinirin üzerindeki alev gibi çarptı. Babamın nezarethanesinden çıktığımda ve onu kargosunun yanında dururken gördüğümde ne yapacağımı bilemedim.

Eve nadiren canlı bir insan getirirdi, ama bir şeyler ters gitmiş ve onun seçimini elinden almıştı. Babamın onu bulmasını istemiyordum. Onu oradan çıkarmak için çok güçlü bir his kafamı karıştırdı. Ona ne yapacağından emin değildim ama öğrenmek de istemiyordum. Onu ne olduğumuzu, işimizin ne üzerine kurulu olduğunu öğrenmekten korumak istedim.

Onunla zayıf bir an, onu öpmek, onu vücudumda hissetmek ve ben kedi kırbaçlıyım. Daha amının tadına bakmamıştım ya da sikimin etrafında hissetmemiştim bile, ama hareketlerimi kontrol etmeye başlamıştı bile. Vücudunda bıraktığım morlukları görmek içimde bir şeyleri kırdı. Bunun devam etmesine izin veremem, ona ulaşmak için içimden çıkmaya çalışan o duygulara odaklanamam.

"Her şeyi berbat ettim," diyor Remi, habersizce odama girerek. "Ama ona karşı bu kadar sert olmana gerek yoktu."

"İkimize de vücudunu kullandı, biz de gardımızı indirdik." "Buna inanmıyorum, sen de inanmıyorsun. Uzanıyorsun çünkü korkuyorsun." Odamda adım adım ilerliyor ve kıcını

Sandalye.

Ona doğru buz gibi bir bakış fırlattım. "Korktun mu kardeşim?" İliklerime kadar öfkeliyim. Freya ile aramızdaki bu ileri geri oyun, bir oyundan daha fazlası haline geldi.

"Ona karşı bir şeyler hissetmekten. Yıllarını ondan nefret ederek, onunla hiçbir ilgisi olmayan şeyler için onu suçlayarak geçirdin-"

"O bir Gallo," diye kükrüyorum, yüzünü parçalamamak için duvarda bir delik açıyorum.

Gözlerini kırptırarak ve başını sallayarak, "Hayır, o bir Remington, Noah. O piçle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir zaman da olmadı. Buraya geldiği anda bizim oldu."

Bizimkiler.

Haklı olduğu için ona lanet olsun. Haklı olmasını istemiyorum. "Onlara ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum," diye nefes alıyorum, diğer elimi duvara dayayıp hızla nefes alıyorum.

"Sence annem hepimiz kadar mağdur olan masum bir kızıdan nefret etmeni ister miydi?"

Parmaklarını kolçağa vurarak devam ediyor. "Ya işler tersine dönseydi ve Rose düşmanın evine götürülseydi? Ondan nefret etmelerini ister miydin?"

"Rose şimdi onun yaşında olurdu. Yukarıda, onunkinin yanındaki odada olurdu."

"Ama öyle değil ve bu değişmeyecek. Canım yanıyor ama bu Freya'nın suçu değil, bu onun taşıyacağı bir yük değil. Onun elleri temiz."

"Nasıl duracağımı bilmiyorum," diyorum ona dürüstçe. Duvarı iterek yatağıma yığılıyorum.

"Neyi durdurayım?" Ayağa kalktı, odayı geçti ve yanıma oturdu.

"Ondan nefret etmeyi bırak." Ellerimle yüzümü kapatıyorum.

İç çekerek avucunu dizime vuruyor. "Zaten yaptın."

Aşağı indiğimde Freya ve babamı kahvaltı ederken buldum, çoğu zaman arkamı dönüp yatağıma geri döndüm.

Gerginlik havayı kaplıyor, atmosferi yoğunlaştırıyor ve bedenimi yakınlığımız konusunda uyarıyor.

Onun karşısına oturdum. Tabağına yumurta koyarken başını kaldırıp bana bakmıyor. Babam aramıza bakıyor, yüzüne bir gölge düşüyor. Beni onunla aynı masada otururken gördüğünü hiç sanmıyorum.

"Uzaktayken neleri kaçırdığımı söyle."

Freya'ya bakıyor ama ben cevap veriyorum. "Heyecan verici bir şey yok. Çoğunlukla iş, biraz oyun."

"Freya," diye yanıt vermesi için adını söylüyor ve Freya bir an geri çekilip sonra üstünü örtüyor.

"Okulu bitirdikten sonra ne yapacağımı düşünüyordum." Ağzına bir parça domuz pastırması atıyor.

"Üniversiteye gideceksin," diyor babam, sanki bu kesinmiş gibi.

Freya başını kaldırıp ona bakıyor, uzun saçları yüzüne düşüyor. "Bu benim için bir seçenek mi?" diye sorar, neredeyse şaşkın bir halde.

Bir fincan kahve alır ve "Elbette" demeden önce bir yudum içer.

"Remi ve ben üniversiteye gitmedik," diye hatırlatıyorum ona, önüme bir tabak koymak için odaya girdiğinde Dom- inque'e teşekkür ediyorum.

"Aile şirketinde bir yerin var. Üniversite seni buna hazırlayamazdı." Elini masaya serilmiş açık büfe kahvaltıya doğru sallayarak sessizce kendime yardım etmemi söylüyor.

"Belki ben de aile işinde çalışabilirim, senin için tam olarak ne yapıyorlar?" Freya soruyor, ses tonunda bir ısıklık var. Eleştirel ve cesur.

"Bu seni ilgilendirmez. Bir üniversite seçeceksin ve senin için bir sonraki adım bu olacak," diyor, karşı çıkmaya yer bırakmadan.

Onun bu evden ayrılacağı düşüncesi bir zamanlar beni mutlu ediyordu, ama şimdi onu göremeyeceğim düşüncesi göğsümde bir delik açıyor.

"Bir keresinde bana doktor olduğunu söylemiştin." Balık tutmaya devam eder. Oltasına takılan köpekbalığı kafasını kopardığında bundan hoşlanmayacaktır.

"Bir çeşit."

"Bu da ne demek oluyor?" diye dişlerini sıkıyor, sinirli bir şekilde.

Kupasını yere bırakarak bir peçete alır ve temiz ellerini peçeteye siler.

"Bana sormak istediğin bir şey mi var, Freya? Lafı dolandırmayı sevmem."

"Dün gece kutuda kim vardı?" diye soruyor, kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak.

Hay sikeyim.

Gözleri parlıyor, benimkilerle çarpışıyor, sesi jilet gibi keskin. "Sinsice dolaşıyoruz, öyle mi?"

"Susadım. Neden hiçbiriniz soruya cevap vermiyorsunuz?"

"Çünkü soru sormak senin işin değil," diye yeniden aklından geçirirken gözleri benimkilerden ayrılmıyordu.

Kızgın çünkü onun odasında kilitli olduğundan emin olmak benim sorumluluğumdu ve bunu Remi'ye devrettim, o da kendini ona fazla kaptırdı. Kahvaltıda hatasını kabul etmek için burada olmadığını fark ettim.

"Neden? Senin esirin olduğum için mi?"

Karanlık ve uğursuz bir kahkaha odanın içinde gürlüyor. Duvarlara tırmanıyor, etrafımızı sarıyor. Havadaki bir değişim kaslarımın gerilmesine neden oluyor.

"Esir mi? Sen bu musun, Freya?"

Hiçbir şey söylemiyor. Elleri kucağına düşüyor, omuzları öne doğru eğiliyor.

"Bir tutsak istediği zaman ayrılabilir mi? Okula, üniversiteye gidebilir mi?"

"O kutuda bir çocuk var mı?" Sesi o kadar küçük ki, onu duymak için kendimi eğilirken buluyorum.

Babasının yumruğu ahşap masaya çarparak onu yerinden sıçratıyor. "Asla," diyor. "Asla çocuk ticareti yapmam. Hakkında hiçbir şey bilmediğin şeylerden bahsediyorsun."

"O zaman söyle bana. Lütfen, sadece bir bilgi kırıntısı."

"Hayır."

Sandalyesini geri çekerken gözlerinde yaşlar parlıyor. "Aklımı kaçıracağım. Uydurduğum tüm senaryolardan daha kötü olamaz."

"Size daha önce de söyledim, ben bir doktorum ama bir hastane için çalışmıyorum, serbest çalışıyorum."

"Böyle bir şey var mı?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet, çok sık olmasa da bazen bir hastayı bu ülkeye yasadışı yollardan sokmam gerekiyor."

"Demek kutudaki kişi bir hastaydı, öyle mi?" diye nefes alıyor ve kendini koltuğuna geri bırakıyor.

"Evet."

"Onlar iyi mi?"

"Seyahat edebilmeleri için onları sakınleştirmem gerekiyor. Uyandıklarında dehşete düşmüş ve korkmuş oluyorlar. Güvenli bir odaya girene kadar dışarı çıkmalarına izin verme riskini göze alamam."

Boğazından boğuk bir kahkaha yükseliyor, bir eli göğsüne gidiyor.
"Aman Tanrım. Bunu bana neden söylemedin, Noah?" Bakıyor
Başını sallayarak, gözyaşları yanaklarına süzülerek bana doğru döndü.

"Çünkü sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim," diyorum basitçe.

Bakışları içimi delip geçerken kalp atışlarımın vücudumun her köşesinde gümbürdediğini hissediyorum. Pislik tavrından sıyrılmam için önce bir, sonra iki kez bekliyor ama gözleri sadece benim üzerimde değil.

"O zaman yapma. Benimle bir daha asla konuşma. Senin ruh hali değişimlerinden bıktım." Babama dönerek, "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Kahvaltı için de. Üniversite hakkında düşüneceğim. Tercihen buradan uzakta bir yer."

Ellerim sandalyemin kolunu kavriyor, tırnaklarım tahtaya batıyor.
"Bunu açıklamak ister misin?" Babam hiç eğlenmeden mırıldanıyor.

"O bir velet." Omuz silkiyorum.

"Boynundaki çürükler ne, Noah?" Aramızdaki havada öfke dolaşıyor.

"Hiçbir şey."

"Siz çocukların ondan uzak d u r m a s ı konusunda kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"O zaman belki de onu buraya taşımamalıydın. Ne olacağını sanıyordun ki?"

Sırtı dikleşiyor, çenesi geriliyor. "Bu da ne demek oluyor? Onunla ilişkin mi var?" Bana bakışında rahatsız edici bir şey var, yüzü kül rengi.

"Hayır, tabii ki olmaz. Neden?"

Sandalyesini geriye iterek odaya doğru gürledi. Tartışma bitmiştir.

İçimde acil bir heyecan var. Onu bulmam, ona dokunmam, onu tatmam, ona sahip çıkmam gerekiyor. Bu düşünceleri babasınıninkilerle, neden bunca yıl ondan uzak durduğumla değiştirmeye çalışıyorum ama Remi haklı. Bunu bir bahane olarak kullanıyordum, yaklaşmamak, onu içeri almamak için bir kalkan. Onun özü boşlukları doldurdukça bu kalkan parçalanıyor.

Babam ona karşı dürüst olmamıştı. Onu, kendini ve bizi korumak için yalanlarla besledi. Gerçeği kaldırabilecek miydi?

YEDİ

R^{emi}

Babamın masasının karşısında, Noah'nın yanındaki sandalyeye oturarak üzerimdeki gömleğin manşetlerini düzeltiyorum.

"Bana Ruin toplantısından biraz daha bahset," diyor babam, parmaklarını klavyesinin üzerinde gezdirerek bilgisayar ekranına bir şeyler getiriyor. Parlaklık yüzünde dans ediyor.

"Yurtdışından gelen kötü bir karakter için bir tür partiye ev sahipliği yapmamız istendi. Anladığım kadarıyla bir sadist ve 'özel odanızı' ya da onların deyimiyle 'özel odasını' kendi eğlenceleri için kullanmak istiyor," diyor Noah bileğini dizinin üzerine katlayarak.

Sandalyesine yaslanan babam parmaklarını dikleştiriyor ve ikimizi de dikkatli bir bakışla izliyor.

"Neden biz? Bizim evimiz mi? Onların kendi konaklama yerleri, bu tür şeylerde uzmanlaşmış kulüpleri yok mu?"

"Federaller tarafından izleniyorlar. Bu yüksek rütbeli müşteriye kulüplerinden birinde ağırlamak çok riskli. Anladığım kadarıyla sapkınlıkları gizli ve bu şekilde kalmasını tercih ediyor." Noah pantolonunun paçasıyla oynuyor, dalgın görünüyor ki bu onun karakterine aykırı. Bunun Freya'yla olanlarla ilgili olduğunu biliyorum.

"Özensizler," diye ekliyorum, Noah'nın sözünü kullanarak. "Böyle bir toplantıya ev sahipliği yapmak bizim için riskli olur. Kaçak mallardan bahsetmiyorum bile.

onlar da dahil. Biz seks köleleriyle uğraşmayız. Bu serseriler ve hayvanlar içindir."

Mercer ailesi kadın, erkek ve cinsel tatmin için satabilecekleri her şeyi kaçırmalarıyla tanınıyor. Kadınlarının çoğu Avrupa ülkelerinden geliyor, sahte bir iş ve gelecek vaadiyle getiriliyor ve sonunda kulüplerinde çalışıyor ya da seks kölesi olarak satılıyorlar. Bu benim midemi bulandırıyor.

"Bu, oğlum, içinde yaşadığımız dünyanın doğası, korkarım. Bu müşteri hakkında daha fazla bilgi edinin. Bir karar vermeden önce onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Ellerimi kolçağa dayayarak öne doğru oturdum ve ısırarak, "O aşağılık heriflerin bu eve girmesine izin vermeyi ciddi ciddi düşünmüyorsun, değil mi?" dedim. Burası yaşadığımız yer, Freya'nın olduğu yer. Dünyamızın doğasını anlıyorum. Bizi güvende tutmak için masum insanları öldürdüm. Ama kadınlar benim için zor bir sınır.

"Duygularını işinden ayırmalısın Remi. Bazen iyilik yapmak, sürücü koltuğunda oturmak için bazı kötülükleri kabul etmen gerekir."

Bu da ne demek oluyor? Duygusal değilim, sadece o kişi olmaya istekli değilim - karanlığın içine çok fazla düşersem geri dönüş yolunu bulamam.

"Mercer burada sahip olduğumuz alanı nereden biliyor?" Noah vücudu gergin bir şekilde soruyor.

"Antonio Mercer'ı sizin hayatta olduğunuzdan daha uzun süredir tanıyorum. Paylaştığımız sırlar var ve bu da onlardan biri."

"Bilmece gibi konuşuyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?" Alay ettim.

Duruşundaki için için yanan yoğunluk bana bunun yanlış bir şey olduğunu söylüyor. "Ya da sadece dinlemiyorsun."

"Ona borçlusun," diye tahmin yürütüyor Noah.

"Onun gibi bir şey. Ayarlamaları yapmadan önce, bu adamın kim olduğunu bilmek istiyorum. İstedikleri şey ona anonimlik sağlamıyor."

"Hallediyorum." Noah başını sallar.

"Film yönetmeninden de ilginç bir telefon aldım." "Öyle mi?" Noah kaşlarını kaldırır.

"Ev için yapılan teklif, fiyattan borcu düşmek ve onu düşük göstermek, cesur bir hamle." Şüpheli bir bakış attı.

"Bana sunulan eli oynarım."

"İşe yaradı." Yüzü krema yemiş bir kediye dönüşüyor. "Biz konuşurken evraklar gönderiliyor."

"Bu harika bir haber." Noah pantolonunun paçasından bir parça tiftik çıkarıyor.

"Evet." Babam aramızda sırtıyor. "Tam bir başparmak yukarı."

Homurdanarak Noah'nın ayağına tekme atıp dikkatini çekerken bir başparmağımı kaldırıp diğerini yumruğumun içinde saklıyorum.

"Serçe parmağını alabilirdin," diye ekliyor.

"Zamanında ödeyebilirdi," diye karşılık veriyor Noah, babam bilgisayar ekranına geri dönmeden önce elini kovarcasına salladığında dizime vuruyor.

Ofisinin önüne geldiğimizde kapıyı kapattım ve Noah'ya döndüm. "O adamları bu evde istiyor musun?"

Takım elbise ceketinin düğmelerini ilikleyerek önünü siliyor. "Bu sadece iş."

"Bundan

hoşlanmadım." "Not
edildi."

"Peki, şimdi ne olacak?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzerken kaşlarını çatıyor. "Bu pantolonu değiştirmem gerek."

Ona neler oluyor böyle? "Neden?" "Uyumunu
beğenmedim."

Uyumu mükemmel. Terzide diktirmek için dünyanın parasını ödüyor. Onu rahatsız eden bir şey var ve bu pantolon değil. Bunu kendine ne kadar çabuk itiraf ederse o kadar iyi. "Bana ihtiyacın var mı?" Merdivenlerden çıkarken arkasından sesleniyorum.

"Pantolonumu kendim değiştirebilirim," diye omzunun üzerinden sesleniyor. "Ha-ha," diye alay ederek onu sırt üstü çeviriyorum.

Hızlıca bir şeyler atıştırmak için mutfığa geçiyorum ve pencerenin dışından gelen hareketleri yakalıyorum. Freya havuzda. Onu uzun zamandır yüzerken görmemiştim. Nostalji düşüncelerimi dolduruyor. Ona yüzmeyi öğrettiğim aylar sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Çabuk öğrenirdi ve suyu çok severdi.

Bir elma ısırarak dışarı çıktım. Suyu dalmış, su yüzeyine çıkmadan süzülüyor, havuzun kenarını merak ettiğimde bir tur atıyor, nefes nefese yüzeye çıktığında yansımam suda dalgalanıyor, gözlerimiz çarpışıyor.

"Selam." Başımı eğip yüzünü inceliyorum. Onun yaşında sahte bronzluk ve makyajla kaplı olmayan bir kız görmek nadirdir. Ama Freya her şeyden farklı.

Normal. Bu şeyler onu etkilemiyor gibi görünüyor. El değmemiş bir çayırı örtmek gibi. Nadir. Güzel. Özel. Onunla birlikteyken hissettiğim bir huzur var. Ruhani bir aurası var. Onun burada olması tamamlanmış hissettiriyor.

Tek kelime etmeden suyun altına geri dalıyor, duvarı tekmeliyor ve diğer uca doğru ilerliyor.

Bana kızgın. Bunu hak ediyorum ama hoşuma gitmiyor.

Kendini sudan çıkararak şezlongdan bir havlu kapıyor ve vücuduna sararak iki parçalı görüntüsünü benden alıyor.

"Yeni kostüm mü?" Kaşlarımı kaldırarak sırtıyorum ve saçlarını düzelttiği yere doğru yürüyorum. Tavırları çok canlı. Beni korumak için takındığı soğukkanlı tavır ciğerlerimi buzla dolduruyor. "Freya..." Yalvarıyorum.

Hiçbir şey.

"Freya, hadi..." Ellerimi iki yana açıyorum, ama beni görmezden geliyor ve ardında ıslak ayak izleri bırakarak içeri giriyor.

Onu mutfığa kadar takip ettim ve bileğinden çekiştirerek geri çekilmesini durdurdum. Bana bağırarak dişlerini gösterdi ve "Bırak beni" diye bağırdı.

Onu bırakıyorum ve ellerimi teslimiyetle kaldırarak çıkış yolunu kapatmak için ileri atıyorum. "Kızgın olduğumu biliyorum. Noah'nın arkasını kollamam için bana ihtiyacı olduğunu anlamalısın. O her zaman benim arkamı kolladı," diyorum ona dikkatlice.

Bakışları daralıyor, "Evet, güzel olmalı. Benimki her zaman kimdeydi biliyor musun?" diye homurdanıyor, elleri kalçalarında. "Hiç kimsede. Tutarlı davrandığın için teşekkürler."

"Bu adil değil," diye yalvarıyorum.

"Hayır, haklısın, değil." Başparmağını odanın karşısındaki kilitli kapıya doğru uzatıyor. "Bu arada babam bana söyledi. Sordum ve bana ne iş yaptığını söyledi, böylece tüm gizem açığa çıktı."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Ona söylemiş mi?

"Gerçekten mi?" Elmayı çöpe atıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Sana yeni mi söyledi?" Tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Evet. Ona sordum Remi, çünkü sen ve Noah bana yüz karasıymışım gibi davranıyorsunuz."

"Bu doğru değil." Onu böyle mi gördüğümüzü sanıyor?

"Evet, öyle. Ve siz de bunu biliyorsunuz. İkiniz de beni burada istemediniz. Ben sizin gül bahçenizdeki dikenlerim."

"Öyle söyleme." Yüzüm kızarıyor, sözlerinin ağırlığı beni şaşkına çeviriyor.

"Neden bana karşı hiç dürüst olamıyorsun? Sorularıma dürüstçe cevap veremiyorsun?"

"Çünkü bazen gerçeği duymak zordur." Odanın sessizliği, kulaklarımda gümbürdeyen kendi kalp atışlarımı duymamı sağlıyor.

"Bırakın da buna ben karar vereyim. Sahip olduğum güç miktarına şaşıracaksınız." Kararlılık yüz hatlarını çimdikliyor.

Hayır, yapmazdım. Onun güçlü olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda. "Peki. Ne bilmek istiyorsun?" Ona yalan söylemek bizi hiçbir yere götürmüyor. Ne kadar acı verici olursa olsun, gerçeklerin zamanı geldi. Benim için. Onun için. Noah için.

Kollarını kavuşturmuş, hiçbir şey söylemiyor, akli bir karış havada. Sonra bana doğru ilerledi. Sadece birkaç adım uzağımdayken bakışlarını alnıma dikti ve "Bu yara izi nasıl oldu?" diye sordu.

Sikeyim.

Onu korumak için vermek istediğim saçma cevabı yutarak, ona gerçeği söylüyorum. "Vuruldum."

Etrafımızdaki hava durgunlaşıyor, buz makinesinden gelen şırıltı mekânı dolduran tek ses. "Vuruldun mu?" diye soruyor kuşkuyla.

"Evet." Ses tonum savunmacı. Yara izini kapattığından emin olmak için saçıma dokunma dürtüsü parmaklarımı seğirtiyor.

"Kim tarafından?" Korku sesini bastırıyor. Yalan söylemediğimin farkına varması kafasında bir ampulün yanması gibi çınlıyor.

"Gerçek baban."

Tökezleyerek geri çekiliyor, başı bir o yana bir bu yana sallanıyor. Ona anlattıklarımı incelerken, bildiği her şeyi gözden geçirip bir yapboz gibi bir araya getirirken gözlerini bir renk kaleydosu kaplıyor. Kırık bir fısıltıyla, "Annen mi?" diye mırıldanıyor.

Annemin son aylarına dair anılar yok oldu, yaralanma yüzünden hafızamdan bir blok kayboldu. Başımı sertçe sallıyorum. "Ve kız kardeşim."

Boğazına kadar ulaşan bilgi onu boğarken vücudundan renk akıyor. Öğürerek lavaboya doğru tökezliyor ve midesindekileri boşaltıyor.

Buzdolabını açıp bir şişe su çıkarıyorum ve kapağını açıyorum. Pisliği temizlemek için musluğu açıyor ve şişeyi alıp ağzını suyla dolduruyor.

"Noah bu yüzden benden nefret ediyor," diye hırıldıyor.

"Senden nefret etmiyor. Babanın yaptığı şey senin suçun değildi, Freya.

-Senin suçun değil." Sırtına yatıştırıcı bir el sürüyorum.

Kan çanağına dönmüş, kaybolmuş ve keder dolu gözlerini benimkilere dikti. "Bunu neden yapsın ki?"

Güzel soru.

Omuz silkerek elimi tezgâhın üzerine koyup küçük bir daire çiziyorum. "Kesin olarak bilmiyoruz. Babam bir iş anlaşmasının kötüye gittiğini ve babanın bir açıklama yapabileceğini düşündüğünü söyledi."

"Bu bir ifadeden daha fazlası." Gözyaşlarını temizlemek için elini yanağından aşağı kaydırırken burnunu çekiyor. "Buraya nasıl geldim?"

Küçük, kanatsız bir kuş gibi kırık dökük, omuzlarını kendine doğru kıvrıyor.

"Bilmiyorum. Kurşun bana bir numara yaptı. İki ameliyat geçirdim, hafızamın bir kısmını kaybettim. Ne olduğunu ya da nasıl geliştiğini hatırlamıyorum, sadece sonrasını hatırlıyorum. Aylar süren rehabilitasyondan sonra eve döndüm ve sen buradaydın."

Eliyle ağzını kapatarak bir ileri bir geri adım atıyor, ıslak saçları başını hafifçe sallayarak omuzlarına dökülüyor. "Peki ya babam? Hapse mi girdi?"

Noah içeri girdiğinde güneş ufkun altına inerken bir gölge odaya doğru ilerliyor. "Hapishane onun gibi bir adam için çok iyi."

Göğsünden küçük bir nefes sesi yankılanıyor. Sırtı kaskatı kesildi. "Neden beni alıyorsun, tutuyorsun?"

"Hep merak ettiğimiz bir soru, küçük Freya. Damarlarında düşman kanı dolaşıyor ama yine de burada yaşıyorsun." Bu bir tehdit gibi geliyor ve Freya onun bakışları altında küçülüyor.

"Noah," diye uyarıyorum. Kendisini olduğundan daha kötü hissetmesine neden olmasına izin vermeyeceğim. Burada ondan korkarak yaşamasına izin vermekten bıktım.

"Ben bir çocuktum. Ben o hayvan gibi değilim," diye fısıldıyor.

Omurgasını dikleştirerek sorduğu bir sonraki soru aramızdaki boşlukta ağır ağır asılı kalıyor. "Peki ya annem? O hayatta mı?"

"Kan kanla ödenmelidir." Noah başparmağını avucuna sürtüyor, hayali bir kaşıntı.

Hiçbir şey.

Sadece karışık nefes alış verişlerimiz, derin ve tereddütlü.

Alaycı olmayan bir kıkırdama sessizliği bozar. Freya gözlerini kapatır, yüz hatları buruşur.

"*Game of Thrones* romanında değiliz, Noah. Büyü artık." Kaynayan gerilim Noah'ın yüz hatlarını geriyor.

"Annenin ölümünden biz sorumlu değiliz Freya," diyorum usulca.

Bakışları bana yöneldi. "Yani, o öldü mü?"

Onaylamak için başımı sallıyorum. Bizim babamız masum kadınları öldürmez ama onun babası öldürüyor.

"Buradan çıkmam gerek," diye anons ediyor koşmaya başlamadan önce, geri çekilirken Noah'ın yanından geçip gidiyor.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Noah peşinden seslenerek onu kovalıyor.

"Bırakın onu. Ona söylediğimiz her şeyi özümsemesine izin verin."

"Ona söylediğiniz her şeyi," diye alay ediyor, beni görmezden geliyor ve

onun peşinden gidiyor.

Birkaç dakika bekledikten sonra onları aramaya çıkıyorum, yatak odasının kapısını kapalı ve Midnight'ı en üst kattaki merdivende taşaklarını yalarken buluyorum. İçeriden sesler mırıldanıyor. Sırtımı duvardan aşağı kaydırarak Midnight'ı kucağıma alıyorum ve herhangi bir sıkıntı var mı, bana ihtiyacı var mı diye dinliyorum. Hepimizin arasında bir şeyler oluyor ve birbirlerine karşı besledikleri, gerçek hislerini maskeleyen bu düşmanlıkla başa çıkmak için birlikte zamana ihtiyaçları var. Burada beklerken onlara bunu vereceğim. Ne olur ne olmaz.

SEKİZ

N^{oah}

REMI'NİN BÜYÜK BİR AĞZI VAR, ama belki de bilmesi gerekiyordur. Sırlar zehirli olabilir, ailenin üzerine inşa edildiği temelleri aşındırabilir. *O aileden mi?*

Hâlâ bilmiyorum. Tek bildiğim aramızda bir değişiklik olduğu ve çoğuna ben sebep olmama rağmen o duygusal acı çekerken kendimi iyi hissetmiyorum.

İntikam almak istedim ve aldım. Ona bakmak çok zor. Bana kaybettiklerimizi, onun bedelini hatırlatıyor. Babasına duyduğum tüm nefreti ona yansıtmak için kendimi zorladım çünkü ondan hoşlanmanın verdiği suçluluk duygusu beni sakat bırakıyordu.

Odasına giren Midnight, kaçma fırsatını değerlendirerek yataktan fırlar. Onu daha sonra bulmam gerekecek.

Ben yatak odasının kapısını kapatırken banyonun kapısı açılıyor ve kafası boşluktan içeri giriyor. Gözlerini devirerek yatak odasına doğru adım atıyor, havlusu hâlâ üzerinde. Sadece... omuzlarında artık biki- ni askıları yok.

"Ne istiyorsun, Noah? Duş almaya gidiyordum." "Nereye gideceğini sanıyorsun?" Şaşkınlıkla soruyorum.

Bu yaz tavrındaki değişiklik. Omurgasını buldu. Ve ben bunu olması gerekenden daha çok sevdim.

"Bilmiyorum. Neden umursuyorsun ki?" Saçlarını yüzünden ve omuzlarından itiyor. Nemli teller omurgasından aşağı sarkıyor ve bana güzelliğini net bir şekilde gösteriyor. İnkâr edilemez bir çekicilikle karışık masumiyet sinir bozucu. Çarpıcı yüz hatlarının çıplaklığı kalbimin hızlanmasına, göğüs kafesimi tekmelemesine neden oluyor. Truvalı Helen'in böyle görüldüğünü hayal ediyorum, binlerce gemiyi denize indiren yüz.

"Gitmiyorsun," diyorum.

"Ben tutsak değilim, Noah. Babam diyor ki-"

"O senin baban değil." Ona doğru bir adım atıyorum, o kırılgan boynunu kavrama dürtüsü beni ele geçiriyor. Gözlerim oradaki yara izine takılıyor. Şimdi o kadar ince, hafif ki, yakından bakmasanız ya da orada olduğunu bilmeseniz asla fark etmezsiniz.

"Doğru ya, babam bana kanını bulaştıran şeytani bir piç kurusu. Hatırlamadığım bir adam yüzünden sonsuza dek cezalandırılacak mıyım? Ben o değilim, Noah. Tıpkı senin baban olmadığın gibi."

"Bunu biliyorum." Ona baba demesinden hoşlanmıyorum çünkü bu onun hakkında sahip olduğum gayrimeşru düşüncelere ters düşüyor. Eğer isterse onun babası olurum.

"Öyle mi?" Kaşlarını çatıyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Çünkü bir borcum olduğunu düşünüyor gibisin. Yapman gereken buysa al."

Topuklarının üzerinde dönerek masasına doğru yürüdü ve kalemlerle dolu bir fincandan bir makas aldı. Onları bana uzatarak kolunu bileğinden yukarı kaldırıyor. "Bana borçlu olduğumu düşündüğün kanı al," diyor, yüz hatlarını öfke kaplıyor.

"Dur," diye emrediyorum.

Dudaklarını bükerek tükürdü, "Lanet korkak. Yap şunu." Kolunu tekrar salladı.

"Kanamamı istemiyorum, Freya." İçimi çekiyorum, burnumun kenarını sıkıyorum, başım ağrıyor.

Havlusunu çekerek orada çırılçıplak duruyor, ciğerlerimdeki her bir hava kırıntısını durduruyor. Titreşimler damarlarımda gümbürdüyor.

Senin olana sahip çık.

"Kanımla olmasa bile bedenimle ödeyin. On bir yıldır buradayım, izin verin de hesabımı bir an önce temizleyeyim."

Benim sıcaklık yükselir, eller seğirme için al ne teklif ediyor.

"Hayır." Yutkunuyorum, sesim kısık bir homurtuya dönüşüyor. Bu şekilde değil.

"Korkak."

Kulaklarımdaki çınlama beni tokat attığı konusunda uyarıyor. Yanağıma değen küçük bir avuç içi etimde bir yol açarak yüzüme doğru ilerliyor.

"Freya," diye uyarıyorum, nabzım boğazımda atıyor.

"Korkak." Tokat.

"FREYA."

Eli tekrar havaya kalkıyor ama bileğini tutarak elini tutmasını engelliyorum. "Yapma," diye uyarıyorum.

Elini geri çekerek dizlerinin üzerine çöktü, göğüsleri zıplıyordu. Minyon elleri kemerime uzanıyor, ilmeklerinden çekiştiriyor. "Freya, yapma." Eğildim, onu kollarının altından kavradım ve ayağa kaldırdım. "Kes şunu!" Bağırıyorum, onu bu hale getirdiğim için nefret ediyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye haykırıyor, sözleri zehir, acı, öfke ve kafa karışıklığıyla dolu.

"Hayır, etmiyorsun. Tıpkı benim senden nefret etmediğim gibi." "Evet, ediyorsun!" diye kükrüyor.

"Hayır. Ben. Lanet olsun. Yapma."

Ağır ve ritmik nefesler aramızda şarkı söylüyor, gözleri benimkileri tutuyor. Onu kendime doğru çektiğimde her şey değişiyor. Boynunun arkasını kavrayıp, "Öp beni Freya," diye mırıldanırken başparmağım yanağının yumuşak etine dayanıyor ve rollerimizi değiştiriyoruz.

Aramızda statik enerji titreşiyor. Parmak uçlarına kalkarak dudakları benimkilere sertçe bastırıyor, aceleci, aç, öfkeli. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor.

"Senden nefret etmediğim için nefret ediyorum," diye hıçkırıyor ısıрма, emme ve dudaklarımı kendi dudaklarıyla okşama arasında.

Çıplak bedeni bana doğru yaklaşırken nabzım tüm sinir uçlarımda atıyor. Çılgın eller beni saçlarımdan çekiştiriyor. Yeterince yaklaşmıyor. Ondan beslenmek istiyorum. Kokusunu içime çekiyorum, havasını seviyorum. Hayatta kalmak için buna ihtiyacım var. Pek çok kadınla birlikte oldum, Remi'yle tek başıma seviştiğimden daha fazlasını paylaştım ama hiçbirisi böyle hissettirmedi. Bu farklı. O farklı.

Ağzından ayrılmadan onu süpürerek yatağına götürüyorum ve yatağa yatırıyorum. Her nefes alışında göğsü titriyor. Başında durup ona gerçekten bakıyorum. Morarmış dudakları ayrılıyor. Alnında hafif bir ter damlası var. Kalın, koyu renk kirpikleri hızla kırpışırken onu izlediğimi görüyor. Yumuşak, kremi teni, gergin ve tonlanmış, hiçbir erkek tarafından dokunulmamış, beni çağırıyor. Göğüsleri koyu kırmızı meme uçlarıyla ağırdır. Göbeğinin sığılığı

nefes alış verişleriyle dalgalanıyor. Kalın kalçalar dışarı doğru genişliyor, tekrar içeri kıvrılıyor ve cömert uyluklardan aşağı doğru bir yol izliyor.

"Bacaklarını aç, Freya," diyorum ona, sesim boğuk, şehvet dolu.

Aletim pantolonuma sürtünüyor.

Ayaklarını yatağın kenarına düz bir şekilde yerleştirerek dizlerini çöküyor ve kendini bana açıyor. Tepesindeki koyu renk saçlar küçük bir tutam halinde düzenli bir şekilde kesilmiş. İpek, çıplak dudaklar, dolgun ve davetkâr, gözlerimin bayram etmesi için yayılıyor.

"Seni öpmemi iste," diyorum ona, nefesimi içime çekerek. Derin bir nefes alıyor, sonra "Öp beni," diye nefesini veriyor.

"Benim adım kullan." Kime sorduğunu bilmesini istiyorum.

"Öp beni, Noah."

Mmm, onu içime çekmek ve ciğerlerimi onunla doldurmak istiyorum.

"Nerede?" Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek inliyorum.

"Her yerde," diye haykırıyor, başı geriye eğiliyor, elleri yüzünü örtmek için yukarı kalkıyor. Vücudu ihtiyaçla, sinirle, duyguyla titriyor.

Önüne düştüğümde dizlerim halıya çarpıyor. Kalçalarını avuçlayarak kıcını kendime doğru çekiyorum ve onu daha da açıyorum.

"Buraya mı?" Dudaklarımı uyluğunun iç kısmına koyup öpüyorum. "Evet." Kalçaları eğiliyor.

"Burası mı?" Tekrar soruyorum, amıyla kalçası arasındaki kıvrıma doğru ilerliyorum.

"Evet." Titriyor, hisler onu eziyor.

"Burası mı?" Dudaklarım onun açıklığına doğru bastırıyor, temastan nefesi kesiliyor.

"Evet, orası, Noah. Beni oradan öp," diye yalvarıyor, kalçaları bükülüyor, parmakları yanlarındaki yorganın içinde kıvrılıyor.

Çok tatlı kokuyor. Çok tatlı. Onun uyarılması sarhoş edici. Dilimi dudaklarının arasında gezdiriyorum. Pembe, güzel etini tatmak başımı döndürüyor. Sert olmak, onu tüketmek istiyorum, ama acele etmiyorum, arzum her santimimde uğulduyor, yeniden düşünmem için yalvarıyor. Onun için açlıktan ölüyorum ve şimdi onu tattığıma göre, asla doyamayacağım.

Yüzümü gömüp klitorisinin etrafını yalıyorum, önce sert sonra yumuşak, kalın kalçaları başımın etrafında kenetlenirken vücudundan ipuçları alıyorum, ayakları boynuma kenetleniyor. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirip taşaklarıma bir ihtiyaç dalgası gönderdiğimde ondan gırtlaktan gelen bir inilti kopuyor.

"İzle beni Freya," diyorum gözlerini sıkarak kapattığında. "Beni amını yerken izle."

"Tanrım," diye haykırıyor, benden önce kıvranıyor. Leğen kemiği hararetli bir taleple benimle buluşmak için yukarı kalkıyor. Sırlı gözleri açılıp benimkilerle kilitleniyor.

İki parmağımı ağızıma sokup tükürükle kaplıyorum ve amını klitorisinden deliğine kadar izleyerek bir gösteri yapıyorum. Amı direniyor, sıkı, kaygan duvarlar etrafımda kenetleniyor. Çok sıkı. Çok sıkı. Kendine bile dokunamıyor olmalı. "Parmaklarımı becer, Freya. İhtiyacın olanı al." Daha derine itiyorum, parmaklarımı direncin üzerinden kaydırmak için amına tükürüyorum.

"Oh...oh...kahretsin." Etkileyici inlemeleri kısıtlamalarımı yok ediyor. İçine girmek nefesini kesiyor. Karnı sıkıştı. Ayak parmakları kilitleniyor.

Eğilerek yalıyorum, okşuyorum, o yüzüme sürtünürken amını yiyorum. Bir kolumu göbeğine koyarak onu yatağa yapıştırıyorum ve zevki ele geçirmeye zorluyorum. Dilimi klitorisinin başlığına doğru düzleştirerek, dilimin ucunu sinir demetinin üzerinde gezdirmeden önce sert ritmik vuruşlar yapıyorum. Parmağım dar deliğini beceriyor, bana ihtiyaç duyduğu yeri okşamak için kıvrılıyor.

"Oh Tanrım...oh..." Çırpınıyor, başını geriye atıyor, saçlarını tutarken diğer eliyle yorganı yumrukluyor.

Göz kamaştırıcı, sakın bir gölün üzerinde şelaleye dönüşmeden önce oluşan bir dalgalanma gibi. Vücudu kasılıyor, sırtı kamburlaşıyor, kızarmış teninde terden bir parıltı belirliyor. Sıcak suları yüzgeçlerimi kaplayıp kичının altındaki yorganı ıslatırken çiçek açıyor.

"Kahretsin, mükemmelsin Freya."

Uyluklarını, kalçalarını, göbeğini, nefis göğüslerini öpüyorum, meme uçlarının tadına bakıyorum, sonra göğsünü, boynunu, çenesini. "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sana karşı böyle bir piç olduğum için özür dilerim. Sen buna hizmet etmedin." Gözleri yaşlarla doluyor. Kaşları çatılıyor. Giyinik göğsüme değen ateş gibi sıcak teni titrek bir nefes almama neden oluyor. "Onları buldum." Sesimde ikimizi de şok eden bir çatlak var.

Avuç içi yanağıma değiyor. "Ne? Kim?"

"Remi başından vuruldu. Onu kaybettiğimi sandım. Saldırarak ve ona bir şey fırlatarak davetsiz misafiri -babanı- caydırmayı başardım. Sanırım bu onu sersemletti."

Anılar peşimi bırakmıyor, beynimi kurcalıyor. "Remi için bir ambulans çağırmayı başardım, sonra annemi aramaya gittim." Kalbim göğsümde tekliyor, basınç çöküyor, zihnim dönüyor. Görüntüler, o lanet gece, zihnimin derinliklerine öyle bir kazınmış ki, ondan asla kaçamayacağım. "Beyaz çarşaf lar kıpkırmızı ıslanmıştı," diye boğuluyorum. "Çok fazla kan vardı, çok fazla şiddet, öfke." Kaslarım derimin altında geriliyor. "Annemin kolları hâlâ küçük kız kardeşimi kucaklamak için uzanıyordu. Yatağın yanındaki halının üzerinde ölmüştü."

Freya'nın yüzüne su damlıyor. Nazik eli gözlerimin altından geçene kadar bunların onun değil benim gözyaşlarım olduğunu fark etmiyorum. "Kral olmamız gerekiyordu. Babam güçlüydü, korkulan biriydi, onu yüce bir güç olarak gören insanlar tarafından kuşatılmıştı. Herkesten üstün olmak bağımlılık yapıyor. Bir tanrı olduğunuza, dokunulmaz olduğunuza, her şeye kadir olduğunuza inanmaya başlıyorsunuz. Ama biz insanız. O da insan. Narin. Kırılabilir. Hepimiz kırılabiliriz."

"Çok üzgünüm Noah," diyor acı dolu bir hıçkırıkla.

Başımı omzuna koyarak kendimi savunmasız bırakıyorum, hissetmeme izin veriyorum, onun beni rahatlatmasına izin veriyorum. Duvarlarımı indiriyorum, Tanrı'dan onun için onları aşağıda tutabilmeyi umuyorum.

NINETEEN

Freya

NOAH'IN SÖZLERİ beni rüyamda kovaladı ve soğuk terler içinde uyandırdı. Göğsümdeki boşluk, Nuh'un sıcak bedeni yanımda kıvrılmışken o kadar da boş hissettirmiyordu. Yaşadığı trajediyi paylaşmaktan bitap düşmüş bir halde, tamamen giyinik olarak uykuya daldı.

Bazen hayatta kalmak sizi aşırı bir suçluluk duygusuyla baş başa bırakabilir. Kaybettiği kişi için içimde bir hüznün var. Böyle bir kötülükten yaratıldığımı bilmek, omurgama buz gibi bir el gönderiyor, boğazımın etrafında kıvrılıyor, göğsümü tutuyor.

Ben böyle biri değilim. Biz bu değiliz. Bir adamın eylemlerinin bizi yok etmesine izin veremeyiz. Trajedinin içinde birbirimizi bulduk. Onun yarattığı karanlıkta yaşamak zordu, zaman zaman düpedüz acımasızdı ama anlıyorum. Bana bakmak, nefes aldığımı görmek, burada ailesinin yok olduğu çatının altında yaşamak... dayanılmaz olmalı. Babamın beni buraya nasıl getirdiğini, bana aynı küçümseme olmadan nasıl bakabildiğini hala anlamıyorum.

Düşüncelerim bu gece aramızda geçenlere kayıyor. Uzun süredir devam eden bir patlama. Nefret etmen gereken şeyi istemek, zalim kaderin özel bir türüdür. Ve biz birbirimizi istedik. Bir elimle göğsünü okşarken nefesim daralıyor. Bana yaptığı şey... aldığım zevk aklımı başımdan aldı.

Ivy hem erkeklerle hem de kadınlarla birlikte oldu ama bana cinsel zevkin ne kadar bağımlılık yapıcı ve yoğun olduğunu hiç söylemedi. Daha önce kendimi okşamıştım ama Noah'ın yaptığına hiç benzemiyordu. Tanrım, dili büyüleyiciydi.

Bacaklarımın arasında bir ağrı zonklamaya başlıyor. Yanımda kayıyor, sırt üstü düşüyor, kolunu başının üzerine uzatıyor, diğeri belinin üzerinde kıvrılıyor.

Üzerine eğilip boynunu, çenesini ve dudaklarını öpüyorum. Bir iniltiyle kıpırdanıyor, kalçaları esniyor. Çevik parmaklarım gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor, altındaki sıcak, tonlu teni okşuyor. Hem ona hem de Remi'ye bakmak acı verici. Otoriter, güçlü bir vücutta böyle bir güzellik ölümcül bir karışımdır.

"Hmmm, ne yapıyorsun, Freya." Uyku dolu sesi eğlenmişe benziyor.

Bacaklarının arasında manevra yaparak vücudunda bir yol açarken, o mavi gözler bana parıldayan yıldızlar gibi. "Ben de senin tadına bakmak istiyorum," diye inliyorum, dudağımı ısırırken hevesle kemerini çözüyorum ve hınzır bir sırıtışla çekip çıkarıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Kararsızlık kaşlarını çatıyor, iri elleri kollarımı tutuyor.

"İstiyorum. Seni boğazımın arkasına kadar hissetmek istiyorum." Gözlerinde şehvet alevleri. Nefesi değişiyor, elleri beni serbest bırakıyor.

Pantolonunun düğmelerini açıyorum, onları ve boxer'ını kalçalarından geçiriyorum, kıcı bana yardım etmek için yukarı kalkıyor. Kalın, ağır ve acı verecek kadar sert olan siki hazır olda duruyor ve beni çağırıyor. Dilimi şaftından yukarı doğru kaydırarak onu dibinden kavriyorum, parmaklarım etrafını sarmak için bile çok küçük. Ucunu ağzımın içine çekip dilimi başının üzerinde döndürürken siki nabız gibi atıyor ve sarsılıyor. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok, tek öğretmenim Ivy ile izlediğim filmler.

Homurtularından ders alıyorum. Çenemi gevşeterek ağzımı onun etrafında aşağı doğru itiyorum, daha yarısına bile gelmeden öğürüyorum. O kadar büyük ki, şaftını aşağı yukarı hüpürdetirken salyalarım onu kaplıyor.

Güçlü eller saçlarımı toplayıp yumruğunun etrafına sarıyor. O gözler benim yönetimimden hiç ayrılmıyor.

"Siktir. Sikimi yut, Freya," diye bağılıyor, yüzü buruşuyor. "Sikimi gırtlığına kadar al. Ağzını sikmem lazım," diyor.

inliyor, eli başımı yönlendiriyor, kalçaları kalkıyor, yüzümü beceriyor.

Kalın kafası boğazımın arkasına çarpıp beni boğarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Buna bayılıyorum. Dilimin üzerine boşalana kadar nefes almak istemiyorum.

Kaslar kemiğin üzerinde geriliyor, o sertleşirken derinin altında dalgalanıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor, yumruğu saçlarımı sıkıyor. Amım sıkıştı. Meme uçlarım ağrıyor. Ilık, tuzlu döl ağzıma pompalanıyor, dudaklarımın kenarlarından akıyor.

Onu bıraktıktan sonra bir elimi ağzımda gezdiriyorum ve onun salgısını yutarken sırtıyorum.

"Lanet olsun, kadın. Beni öldüreceksin."

Vücuduna tırmanarak dudaklarını öpüyorum ve "Beni tekrar öpmeni istiyorum" diye fısıldıyorum.

Sırtarak soruyor, "Öyle mi, nerede?"

Vücudunun daha yukarısına kayıyorum ve yüzüne oturuyorum. "Tam buraya."

SICAK, sert bir vücut üzerime bastırıyor, bir elin avuç içi dudaklarımda boğuluyor. Gözlerimi açtığımda sabah güneşinin yatağın üzerinde süzüldüğünü, toz zerreciklerinin ışınların üzerinde dans ettiğini görüyorum. Noah'nın kokusu her santimetremi kaplıyor, geniş gözlerle aşağıya bakıyor ve beni altında sabit tutuyor. Bir vuruş yatak odasının kapısını titretiyor.

Bir parmağını dudaklarına götürerek yataktan kayar, altındaki giysilerini tekmeleyerek banyoya gider ve kapıyı kapatırken başını sallar.

"Giyinmedim," diye sesleniyorum, yorganı açıkta kalan bedenimin üzerine çekerek.

"Ben Remi."

Banyo kapısı açılır. Noah bir elini saçlarında gezdirir, odanın diğer tarafına geçip yatak odasının kapısını açarken nefesinin altından küfürler savurur.

Remi içeri girerken yanaklarım ısınıyor. Mavi gözleri üzerime düşüyor ama ifadesini okuyamıyorum.

"Babam seni arıyor." Dikkatini Noah'ya çevirir. "Ve Dominique kahvaltı hazırladı. Tabii sen çoktan yemediysen." Sırıttırıyor, hınzır ve muzip. "İyi misin?" diye soruyor çenesini eğerek.

Noah'nın bakışları da benim üzerimde. İkisinin de dikkatinin üzerimde olması beni olasılıklarla kıvrandırıyor.

"Ben iyiyim." Dudağımı ısıırıyorum ve orada bir kez daha zonklayan ağrıyı dindirmek için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Remi kardeşine bakarak, "Biraz aç görünüyor," der. Noah, "Onu kesinlikle ben besledim" diye ters ters bakar.

Birbirlerine sırtttıklarında ağızım açık kaldı. Piçler. Yorganı geriye atıp yataktan kalkıyorum. İkisi de yırtıcı gözlerle hareketlerimi izliyor. Remi'nin önünde hiç çıplak kalmadım ama o oyun oynamak istiyorsa ben de oynayabilirim.

Bakışlarımı omzumun üzerinden kaydırarak basitçe, "Tam bir ziyafetti," diyorum.

"Lanet olsun. Şimdi acıktım," diye inliyor Remi. "Ben bir duş alacağım. Siz de çıkabilirsiniz."

Banyonun kapısını kapatıp aynadaki yansımama bakarken, "Kalıp izlemeyi tercih ederiz," diye duyuyorum.

Kızarmış cilt. Parlak gözler. Ellerimi yatağımda uçuşan yelelerimin arasında gezdirirken dudaklarımda bilmiş bir gülümseme. Dün gece kendimi tamamen kemiksiz hissettim, içimde patlayan havai fişekler gibi duygular patladı. Zevk çok yoğun, zihin değiştirici, hayat değiştirici. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Duş alırken zihnim Noah'nın ailesiyle ilgili paylaştıklarını tekrarlıyor, kırılганlığı, ondan zehirli dalgalar halinde yayıldığına tanık olduğum acı o kadar çiğdi ki ruhumda bir iz bıraktı. Birkaç dakika önce hissettiğim ışıltı sönüyor.

Kurulandıktan sonra bir şort ve tişört giyiyorum ve bilgisayarımı açıp "**Remington çift cinayet**" diye aratıyorum.

Remington çift namlulu av tüfeği hakkında bir dizi makale görünüyor, ancak cinayetler hakkında hiçbir şey yok. Yılı eklemeyi deniyorum ama yine bir şey yok. Düşüncelerim yarışıyor, daha net bir resim elde etmeme, nedenini anlamama yardımcı olacak başka bir şey aramak için pençeliyorum.

Noah'ın bana *Gallo sürtüğü* dediği anı aklıma gelince midem bulanıyor.

aklıma geliyor.

Gallo ailesi.

Şarap. Gallo bir şarap. Lanet olsun.

Gallo'nun katili.

Birkaç haber çıktı, Gallo'lu bir genç öldürülmüş, mafyayla bağlantısı olduğuna inanılıyor. Çok genç. Sonsuz sayfalar arasında gezindim ve sonra umut vaat eden bir makale buldum.

Marica Gallo, Rickerpark toplumunda yerel kilisedeki hayır işleriyle tanınan bir üyeydi. Kızı yedi yaşındaki Freya Gallo ve kocası Angelo Gallo'nun Pazartesi sabahı endişeli bir aile dostu tarafından kayıp olduğu bildirildi. Dedektifler bilgisi olan herkesi öne çıkmaya çağırıyor.

Aşağı kaydırıyorum. Bir resim belirdiğinde kalbim hızla çarpıyor. Üzerine tıkladığımda parmaklarım titriyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

Zarif ve genç bir kadın kameraya gülümsüyor, gözleri ağaçlardan yapraklar döküldükten sonra orman zemininin rengi gibi. Kollarında küçük bir çocuk, uzun siyah saçları, düğme burnu ve somurtan dudakları. O benim, gözlerimiz uyuyor.

İçimdeki boşluk, yalnızlık onun yüzünden, resimdeki o çocuğun onu kucaklayan bir annesi vardı ve o kucaklamayı hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

Parmağımı annemin yüzünde gezdirdikten sonra dikkatimi resimdeki adama v e r i y o r u m . Donuk kahverengi gözler... o yüz...

Birinin ışığı açması gibi görüntüler zihnimde yanıp sönüyor ve
Ka
palı Kan.

. Kan lekeli bir yüz. Kahverengi gözler. O yüz. Onun yüzü. Bağırıyor. Orada başka bir adam daha vardı. Baba. Bir bıçak. Annemin saçları odasının zeminine döküldü ve koridora yayıldı.

Ekranı hızla kapatarak göğsümü tutuyorum, kalbim yerinden fırlayıp ayaklarımın dibine sıçrayacak diye ölesiye korkuyorum. Mide bulantısı midemde çalkalanıyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyor.

O gece ne oldu?

YİRMİ

N_{oah}

Freya'nın odasından koşarak merdivenleri iniyor, takım elbisemi odamdaki sandalyeye bırakıyor ve Mateo ile küçük Tony'ye buluşmak istediğimi bildiren bir mesaj atıyorum. Duş alıp yeni bir takım elbise giydikten sonra babamı çalışma odasında Remi'yle birlikte beni beklerken buluyorum.

"Acele etme," diye alay ediyor Remi. Ona ters ters bakarak yanındaki koltuğa oturuyorum ve babamın yan gözle bakışını görmezden geliyorum.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde bazı ürünleri taşıyacağım." Yanında eve getirdiği kişinin artık sadece bir parça olduğunu kastediyor. "Mercer'la buluşmayı senin yetenekli ellerine bırakıyorum. Onları ağırlayacağız ama bu adamın kim olduğu ve gelecekteki girişimlerimizde nasıl işimize yarayabileceği hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmeden olmaz."

"Bize borçlu olunan iyiliklerden asla zarar gelmez." Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Bu saçmalık." Remi başını omuzlarının üzerinde yuvarlar. "Ya o müşterileri işleri çok ileri götürmeyi seviyorsa? Şimdi evimizde kadınlara işkence edilmesine izin mi vereceğiz?"

Remi çok karanlık bir dünyada ışıktır. Öldürebilir ve öldürüyor da ama konu kadınlara, çocuklara, gereksiz acılara gelince zorlanıyor. Hiçbirimiz işin bu yönünü sevmiyoruz, ancak parti burada veya başka bir yerde düzenlense de, hastalıklı ahlaksızlıklar yine de gerçekleşecek.

"Burada olmak zorunda değilsin," diye bilgilendiriyor Peder onu.

"Siktir et bu boku," diye tükürüyor, kendini ayağa fırlatıyor ve kalkarken sandalyeyi deviriyor.

"O her zaman kafası yerine kalbiyle yönetti. Bana gençliğimdeki halimi hatırlatıyor. Bazı günler ona imreniyorum," diyor Peder, sandalyesine yaslanmış, deri inliyor. "Bu senin için sorun olur mu?"

Hayır.

"Bu sadece bir iş. Anladığım kadarıyla bu müşteri daha önce kullanamadığımız bölgelerin ve sınırların kontrolüne sahip."

"Yani, daha büyük bir iyilik için mi?"

"İyi değil, ama işimiz için sanırım evet."

"İkinize de bir şey göstermek istiyorum. Git kardeşini getir."

Bana bir şey getirmem söylenmesinden hoşlanmıyorum, ama buna izin veriyorum ve Remi'yi aramaya gidiyorum, onu mutfakta kartondan portakal suyu içerken buluyorum. "Bu iğrenç, kardeşim."

"Bana iğrençlik dersi verme," diye çıkışıyor, kutuyu buzdolabına geri koyup kapıyı çarparak kapatıyor. "Masum kadınları öldürmesine izin veremem. Annem mezarında ters döner."

"Hemen sonuca varıyorsun." Moth'tan bahsetmesinden nefret ediyorum. Geceyi Freya'yla kollarımda geçirdikten hemen sonra onu düşünmekten nefret ediyorum.

Annem yıllar boyunca Freya'ya nasıl davrandığımı kabul etmezdi, ama yine de geceyi onunla geçirdikten sonra derime katran gibi yapışan bir suçluluk duygusu var.

"Öyle mi?" Remi beni konuşmaya geri döndürüyor, tatsızlıklar için kullanılan odalara açılan güvenli kapıya doğru ilerliyor. "Yoksa neden babamın odalarından birini kullanmak istesin ki?" diye tersliyor.

"Bu benim de hoşuma gitmiyor. Daha fazla bilgi almak için bugün Mateo ile görüşeceğim. Şu anda babam bize bir şey göstermek istiyor."

"Peki ya Freya?" diye soruyor, beni görmezden gelerek. "Freya ne olacak?"

Freya. Freya. Freya.

"O burada yaşıyor, Noah. İstedikleri zaman içeri girebilecek sapıklar ve katillerle dolu bir evde onu dışarıdan odasına kilitlemeyeceğim."

"Bizler katiliz kardeşim, bazen de sapığız." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum ama yüzü taş kesiliyor.

İç çekerek durduğu yere doğru yürüdüm, duruşu sertti, öfkesi dalga dalga yayılıyordu. Bir elimi omzuna koyarak, "Onun burada olmadığından emin olacağız ve söz veriyorum, bu evde hiçbir kadın ölmeyecek," diyorum. Başını sallayarak onayladı. "Hadi gidelim. Babam bizi istiyor."

Babamı mutfağın hemen dışında bizi beklerken bulunca başını sallayarak onu takip etmemizi işaret ediyor.

"İkinize de bir şey göstermek zorundayım. Sizinle paylaşmayı hiç düşünmediğim bir şey ve oğullarım olarak paylaşacağımı da hiç sanmıyordum ama bu zihninizi sakinleştirebilir Remi. Belki biraz." Eliyle garaja doğru bir işaret yaptı.

Burada bodruma açılan güvenli bir kapı daha var. Bu konuda hiç düşünmedim ya da aşağıda ne olduğunu sormadım, sadece depolama için olduğunu varsayıyorum, iş için ekipman. Bir kod girince kapı açılıyor.

"Bu evde çok fazla gizli kapınız var," diye homurdanıyor Remi.

"Bazı sırların gizli kalması gerekir. Diğerleri... Ben sadece mahremiyeti tercih ederim."

Merdivenler, duvarları çevreleyen dolaplar dışında çıplak olan açık bir alana iniyor. Açık ve iyi bakılmış. Uzak duvardaki başka bir kapıya doğru yürüyen Peder, açmadan önce tereddüt ediyor ve ikimizin de gözlerinin içine bakıyor.

"Eğer burası bir seks zindanı ise kusacağım," diye karşılık veriyor Remi, karnıma bir şaplak atıp kahkaha atarak. Babam sadece ona bakıyor.

"Kahretsin, seks zindanı mı?"

"Burası Antonio'nun bahsettiği gizli oda." Kapı açılır ve adam içeri girerek ışığı yakar.

"Burası bir seks zindanı," diye soluk soluğa kalıyor Remi, çenesi çözülüyor. Bir daire çizerek dönüyor ve kink fetişleri için tasarlanmış tüm ekipmanları inceliyor. "Tanrım, annemi buraya sen mi getirdin?"

"Remi," diye bağıriyorum, zihnindeki görüntüyü silmeye çalışarak.

"Buna cevap vermeyeceğim. Ama benim bir geçmişim ve bir hayatım var. İkiniz de yetişkin adamlarsınız."

"Bu senin seks zindanını görmek istediğimiz anlamına gelmiyor."

"Benim işkence odamdan daha iyi," diye şaka yapıyor babamız, dudaklarında nadir bir gülümseme beliriyor.

"Odaya hangi yönden baktığınıza bağlı. Askıda olmayı mı seviyorsun yoksa başkasını askıya koymayı mı?" Remi ürperir.

Oda, lateks şiltelerle kaplı yataklar, zincirler, ilmiklerle dolu, darağacında olması gereken şeylerle dolu, bir zevk odası değil. Duvarlardan birinde çeşitli boyutlarda kürekler için özel bir dolap, diğerinde kırbaçlar ve tuhaf görünümlü aletler var.

"Seninle cinsel hayatımı tartışmak konusunda en fazla bu kadar ileri gidebiliyorum. Ama Remi, talep ettiğin yerin işimi yürüttüğüm üst kat değil de burası olması seni biraz rahatlatabilir diye düşündüm."

Muhtemelen tüm hayatım boyunca babamın bu işlerle ilgilendiğini bilmeden yaşayabilirdim. Ama o haklı, ev sahipliğini daha katlanılabilir kılıyor. Yine de bu gece Freya'dan kurtulmamız gerekecek. Remi'nin de burada olmaması iyi bir fikir olabilir.

Harabe buluşmasının yeri bu kez farklı bir yerde, muhtemelen son yerin ortaya çıkardığı sorumluluk nedeniyle.

Kaldırıma yanaşan Caleb dikiz aynasından bana bakıyor, kaşları gergin, gözlerinin üzerine düşüyor. "Koordinatların gösterdiği yer burası efendim."

Başımı eğip pencereden dışarı, sıra sıra dizilmiş dükkânlara bakıyorum. Etrafında yüksek apartmanların sıralandığı işlek bir cadde. Bir Seven Eleven ile bir çiçekçinin arasına sıkışmış siyah bir kapı var. Üzerinde *yiyecek* yazan bir tabela var.

"Sorun yok, Caleb. Arabada bekle." Dışarı çıktım, takım elbisemin ceketini düzelttim.

İçeriden gelen aromalar gerçekten de güzel kokuyor. Girişi iterek geçince, küçük kırmızı bir koridor ön büroya çıkıyor.

"Hoş geldiniz. Adınız nedir efendim?" diye soruyor genç bir kadın, dudakları parlak kırmızı rujlu bir gülümsemeyle aralanmış, saçları topuz yapılmış.

"Remington."

"Bu taraftan efendim." Çift kapı bir restorana açılıyor.

Gösterişli mobilyalar, koyu kiraz ağacından masalar, müşterilerle dolu kabinleri oluşturan yeşil kadife bank koltuklar. Önünden geçerken buranın tam teşekküllü bir restoran olduğunu asla anlayamazsınız.

Kabinleri atlayarak beni başka bir odaya götürüyor. Antonio büyük yuvarlak bir masada oturmuş, bir çeşit balık yiyor.

"Noah, lütfen, gel otur," diye cıvıldıyor bir lokmanın etrafında.

Çıkış için etrafımı kontrol ediyorum, her zaman hazırlıklı olmak ve acele bir geri çekilme yapabilmek istiyorum, sonra karşısındaki koltuğa oturuyorum. Babam bize kendimizi korumamız için gereken her şeyi öğretti: dövüş, silah kullanma, hayatta kalma becerileri. Herhangi bir odaya girerken ilk kural: çıkışlarınızı bilin.

Aynı kırmızı ruju sürmüş farklı bir kız, bana bir bardak su doldurmadan önce önüme bir menü koyuyor.

"İstakoz al. Taze," diye öneriyor Antonio, küçük bir kupadan bir şeyler yudumlarken.

"Ben almayayım. Teşekkür ederim," diyerek kıza bilgi verdim ve onu gönderdim.

"Son toplantıyı duydum. Olanlar kabul edilemez. Özür dilerim. Toplantı yerini temizlemekten sorumlu kişilerle ilgilenildi ve babanıza bir rahatsızlık ücreti gönderdim."

Saçmalamasına aldırmadan soruyorum: "Bu toplantıyı neden yapıyorsun? Bana peşinde bir kuyruk olduğu söylendi. Federaller."

Bir dilim eti çiğnerken, suyu yanaklarından fışkırıp çenesinden aşağı süzülürken, bir peçete alıp kabaca yüzüne sürüyor.

"Küçük kardeşim biraz baskı altında, bu yüzden bir süredir ortalıkta görünmüyordum. Ancak son karşılaşmada yaşadığım üzüntüden sonra, bunu düzelterip kendim gelmemin çok önemli olduğunu düşündüm. Bu," diye eliyle odanın etrafını işaret ediyor, "sahip olduğum gizli bir mücevher. Buraya iş için kimseyi davet etmemem daha çok kişisel bir şey."

"Onur duydum," diye yalan söylüyorum, şimdiden kıcıımı neden bu kadar sert öptüğünü merak ediyorum.

"Babanla geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Dostluğumuza saygı duyuyorum. Bu yüzden ondan bu iyiliği istedim."

"Neden başka bir yerde ev sahipliği yapamadığınız konusunda hâlâ kafam karışık.

Kink partilerine ev sahipliği yapacak pek çok yer var."

"Evet, ama bunun sadece yetkililerin radarına takılmaması gerekiyor. Bu müşteri nüfuzlu bir adam. Halkın gözü önünde. Faaliyetleri dikkatle inceleniyor."

"Bir politikacı," diye sonuca varıyorum.

Bana hınzırca sırtarak bir zarf alıyor ve masanın üzerine koyuyor. "Bilmek istediğin her şey bunun içinde. Üç gece sonra uçacak, o yüzden zaman çok önemli."

"Hazırlıklara başlayacağım."

"Mükemmel."

YİRMİ BİR

R^{emi}

HAYATIMIZ BOYUNCA bu evde yaşadık ve bir kez bile bodrumda bir seks zindanı olabileceğini düşünmedim. Babam çocukken oraya inmememizi ya da sormamamızı tembihlemiş olmalı. Aklımın ucundan bile geçmemişti, zaten garaja girmek için bir nedenim de olmamıştı. Benim ve Noah'nın arabaları için ayrı bir garajımız vardı. Dominique onun üstünde yaşıyordu. Acaba bunun içinde ne olduğunu biliyor mudur?

Freya havuzun kenarında oturmuş gazeteleri karıştırırken ben yemek odasına giriyorum, onun varlığı beni dışarı çağırıyor.

"Hey, güzelim, ne okuyorsun?" İrkildi ve beni kıkırdattı. Ellerimi kaldırarak, "Üzgünüm, ilginç olmalı" diyorum.

Yığını kaldırıp omuzlarını silkiyor. "Babam bir üniversite seçmem gerektiğini söyledi."

Onun üniversiteye gideceğini hiç düşünmemiştim. "İstediğin bu mu?" Kendimi onun yanındaki şezlonga bırakarak sordum.

"Bilmiyorum." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Açıkçası bunu hiç düşünmedim."

"Gerçekten mi? Geleceği düşünmüyor musun?" Bugün güneş kavuruyor. Ağaçlar hâlâ etrafımızda. Havuz camdan bir bölme gibi görünüyor.

Çatık kaşlarında boncuk boncuk terler oluşuyor. "Hayır desem tuhaf mı olur?" Parmaklarını kâğıt yığınının üzerinde gezdiriyor. "Neden bilmiyorum, her yılı geldiği gibi kabul ediyorum. Her zaman kendimi

burada, o odada." Gözleri balkona kayıyor. "Kendimi hapsettim," diye nefes alıyor, "buradaki rolümü daha düşük bir varlığa, bir bakıma tutsağa dönüştürdüm, ama gerçek şu ki, kapı benim geçmem için hep oradaydı."

Bu tam olarak doğru değil. Buradaki ilk yıllarının çoğunu Rapunzel gibi kulesinde kilitli geçirdi. Ama bu onun güvenliği içindi. Duymasına, görmesine izin verilmeyen şeyler vardı ve Noah'ın bizimle aynı yerde var olduğu gerçeğini kabullenmesi gerekiyordu. "Burada bizimle olmaktan hoşlanıyor musun?" Bu soru göğsümün çatlamasına neden oldu. Ya artık burada olmak istemezse? Bizden uzakta bir üniversite seçerse?

"Eve gelmemin sebebi sensin." Gülümsüyor, elini uzatıp avucunu yüzümde gezdiriyor. "Bunları düşünmek istemiyorum," diye alay ediyor ve başını sallıyor.

"Kafayı bulmak ister misin?" Bir sigara çıkararak soruyorum. Deli gibi sırtarak başını sallıyor.
"Kesinlikle."

ÜÇÜNCÜ EKLEMİMİZDE, kemiklerim bataklık şekerlemelerinden yapılmış gibi hissediyor ve Freya'nın dudaklarından çıkan her kelime müzik gibi geliyor.

"Baş ağrılarına gerçekten iyi geliyor mu?" diye soruyor, şezlonguma kayıyor, sıcak, yumuşak vücudu bir ağaç dalına sarılan maymun gibi etrafımda kıvrılıyor.

Parmağının ucu yara izinin üzerinde geziniyor ve irkilmeme neden oluyor. "Evet, yardım oluyor." Elini tutup parmak eklemelerini öpüyorum, bastıran sıcaklık ikimizin de terlemesine neden oluyor.

"Noah sigara içiyor mu?" Bacağını benimkinin üzerinde daha da ilerletiyor, amının sıcaklığı içimde bir uyarılma dalgası yaratıyor.

"Hayır. Yukarıda ışıkları açık tutmayı seviyor. Bazı şeyler Noah'ı tetikliyor. Sisten hoşlanmıyor."

Birkaç sessiz vuruş için söylediklerimi düşünüyor, sonra, "Bana ne olduğunu anlattı," diye mırıldanıyor, parmakları tişörtümün kumaşı üzerinde dans ediyor.

"Öyle mi?" Bakışlarımı onun eline indiriyorum, aşağıya doğru daireler çiziyorum.

"Hâlâ nedenini, niçinini anlayamıyorum. Sence Fa- ther'e sorsam bana söyler mi?"

Homurdanarak, "Bize karşı hiçbir zaman açık sözlü olmadı. Zor bir konu ama size işinden bahsetmiş, kim bilir."

Parmak uçları kotumun bel bandında oynarken bir iniltiyi tutuyorum. Ya şort giymeliydim ya da kotumu çıkarmalıydim.

"Onun yaptıklarından ne anlıyorsun?" Ot onu yumuşatmak yerine daha meraklı hale getirmiş.

Tipik.

"Bu her zaman hayatımızın bir parçası oldu. Çok garip bir kan grubu ve kalp üfürümüyle doğdu. Bu durum onun bilime ve tıbbı ilgi duymasını sağladı. Hayatının ilerleyen dönemlerinde bir kalbe ihtiyacı olsaydı, kalp bulma şansı neredeyse sıfırdı."

"Altın kan. Bana bundan bahsetmişti," diyor dalgın dalgın. "İyilik yapmak, önce doktor sonra cerrah olmak her zaman doğasında vardı, ancak bu yönünü beslemek yerine onu tüketti. Nakil listesine girmek için gereken kurallar ve kriterler şaka gibiydi ve insanları umutsuzca geri çevirmek onu neredeyse mahvediyordu.

yaşayabileceği bir denge."

"Yasadışı uygulama..." Kaşları çatıldı.

Tembel bir elimi kolunda gezdirerek tenini gıdıklıyorum. "Kötülerden aldı ve iyilere, hak edenlere ve ödeyebilenlere verdi. Bu dünyada para olmadan hiçbir şey yapamazsın. Sonunda, bu onu daha karanlık yerlere ve yeraltı suç dünyasına götürdü. Ünü arttı. Ona Cerrah diyorlar. Bu biraz ürkütücü."

"Kötüden almak derken?" Dirseğinin üzerinde doğrulup gözlerime bakıyor.

"Masum insanlara zarar vermez. İhtiyacı olan her şey, hayatını hak etmeyen birinden geliyor."

Kaskatı kesiliyor, kalp atışları kaburgalarımın çarpıyor. Tamamen doğruluyor, bağırsaklarını kusarak bir çite doğru atılıyor.

"İyi misin?" Ayağa fırlıyorum, ona doğru gidiyorum ve saçlarını yüzünden uzak tutuyorum. Küçük bedeni sızlıyor, bitkiler sulanıyor.

"Evet. Sanırım çok fazla sigara içtim," diye mırıldanıyor.

"Hadi bir içki ve yiyecek bir şeyler alalım." Bir kolumu ona dolayarak içeri girmesine yardım ettim. Güneş ve otun birleşimi onu biraz yeşile çevirmişti.

Mutfığa girip buzdolabını karıştırdım ve hiçbir şey hazırlamadığım için sızlandım. Dominique son zamanlarda buraya daha az geliyordu ve ben de kendim için yemek yapmaktan nefret ediyordum.

"Dışarıdan bir şeyler sipariş etmeliyiz," diyorum Freya'nın bir şişe su içişini izlerken.

"Tamam," diye nefes nefese kalıyor.

"Pizza mı?"

"Elbette."

"İyi olduğuna emin misin?" Beti benzi atmış.

"Evet," diye beni temin ediyor ve elini başka bir şişe için uzatıyor.

Ona uzatırken inledim, "Yine ağırlaştı. Belki bir film izleyip soruları başka bir güne saklayabiliriz?"

"Kulağa hoş geliyor." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. Şakağına bir öpücük kondurup yemek siparişi vermek için telefonumu karıştırıyorum.

Mutfağın karşısındaki kapının alarmı yeşile dönüyor, sonra açılıyor. Freya vücudunu neredeyse yanıma gelecek şekilde kaydırıyor. Babam içeri giriyor, yüzü bize doğru dönüyor.

"Hey," diyor temkinli bir şekilde aramıza bakarak. "Neler oluyor?"

"Biz yiyecek arıyorduk. Dominique hazırlamadı. hiçbir şey." Kendini beğenmiş bir pislik gibi konuşuyorum.

"Ona bir hafta izin verdim. Bazı ekipmanları taşıyorum. Bunu daha önce de söylemiştim." Gözleri sürekli Freya'ya kayıyordu.

"Tamam. Pizza sipariş edeceğiz."

"Freya, pizza senin için sorun olur mu?" Gözleri arkasındaki açık kapıya dikilmiş, dişleri neredeyse alt dudağını delecek, bir kolu beline sarılmış.

"İyi misin?" diye soruyor endişeyle. Bize doğru ilerlerken arkasındaki kapı tıkırdayarak kapanıyor.

"Ben iyiyim." Kendisini rehin tutan her neyse ondan kurtulur ve sıkı bir gülümseme sunar.

"Birkaç gün, belki bir hafta uzakta olacağım. Üniversite hakkında söylediklerimi düşün. Ayrıca alışveriş yapabilmen için sana bir banka hesabı açtım ve para yatırdım. Geçen yıldan bu yana çok büyüdün. Kıyafetlerin seni aşıyor." Kaşlarını çatıyor, bakışlarını şortuna indiriyor. "Gitmeden önce tezgâhın üzerine kartın ve detayların olduğu bir zarf bırakacağım."

"Teşekkür ederim." Minnettar görünmeye çalışıyor ama yüz hatları sıkışmış. Adam ona doğru bir adım daha attığında geri çekiliyor ve bana doğru dönüyor.

Sanırım yine fazla paylaştım. Ona iş için ne yaptığını söyledi? Belli ki gerçek değildi.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye soruyor, gözleri endişeyle kırışarak.

"Sadece biraz sersemlemiş hissediyorum, açım, iyi olacağım," diye güvence verir. Bu onu tatmin etmiş olmalı çünkü elindekini bırakıp odadan çıkıyor.

Ona doğru dönerek kollarını kavıyorum ve gözlerini gözlerime dikmeye zorluyorum. "Seni neyin rahatsız ettiğini söyle bana." Gözlerinde kopan fırtına midemi sıkıştırıyor.

"Ben sadece... Bunu o mu yaptı? Ailemi bunun için kullandı mı-?"

"Hayır," diye sözünü kestim. "Sana söyledim, annene zarar vermedi. İkisini de öldürmedi."

Lanet olsun, koca bir ağzım var. "Gerçekten mi?" diye yalvarıyor, parmakları gömleğimi pençeliyor, vücudu nefesimizi paylaşana kadar beni itiyor.

"Gerçekten." Onu göğsüme sarıyorum, bana doğru sarktığını hissediyorum. Babası hakkındaki gerçeği asla öğrenemeyecek.

YİRMİ İKİ

Freya

Tanrım, işte babam böyle biri olduğunu düşünüyor, kimin yaşayıp kimin öleceğiyle oynuyor, istediğini alıyor. Kutudaki kişi... şu anda hayatta mı? Yaptığı şey hakkında yalan söyledi. Bağırsaklarımda hastalık dolaşıyor. İkizleri büyüttü, onları bir tür kahraman olduğuna inandırdı. Remi'nin onun hakkında konuşması, huşu içinde.

Neden kimin kötü kimin iyi olduğuna o karar veriyor? Ailemden biriyle Tanrı'yı mı oynadı? Bu yüzden mi ailesi hedef alındı? İkizleri riske attı çünkü kuralları sevmiyordu, bir gün yardıma ihtiyacı olursa ilaç bulunamayacağı fikrinden hoşlanmıyordu.

Aklıma mutfakta eldiven ve önlükle görüldüğü zaman geliyor, kan lekeleri... Çok safmışım, çok kolay pasifize edilmişim. Bir odayı gördüm, ama kilitli kapısının ardında saklı olan diğerlerinde ne var?

Belki de en başta beni bu yüzden kaçırdı gibi korkunç bir düşünce göğsümün derinliklerine işliyor. Gelecekte ihtiyaç duyabileceği bir şeye mi sahibim? Zamanı geldiğinde beni parçalara ayırıp satacak mı?

Hayır.

Eğer durum böyle olsaydı, neden beni okula gönderip bir üniversite seçmemi söylediniz? Erkeklerin beni tanımasına izin vereyim? Yatılı okuldan istediğim zaman kaçabilirdim. Yapmamam için bana güvendi ve ben de asla yapmadım. I

Param yoktu ve gidecek bir yerim yoktu ama konu bu değil. Artık bir arabam var. Bir anta hazırlayabilirim. Yine de onları bırakabilir miyim?

Hayır.

Peynirli hamurdan bir ısırık daha aldım ve kalanını kutunun üzerine döküm. Remi bütün bir et severler pizzası, bir kutu kanat ve yarım bardak Ben ve Jerry's yerken ben sadece bir dilim yiyebildim. Sırlarını satsaydı nasıl böyle görüldüğü altın madeni olurdu.

Hafif bir film seçmiştik. Az önceki ağır konuşmalardan sonra dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı ama film bu işi yapmıyordu.

Remi'nin benim için getirdiğı biradan bir yudum daha içerken irkiliyorum. Dilimde acı ve nahoş bir tat bırakıyor. "Benimle alışveriş gelir misin?" Rastgele sordum.

Kucağıma çökmüş, çıplak göğsü kalçalarımaya dayanmış, başı dizimin üzerindeki kolunu yastık olarak kullanıyor.

"İç çamaşırını ben mi seçeceğim?" Sırttığını hissediyorum.

"Belki," diye takılıyorum, bir yudum daha alıp şişe boşalana kadar yudumluyorum.

Yedek eli baldırımın etrafında kıvrılıyor.

"O zaman kesinlikle. Hadi gidelim artık." Dizlerinin üzerine çökmek için çaba sarf ediyor ve bu da içimden bir kıkırdamanın süzülmesine neden oluyor.

"Atlarınızı tutun. Artık gitmek için çok geç." Dışarısı karanlık. Nuh'un nerede olabileceğini merak ediyorum ama bu düşünceyi hemen aklımdan uzaklaştırıyorum.

Ekranda bir dans sahnesi şekilleniyor. Bu filmdeki kız bana Ivy'yi anımsatıyor - okul üniforması ve doğal saçlarından önce. "Ben de piercing taktırmayı düşünüyorum," diyorum, başroldeki kızın burnundaki halkayı görür görmez karar veriyorum. Elimi uzatıp başparmağımla kalın ve davetkâr dudaklarını okşarken kendime engel olamıyorum. O kadar yakın, o kadar yakışıklı ki. "Belki dudak?" Yüksek sesle düşünüyorum.

Beni kalçalarımın arasından kardeşinden farklı bir şekilde öper miydi?

"Ne düşünüyorsun?" Dudaklarını başparmağıma bastırıyor ve bileğimi kavıyor.

"Piercing," diye yalan söyledim.

"Piercingim mi?" diye ağır ağır nefes alıyor.

Gözlerim büyüyor, vücudunu tarıyor. Piercing yok... Gözlerim kasıklarına kayıyor. "Olamaz," diye nefes nefese kalıyorum, çenem neredeyse yerinden çıkacak. "Şaka mı yapıyorsun?"

Bileğimi hâlâ rehin tutarak elimi vücudundan aşağıya, kot pantolonunun beline kadar sürüklüyor.

"Hayır. Benimle dalga geçtiğini sanıyordum."

"Aman Tanrım, Remi." Midem sıkışıyor, boynumdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayılıyor. "Görebilir miyim?"

Yüzünün yan tarafı şeytani bir sırıtışa dönüşüyor. "Keyfine bak."

Dudağımı ısırarak diğer elimle kot pantolonuna uzanıyorum. Kemer yok, sadece hazineye giden birkaç düğme var. Dizlerimin üzerine çöküp, malzemeyi kavıyorum.

Son düğmede tereddüt ettiğimde "Isırmayacak, Freya," diye alay ediyor.

Sinirlerimi yutarak kumaşı kalçalarından aşağı doğru itiyorum, sert ve etkileyici siki serbest kaldığında nefes nefese kalıyorum. Remi tam bir comman- do erkeği. Her iki ucunda katı küreler bulunan kavisli gümüş bir çubuk sikinin başına oturuyor. "Acıdı mı?" Hayretle fısıldıyorum, başparmağım cesurca uzanıp ucunda parlayan döl damlasını okşuyor.

"Zevk vermek için kullanıldığında acıya aldırmıyorum," diye inliyor kısık sesle.

"Bu çok güzel." Parlak mavi gözlerine bakıyorum, orada bulduğum yoğunluk karşısında nefesim kesiliyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor, gözbebekleri büyüyor, kaşları iniyor. Yanağımı kavrayarak eğiliyor ve dudaklarımı yakalıyor. Sert ama nazık, dili içeri girmek için araştırıyor ve ben memnuniyetle kabul ediyorum.

Ona yaklaşarak yumruğumu sikinin dibine doluyorum ve o da dudaklarıma doğru tıslıyor.

Gömleğimin eteğinden tutarak vücudumda gezdiriyor, parmakları tenimi sıyrıyor. Tüylerim diken diken oluyor.

"Sana dokunmak istiyorum. Dokunabilir miyim?" Beni içine çekiyor, uzman elleri sütyenimin kancasını açıyor ve askıları kollarımdan aşağıya doğru sürüklüyor.

Ortaya çıkardığı ödülü incelemek için geri çekildiğinde nefesim kesiliyor.

"Sen mükemmelsin." Sesi acı çekiyor gibi.

"Bana dokunmanı istiyorum," diye nefes alıyorum, şortumu çıkarmak için sikini bırakıyorum. Gözleri hareketlerimi takip ediyor, şehvet vücudumun geri kalanında bir kızarmaya neden oluyor. Bu konuda gergin olacağımı biliyordum ama onun da endişeli olacağını düşünmemiştim.

Şortumu çıkarıp dudağımı ısırarak ona vücudumun haritasını çıkarması için zaman tanıyorum. "Nereden başlamak istersin, Remi?" Fısıldıyorum.

Beni sırtüstü yatırarak güçlü bedenini benimkinin üzerine koyuyor, kasları her harekette geriliyor. Parmaklarımızı birbirine geçirerek kollarımı başımın üzerine kaldırıyor, dudakları boynumun etiyile buluşuyor ve göğsümü okşuyor. Kalçaları benimkilerin arasına sıkışıyor, sikinin ağırlığı amımın kıvrımlarıyla alay ediyor. Dokunuşu içimi kavuruyor, her yerimi ateşliyor. İhtiyaç içimde yuvarlanıyor, karnımı sıkıyor. Duygular i ç i m d e dalgalanırken amımda bir zonklama büyüyor.

Dudaklarını göğsüme daldırıp meme ucumu dişlerinin arasına alırken, yalayıp emerken, alay ederken televizyonun ışıkları odada dans ediyor. Sırtım onu ateşli bir ihtiyaçla karşılamak için yükseliyor. Bir eli benimkinden kurtuluyor, göğsümü kavrayıp sıkmadan önce kolumu okşuyor. Parmaklarını göğüs dekoltemin arasında gezdiriyor, öpücükleri göbeğimden aşağıya, sonra kalçalarımın her iki yanına bir yol açıyor. Amımın kıvrımları arasında bir yuva bulduğunda pelvisim esniyor.

Oraya bir öpücük kondurmadan önce "Çok güzel," diye mırıldanıyor.

Etkileyici vücuduyla manevralar yaparak kalçalarımın arasına uzanıyor, dilini kıvrımlarımda gezdiriyor, hassas etler onun bağıllığı altında titriyor. Zorlu nefes alışları ve yumuşak inlemeleri aramızda bir koro oluşturuyor. Film çoktan bitmiş, jenerik akmaya başlamıştı. Beni kucaklıyor, sıcak diliyle deliğime giriyor, beni onunla beceriyor. Daha fazla sürtünme için kalçalarımı kaldırırken ellerim saçlarını kavırıyor. Yavaş ve sert vuruşlarla klitorisime işkence ediyor. Zevk dalgaları içimi yırtıyor, vücudumun her parçasını geriyor. Yanacaktım gibi hissediyorum.

"Kahretsın," diye homurdanıyor Remi, vücudumdan zorla çıkardığı salıverilmeyi, coşku dalgalarını dalga dalga yudumluyor.

Dizlerinin üzerine çökerek sikini yumrukluyor, zevki artırmak için sikinin başını ovuşturuyor, zonklayan klitorisimi okşuyor. Tenimi ter kaplıyor, vücudum titriyor. "Seni içimde istiyorum Remi," diye yalvarıyorum. Onu hissetmeye ihtiyacım var.

Hareketleri hareketsizdi, yüz hatlarının üzerinden utangaç bir gölge geçiyordu. "Emin misin?" Kelimeler kırılğan ve temkinli.

Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Bu o olmalı. Her şekilde o olmalı. "Evindesin," dedim ona.

"Seni incitmek istemiyorum."

"Bana zarar veremezsin." Ellerimle yanaklarını kavrayarak ayağa kalkıyorum. "Senin olmanı istiyorum. Becer beni Remi," diye yalvarıyorum, dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum ve onu vücudumun üzerinde sürüklüyorum.

Açıklığıma girmeden önce birkaç sessiz nefes için gezinirken nefes alış verişimiz hızlanıyor. "Emin misin?"

"Evet."

Sadece bizden oluşan bir balonun içindeyiz. Diğer her şey kayıp gidiyor. Ses yok. Hareket yok. Biz bu anı sonsuza dek yeniden yaşamak üzere beynimize kazırken dışarıda rüzgar bile esmiyor.

Kalçamı kolunun altına alarak beni açtı. Serbest bırakıldığım için kayganlaşan amım onu karşılıyor, açgözlülükle kolanını kavlıyor. Yavaş ve temkinli davranıyor, santim santim içeri iterken tepkimi ölçüyor, beni etrafına geriyor. Keskin bir sızı bedenimi sarsarken ciğerlerimden bir nefes çıkıyor ve sonra kayboluyor.

"İyi misin?" diye soruyor, çenemi, dudaklarımı, burnumu öpüyor.

"Evet," diye iç geçiriyorum, tembelce gülümsüyorum, vücudumdaki her sinir ucu canlı. Bu an acı verici bir şekilde mükemmel.

"Becer beni, Remi," diyorum tekrar, ayağımın topuğunu kıcının yanağına sokarak kendini kabzasına kadar gömmesine yardım ediyorum.

"Bana bu kadar özel bir şey verdiğin için teşekkür ederim." Yüzümü tararken kaşları çatılıyor. Ve sonra beni beceriyor, kalçalarını itiyor, yavaşça geri çekiliyor, sert, güçlü vuruşlarla ilerliyor, içimi dolduruyor. Onu her yerde hissediyorum, ten tene. Bir kolunu kürek kemiğimin altından geçirip enseme sıkıca kavrarken taşakları kıcıma çarpıyor.

Bacağımı omzunun üzerine oturana kadar kaldırarak kalçalarını içime sokuyor. Aceleci dudakları bacağımın baldırını ısırarak bir aşk izi bırakıyor, ardından ağzımı yakalayıp nefesimi paylaşıyor. Hareketleri yavaşlayıp vücudu gerilirken kalplerimiz heyecanla birbirininkiyle uyumlu bir şekilde atıyor.

"Boşalacağım," diye gürlüyor, altındaki çarşaflar terimizden sırlıslam olmuş, yorgan yere atılmış.

Aletini içimden çekerken yüz hatlarında bir coşku beliriyor. Salıverilmesi benimde nabız gibi atarken, ılık uzunluğu karnımda ağırlaşıyor ve beni içine çekiyor. Ağrılı ve tatmin olmuş bir halde gözlerimi kapatıyorum, bu hissi kaslarıma, kemiklerime, kalbime işliyorum.

"Bu inanılmazdı." Kıkırdıyorum, ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Sen inanılmazsın," diye pantolonunu indirdi, yanıma uzanmak için hareket etti, onun

Ellerimi yüzümden çekip bana bakarken gülümsüyor. "İyi misin?"

"Daha fazla." Sırıyorum.

Remi ile duş almak hayranlık uyandıran bir şey. Şefkatli, yatıştırıcı eller vücudumu yıkarken o telefonundan gelen şarkı listesine mırıldanıyor. Saçlarımı şampuanlarken dudakları boynumu öpüyor.

Havluyla soyunduktan sonra giyinmekten vazgeçtik, yerden yorganı aldık ve çıplak ve doymuş bir şekilde altına atladık. Esneyerek bedenimi onunkine sarıyorum ve kendimi mutlu hissediyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor ve başımın tepesine bir öpücük bırakıyor. "Yemek için mi?" Sorguluyorum. Yemek demek istemiş olamaz.

Kıkırdarak bir elini omurgamdan aşağıya ve kış yanağımın üzerinden geçirip sıkıyor. "Evet, yemek. Ben açım."

Aç olmasına imkan yok. Tam ona pizzamdan kalanları yiyebileceğini söyleyecektim ki, ön kapının kapanma sesi merdivenlerden yankılanarak odasına girdi.

Birinin geldiğini duymak için beklerken gözlerimiz çarpışıyor. Bir kapı açılıp kapanıyor, sonra biri Remi'nin kapısının önünden geçip merdivenlerin ikinci katına çıkıyor.

"Ben Noah." Remi başıyla kapıya doğru bir işaret yapar. Ayak sesleri merdivenlerden geri gelir, sonra kapı açılır ve Noah'ın gelişi duyurulur.

Güçlü, takım elbiseli ve çizmeleriyle odaya girip kravatını gevşetiyor. "İşte buradasın," diyor, ses tonundaki şefkat ve sahiplenme nefesimi kesiyor. Midnight sanki oraya aitmiş gibi kolunun altına sokulmuş.

"Hey," diyorum, uzuvlarımın bir kez daha sıvıya dönüştüğünü hissederek.

"Bir şey mi kaçırıyorsun?" Kaşlarını kaldırıp Midnight'ı ayağa kaldırıyor. Miyavlayarak vücudunu Noah'nın bacağına doluyor ve odanın diğer ucuna koşup yatağın üzerine atlıyor.

Ceketini Remi'nin kapısının arkasındaki kancaya bırakan Noah, gömleğinin düğmelerini açmaya ve pantolonundan çekiştirmeye başlar.

"Neler oluyor?" diye soruyor, gözlerini kardeşine dikerek.

"Film izliyoruz," diyorum omuz silkerek. Remi'yle paylaştıklarım için suçluluk duymuyorum. İkisini de istiyorum ve bu böyle.

"Öyle mi, hangisi?" Ana ekranda olan televizyona doğru sırtlıyor.

"İyi bir tane." Remi bir elini başının arkasına sıkıştırır.

"Gerçekten iyiydi. Ne yazık ki burada bizimle birlikte izleyemedin," diye takılıyorum.

Pantolonundan kemerini çıkarıp büküyor ve iki tarafını birbirine geçirerek yüksek sesli bir alkışla havayı çatlatıyor. Midem beklentiyle dans ederken nabzım amımda zonkluyor. Vücutlarımızın ateşlenmesiyle oda ısınıyor.

"Sanırım kurtla dalga geçmeyi seviyorsun, küçük Freya," diye uyararak yatağa doğru ilerliyor.

"Sadece beni yemesinden hoşlandığım için," diyorum, kendime güvenen bir sürtük gibi hissederek ve hiç umursamadan.

"Görünüşe göre küçük Freya'mızın içinde bir susuzluk uyandırmışım." İfadesini kardeşine yöneltiyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Üzülme kardeşim. Onu söndürmeye yardım ettim," diye homurdanıyor Remi, alçak sesle ve gırtlaktan, bir elini çıplak kıcıma vurarak.

Kalbim çiçek açıyor. Noah dudağını ısırduğunda, bakışları üzerimizde geziniyor, kıskançlık yok, yargılama yok.

Gömleğini ve kravatını çıkaran Noah yatağın kenarında durur. "İçeride bir kişilik daha yer var mı?"

Yorganı geri çekerken kalbim göğsümde çarpıyor. "İçeri gel."

O da öyle yapıyor.

YİRMİ ÜÇ

N^{oah}

Ciğerlerim yanıyor, nefes alamıyorum, sarsılarak uyanıyorum, Gece Yarısı ırkiliyorum ve yüzümden sıcıyorum. Küçük piç neredeyse beni öldürüyordu.

Freya inleyerek uykusunda bir şeyler mırıldanıyor, bacağı kalçamın üzerine yayılmış, amının sıcaklığı sikimi uyandırıyor. Başı Remi'nin koltuk altına gömülmüştü. Onu istiyorum, içindeki ilk erkek olmak istedim, ama Remi olduğu için mutluyum. Nazik, hafif bir erkeğı hak ediyordu.

Avuç içimi kalçasında gezdirerek vücudumu onunkinin etrafında kısırıyorum, kalın sikim kış yanaklarının arasına giriyor.

"Hmmm," diye inliyor, pelvisini esnetiyor, vücudu uyanıyor, benimkiyle aynı hizaya gelmek için hareket ediyor.

Parmağım amına doğru bir yol çiziyor, "Ağrın var mı?" Kulak memesini ısırp kendimi ona doğru sürüyorum. Küçük nefesi göğsüme bir sıcaklık hücumu gönderiyor. Parmaklarımın uçları klitorisini buluyor, yumuşak, kasıtlı, dairesel hareketlerle masaj yapıyor. Bacağını kalçamın üzerinden geçirip kışını bana doğru daha da iterek bana kelimeler olmadan cevap veriyor. Bir kolumu Remi'nin başucu çekmecesine uzatıp bir prezervatif çıkarıyorum ve sikimi kılıfına sokmadan önce dişlerimle yırtarak açıyorum. Ben içine girerken Freya'nın tırnakları karnına süründüğünde Remi kıpırdanıyor. Duvarları sıkı, şiş ve ıslak.

Yorganı çekip alan Remi yatakta kayarak ona girmemi izliyor. "Siktir, çok sıkısın Freya," diye inliyorum, amcığı beni bir mengene gibi kavıyor.

Remi elimi bacaklarının arasından iterek beni göğüslerine yönlendiriyor, sonra öne eğilip dudaklarıyla klitorisini yakalıyor. E t r a f ı m d a titriyor, kendimi kabzasına kadar gömdüğümde vücudunu sarsan küçük spazmlar.

"Oh...aman...siktir," diye haykırıyor Remi ondan bir orgazm çıkarırken, vücudunda bir yol öpmeden ve sert meme uçlarını emmeden önce klitorisini kızdırıyor. Kalçalarımı ona doğru itiyorum, vücutlarımız senkronize hareket ediyor, okyanustaki bir dalga, güçlü, her şeyi tüketen, öngörülemeyen. Birleşen bedenlerimizde ter boncukları oluşuyor, eller dokunuyor, hissediyor, dudaklar tadıyor. Amcığı beni sahipleniyor, serbest bırakılmamı düzensiz bir nefesle sıkıyor.

Çok güzel.

Mutfakta ilerlerken Freya'nın gözlerini üzerimde hissediyorum, fark etmediğimi sandığında bakışları kilitli kapıya kayıyor.

Mekânı partiye hazır hale getirmek için yapılması gerekenleri anlatması için getirdiğim kadın iPad'ine bazı notlar alıyor. "Her yere güvenlik kameraları yerleştirilmesini istiyorum," diye bilgilendirdim onu, "ama belli olmasın." Önlem olarak, bu eve giren herkesin gözünün üzerinde olmasını istiyorum. İnsanlar alkolle beslendiklerinde meraklı ve cesur olurlar. Kimsenin olmaması gereken yerlere burnunu sokmasını istemeyiz.

"Bunu kurmak kolay olmalı. Bugün plan yapması için birini çağıracağım. Başka bir not, sanırım ana resepsiyon odasında bir bara ihtiyacımız var," diye geveliyor. Gözlerimi Freya'dan alamıyorum, yüzü kızarmış ve bana bakıyor.

Remi ocakta ona omlet yapıyor. O herif kimseye yemek yapmıyor. O kırbaçlandı ve ben nedenini biliyorum. O kız bir uyuşturucu.

Gözleri kadına kayıyor ve Remi'ye bir şeyler söylüyor, o da bana bakıp kıkırdıyor. "Affedersiniz."

Onu evin haritasını çıkarmakla baş başa bırakıp Freya'nın yanındaki koltuğa geçiyorum. "Siz ikiniz ne diye kıkırdıyorsunuz?" Elim kolunda gezdiriyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

"Parti planlayıcısının senin aletini istediğini sanıyor," diye alay ediyor Remi, omleti çevirip tabağa koyarken.

"Onu suçlayabilir misin?" Kendimden emin bir şekilde soruyorum.

Freya'nın yüzü geriliyor, sonra omuz silkiyor. "Hayır, ama o alamaz."

Remi bize katılıyor, onun ve kendisinin önüne bir tabak koyuyor. "Ben doğranmış ciğer miyim?" Homurdanıyorum, onun tabağını kapıyorum ve Masa.

"Dostum?" Remi ellerini havaya kaldırarak bağırır.

"Benimkini paylaşabilirsin," diye şirin ve baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanan Freya, bir parça yumurtayı çatallayıp ona uzatıyor.

Lanet olası dünyanın kralı gibi sırtarak ağzına alıyor ve ona göz kırpmıyor. "Paylaşacağım tek şey bu ama. Bunu hurda gözetmenine açıkça söyle," diyor Freya, yüzü tamamen ciddi bir şekilde bana bakarak.

"Hurda bekçisi mi?"

"Parti planlayıcısı. Senin aletini kontrol ediyordu," diye açıklıyor Remi.

Horoz gözcüsünden bahsetmişken, kadın bu kez elinde Midnight ile mutfığa tekrar girer. "Toplantı sırasında kediye kilitleyebileceğiniz bir oda bulmanızı öneririm. Ya da bir evcil hayvan oteli belki?"

Freya kaşlarını çatarak ayağa kalkıyor ve kedisini kadının elinden alıyor "İnsanların eşyalarım dokunmasından hoşlanmıyorum" diyor ve ardından "Giyineceğim. Sanırım bugün birkaç şey almak için alışveriş merkezine gideceğim."

"Oh, külotunu ben seçeceğim," diye cıvıldar Remi ve kadının gözleri açılır, yanakları kızarır.

"Bugün sana burada ihtiyacım var. Burada bulundukları süre boyunca incelenmeden ve izlenmeden insanların girip çıkmasına izin veremem," dediğimde suratını astı. "Ancak parti gecesi onu dışarı çıkarmanı istiyorum. Bir otelde yer ayırt. Eğlenceli bir şeyler yap. Sadece buradan uzakta yap."

"Önlem olarak beni burada istemiyor musun?" Böyle şeylerde beni yalnız bırakmayı sevmez ama Freya daha önemli.

"Bu sadece bir sikiş festivali. Bana bir şey olmaz. Kızımızı dışarı çıkar, ona iyi vakit geçirt."

"Nasıl istersen, kardeşim." Sırıttırıyor, tabağını geri alıyor ve hızlı bir çıkış yapıyor.

Antonio'nun dün bana zarf içinde verdiği küçük bellek çubuğunu inceledikten sonra, misafirimizin üç güvenlik görevlisi getireceğini ve sadece Antonio, Mateo ve Küçük Tony'nin

on adamıyla birlikte katılacak. Çok kolay olacak. Ne kadar çabuk biterse o kadar iyi.

YİRMİ DÖRT

F^{reya}

GECE YARISI YATAĞIMIN ÜZERİNE DÜŞEREK yatak odasının kapısını kapatıp masama gidiyorum. Geceyi bir şehvet ve duygu balonunun içinde geçirdikten sonra, enfes bir şekilde ağrım var. Ama şimdi, odama döndüğümde, babam ve eski hayatım hakkındaki düşünceler aklımı kurcalıyor.

Geçmişimi kurcalamaya, anılara dalmaya, onlardan bir şeyler çıkarmaya çalışırken kafamın içinde hafif bir çarpıntı gözlerimin arkasına vuruyor. Ama sesler sessiz, boşluk karanlık.

Dünkü makaleyi gündeme getirerek sayfanın çıktısını aldım. Eğer önyargılı ya da yozlaşmış olmayan cevaplar istiyorsam, bunları kendim bulmam gerekecek.

Duş aldıktan sonra kot pantolon ve tişört giyiyorum, hala üzerime oturduğu için şükrediyorum. Saçlarımı bir yandan örüyorum ve odamda telefonumu arıyorum, onu bitiremediğim kitabın altında gömülü buluyorum.

Ivy'den on mesaj var ve şarjı azalmış. Lanet olsun. Şarj aletine takıp parmaklarımı ekranda gezdiriyorum ve genel bir cevap veriyorum: **İyiyim. Pek bir şey olmuyor.**

Burada olanları ona anlatmaya hazır değilim. Onlarla birlikte bu balonun içinde kalmak istiyorum. İçimdeki çalkantı, insanlar öğrenirse işlerin değişeceğini söylüyor. Dünya için ben onların kız kardeşiyim. Tedirginlik damarlarımda dolaşıyor ve başımı döndürüyor. Başka bir mesaj geliyor ve dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşılıyorum.

Babam lezbiyen olabileceğimi söyledi. Sanki bu bir seçim!

Bunun kendisini LGBTQ topluluğuna karşı sempatik göstereceğini ve onların oylarını alacağını düşünüyor!

Eğer bir silahım olsaydı, hepimize bir iyilik yapar ve gözlerinin arasına bir kurşun sıkardım. Tam bir pislik. Binecek bir sık bulacağım. Siktirip gidebilir.

Keşke onun sorunları bende de olsaydı. Babamın işi hakkında ne düşünürdü? Belki de babamı, politikacının iç organlarını kaç kişiye satabileceğini görmesi için oraya gönderebilirim. Boğazıma asit kaçıyor. Kapımın yumuşak bir şekilde çalınması cevap vermemi engelliyor. Remi kapıyı açıyor ve elinde bir zarfla içeri giriyor.

"Hey, babam bunu senin için bıraktı," diyor ve yatağın üzerine bırakıyor, sabahtan beri ellerimle karıştırdığım saçları darmadağın. Bu adamla kaçabilir, bir sahil kulübesinde yaşayabilir ve sörf yapabilirdim. Bu yaşam tarzına uygun biriydi.

Peki ya Noah?

"Bugün seninle gelmeyi çok isterdim ama Noah'nın bana ihtiyacı var," diyor bir elini ensesinde gezdirerek. Gözlerimi kapatırsam, teninin kokusunu ağzımda hissedebiliyorum.

"Sorun yok," diye onu temin ediyorum, yanıma oturması için yatağa vuruyorum. Zaten bugün benimle gelmesine izin veremem. Külot almayı planlamıyorum.

"Seni alması için Dominique'i geri çağırmamı ister misin?" Dirseklerini kalçalarına dayamış, kabarık bir yatak yastığının üzerindeki bir ipliği karıştırmamı izliyor.

Gözlerimi devirerek ayağa kalkıyorum, bacaklarının arasına giriyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Ben çocuk değilim Remi. Bunu herkesten iyi biliyor olmalısın."

"İstiyorum." Beni vücuduna doğru çekip içine çekiyor. "Sadece bu tür şeyleri pek yapmadığımı biliyorum ve endişeleniyorum."

O kadar mükemmel, o kadar şefkatli ki, babamdan nasıl geldi? Anneleri ile tanışmayı çok isterdim. Remi'nin onun gibi olduğunu söyleyebilirim.

"Telefonum yanımda olacak. Eğer bunalırsam ya da ihtiyaç duyarsam, gelip beni alman için seni ararım," diyerek onu yatıştırıyorum ve elimi saçlarının arasından geçiriyorum.

"Kulağa adil geliyor." Bana bakarak sırtıyor.

"Telefonumun şarj olmasını bekliyorum." Dudağımı ısırdım. "Yarım saat öldürmem lazım."

Ne ima ettiğimi anlayınca göz bebekleri büyüdü. "Yarım saat içinde çok şey yapabiliriz." Elleri kırımın yanaklarını kavırıyor, sıkıyor. "Öyle mi?" Nefes alıyorum. "Bana göstermek ister misin?"

Annemin eskiden hayır işleri yaptığı kilisenin adresini GPS'ime girerken, arabayı çalıştırırken parmaklarım titriyor. Oraya gittiğimi kimse bilmeyecek. Sahte bir isim kullanacağım ve Gallo'ları neden sorduğuma dair bir hikâye uyduracağım. Her şey yoluna girecek.

Benim için kapıları açarken güvenlik evindeki Roman'a garip bir el sallıyorum.

Atmosfer değiştiğinde kırk dakikadır araba kullanıyorum. Sokaklar pahalı evlerden ve temiz, bakımlı caddelerden yıkık dökük evlere, tahtalarla çevrili binalara, kenarları kaplayan grafitilere, bazı vitrinlerdeki kepenklere dönüşüyor. Biz fakirdik. Eğer burada yaşıyorsak, Remington'larla büyüdüğümünden tamamen farklıydı. Bu farklı dünyalar nasıl birbirine bu kadar yakın olabilirdi?

GPS bana bir sonraki sağa dönmemi söylüyor. Direksiyonu çevirdiğimde, köşeyi döndüğümde kilise kolayca görülebiliyor. Görünüşe göre buradaki tek bakımlı şey o. Sokağın karşısındaki bir dükkânın önünde gençler dolaşıyor. Bazı küçük çocuklar kilisenin giriş duvarları içindeki küçük bir yeşil alanda top tepiyorlar. Park edecek bir yer bulup arabayı kilitliyorum ve gençlerin bağırışlarına aldırmadan doğruca içeri giriyorum.

Burası küf ve yoksulluk kokuyor. Duvarların boyası dökülmüş. Ahşap döşeme yıpranmış ve umutsuzca yenilenmeye ihtiyaç duyuyor.

İlan panosuna bir poster asan yaşlı bir adama yaklaşırken boğazımı temizliyorum. "Affedersiniz efendim." Varlığımı kabul etmedi. Kaba. "Affedersiniz, efendim?" Tekrar deniyorum, bu sefer omzuna dokunuyorum. Parmaklarım elektrik akımı yaratmış gibi vücudu sarsılıyor.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim." Ona biraz yer açarak geri çekildim.

Ağır nefes alıyor, elini kalbine götürüyor.

Kulağını işaret ederek başını sallıyor.

"O sağır ve inatçı," diye sesleniyor bir kadın kendi kendine kıkırdarak, elindeki kalemi cılız bir katlanabilir tablonun üzerindeki bazı isim etiketlerinin üzerinde gezdirirken

Masa.

"Özür dilerim," diyorum nedenini bilmeden. Adama bir el salladım ve kadına doğru ilerledim. "Acaba onun yerine bana yardım edebilir misiniz?"

"Deneyebilirim." Şüpheli bir bakışla bana bakıyor. Gözlükleri burnunun kenarında zar zor duruyor. Tombul, saçları tepesinde bir yığın halinde. Bana *Hokus Pokus*'taki kız kardeşlerden birini hatırlatıyor.

"Burada on yıldan uzun süredir çalışan birini arıyorum," diyorum ellerimi arkamda kavuşturarak.

"Neden?" Kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Marcia Gallo hakkında elde etmeyi umduğum bilgiler var." Kalbim küt küt atıyor.

Kadın kalemini bırakır ve kaşlarını çatar.

"Neden Marcia'yı soruyorsunuz?"

Onu tanıyor.

"Annem uzaktan akrabam ve hikâye ilgimi çekti. Gazetecilik okuyorum," yalanı dilimden kolaylıkla dökülüyor. Belki de olmak istediğimden daha çok babama benziyorum.

"Bu hikayeyi kurcalamamalısın, çocuk." Başını sallar ve kalemini geri alır.

"Onu tanıyor muydun?" Zaten tanıdığını bildiğim için sordum. Adını söyleme şekli tanıdık, kişiseldi.

Sessizlik, sonra etrafına bakınıyor ve onu bir ofis odasına kadar takip etmemi işaret ediyor. Çok küçük. Masa buraya zar zor sığıyor. Kenarından dolanıyor ve bir sandalyeye oturuyor.

"Marcia harika bir kadındı." Pencereden dışarıya, onları örten siyah parmaklıkların arasından tuğla bir duvara bakıyor, düşüncelere, anılara dalmış. Keşke onun gördüğünü ben de görebilseydim. "Kocasının kötü insanlarla ilişkisi vardı." Gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler kırışıyor.

"Mafya mı?" Bunu zaten makalelerden biliyorum. Onaylamıyor ama teni soluyor. "Peki ya bir adam, Bay Remington?" Kenara çekiliyorum.

Aniden ayağa kalkıyor, karnı masanın kenarına çarparak sallanmasına neden oluyor.

"O adamı aramaya gitmeyin. O tehlikeli biri. Onu tanımak Marcia'nın başını belaya soktu." Başparmağındaki tırnağı çiğnemeye başlar.

"Bunu bırakmalı ve başka bir yere, başka bir şeye bakmalısın. Bu yol seni uçurumun kenarına götürür."

Kalbim hızla çarpıyor, göğsümde bir ağrı oluşuyor. "Bağlantıları neydi? Marcia Remington'ı nereden tanıyordu?" Cevaplara, daha fazlasını bilmeye ihtiyacım var ve o biliyor.

Nefes nefese, "Marcia ona aşıktı." diye iç geçirir. Güm.

Sanki karnıma yumruk yemişim gibi, ciğerlerimdeki tüm hava sıkışıyor ve boğazım daralıyor. "Bir ilişkisi mi vardı?" Boğuldum.

"Kocasının öğrenip öğrenmediğinden emin değilim ama burada olduğu son gün kendinde değildi. Ertesi gün de işe gelmedi."

"Sence onlara ne oldu?"

"Bilmiyorum, ama açıkça bir tahminde bulunmaktan daha iyisini biliyorum. Bunun gibi mahallelerde her yerde kulak vardır. Geldiğiniz yere geri dönmenizi ve Gallo'ları hiç duymamış gibi davranmanızı tavsiye ederim."

Kapıyı açıp konuşmayı bitirdi ve ben de titreyen bacaklarımla oradan ayrıldım. Annemin bir ilişkisi vardı. Tüm bunlara sebep olan şey buydu.

YİRMİ BEŞ

R^{emi}

Havuza bakarak Noah'ya "ÜZERİNİ KAPATIYORUZ" diye tekrarlıyorum. "Sarhoş insanlar havuza düşer ya da havuz partisi başlatır ve bu insanların suyu kirletmesini istemeyiz." Titriyorum.

"Su arıtıldı. Klor." Bana aptalmışım gibi baktı.

"Bu insanları hiçbir klor temizleyemez." Takım elbise giyiyor ve dışarısı kaynıyor. Taşaklarım bacağıma yapışıyor. Onunla birlikte kendimi de havuza sokmak istiyorum.

"Bu lanet bir kardeşlik partisi değil, Rem." Sinirli bir şekilde burnunun kenarını sıkıyor. Neden benim fikrimi sorma zahmetine girdiğini bile bilmiyorum. Onu strese sokuyorum ve sonunda nasıl olsa kendi düşüncesine göre hareket edecek.

"Ben hâlâ örtbas edin diyorum. Bırakalım karar verici faktör Freya olsun." Ellerimi uzatarak kenara çekiliyorum.

"Senin tarafını tutacak, onun evcil hayvanı." Parlıyor.

Ahhh, kıskançlık. Alınmadım bile. Onun evcil hayvanı olduğum için mutluyum. "Kimin evcil hayvanı?" Freya yanıma gelip kollarını belime dolayarak soruyor. Gideli saatler oldu. Kendimi durdurmak zorunda kaldım.

alışveriş merkezine gidip onu aramaktan.

"İyi misin?" Noah kaşlarını çatarak soruyor. Elinin tersini önce yanağına sonra alnına koyuyor. "Solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Ona gülümsüyor, ama bu gergin ve zoraki bir gülümseme. "Biraz yorgunum. Sanırım gidip biraz kestireceğim."

"Çantalarınızı içeri sokmak için yardıma ihtiyacınız var mı?" Benden uzaklaşmasına izin vererek soruyorum.

"Hayır. Fazla bir şey almadım." Beni el sallayarak gönderiyor ve içeri girerken ikimiz de onu takip ediyoruz.

"Sence bunalmış mıdır?" Noah kelepçelerini ön kollarına doğru iterek soruyor.

"Belki." Elimi enseme gezdiriyorum. "Sence gidip onu kontrol etmeli miyim?"

"Hayır." Başını sallıyor ve hareket etmemi engellemek için bir elini göğsüne koyuyor. "Onu biraz rahat bırak. Geçen hafta çok şey oldu. Bırak dinlensin."

Hoşuma gitmiyor ama zorba bir pislik olmayacağım. Dinlenmeye ihtiyacı varsa, dinlenmesine izin vereceğim. "Sence Dominique'e gidip bize yemek pişirmesini söyleyebilir miyim?"

"Bir hafta izni var ve şehir dışında. Kendini solucanlara karşı kontrol ettirmelisin. Az önce buzdolabını ağzına boşaltmanı izledim."

"Makineye yakıt almam lazım." Sırıtiyorum.

"Gel babanın zindanını kontrol etmeme yardım et, ben de biftek sipariş edeyim." "Siktir et, iştahım kaçtı." Ürperdim.

Gidecek başka bir yer bulduğumda arkamdan "Pislik," diye bağıyor.

FREYA gecenin geri kalanında odasından çıkmadı. Ona biraz yiyecek götürmeye çalıştım ama ışıklar kapalıyken uyuyordu, ben de masasının üzerine bıraktım, sonra da bütün gece onun için endişelenerek dönüp durdum.

Belki hastalanıyor ya da son birkaç gündür aramızda yaşananlardan pişmanlık duyuyordur.

Cigaramı yakarken, her yerdeki kameraları oyalayan güvenlik görevlisinin gürültüsüyle inliyorum.

Sabahtan beri teslimatçılar girip çıkıyor. Freya'nın tüm bunlar boyunca uyuduğuna inanamıyorum.

Sanki adının onu çağırdığını düşünüyormuş gibi, yuvarlak vücudunu gizlemek için hiçbir şey yapmayan aptal beyaz bir bluz giyerek balcony'sinde belirir.

göğüsleri ve sert meme uçları. "Günaydın güzelim," diye sesleniyorum. Çarpıcı, dişlek bir gülümsemeyle karşılandım. Göğsümdeki ağırlık hafifliyor.

"Bana da biraz ayırır mısın?" diye seslenip gözden kayboluyor. Bir dakika kadar sonra yemek odasının kapısını iterek dışarı çıkıyor ve işçilerden birinden kıl payı kurtuluyor.

Kucağıma kayarak dudaklarımdaki sigarayı alıyor ve bir nefes çekmeden önce oraya bir öpücük bırakıyor.

"Onları evin etrafına yerleştirmek kötü bir fikir olabilir. Babam onları takmaya karar verirse mahremiyet azalır." Yüzünü buruşturuyor.

Kalçasını sıkarak kulağına doğru inliyorum. "Yaratıcı olmamız gerekecek."

"Öyle mi?" Dudaklarını yalıyor, bana geri vermeden önce bir yudum daha alıyor. "Kamerallardan kaçmak için beni şu anda nereye götürürsün?" Sesi gırtlaktan geliyor, arzu dolu.

Onun içinde olmayı düşündükçe sikim sertleşiyor. Esrarı çıkarıp onu kucağıma alıyorum ve havuz evine götürüyorum. Neredeyse hiç kullanılmıyor. Onu ayağa kaldırıyorum ve küf kokusunu dışarı atmak için bir pencere açıyorum. "Sessiz olabileceğini düşünüyor musun?" Onu pencereye doğru çekerek, tüm koşuşturmaya bakmasını sağlayarak alay ediyorum.

"Ellerini çerçeveye koy, Freya," diyorum ona, elimi gömleğinin önünden yukarı kaydırıp çıplak memesini avuçluyorum. Söyleneni yaptığında boğazımda aç bir hırıltı titreşiyor. "Seni gözlerinin önünde becermek üzere olduğum gerçeğinden tamamen habersiz, işlerine devam eden şu cahil insanlara bak."

Nefes alış veriş kesiliyor, içinde bir ürperti titreşiyor. Şortunu bacaklarından aşağı indirirken çıplak poposunu öpüp ısııyorum. Parmaklarımı bacaklarının arasında gezdirirken onu ıslak, sıcak ve hazır buluyorum. "Kahretsin, Frey, ısınmana bile gerek yok, bebeğim."

Bir lamba sehpasını yaklaştırarak ayağını yukarı kaldırıyorum, böylece amına daha iyi erişebiliyorum. Kıcını dışarı itiyor, yüzüstü ve benim için hazır. Sikimi serbest bırakarak girişine hizalıyorum ve direncini kırıyorum. İhtiyaçtan kayganlaşmış, beni yutuyor, ben içine doğru iterken sikime karşı zonkluyor.

Dudaklarından keskin bir nefes kaçıyor ve kalçalarını kasıyor. "Daha fazla," diye nefes alıyor. Ve ben de öyle yapıyorum, onu sertçe beceriyorum, vücutlarımız birbirine çarpıyor. O kadar derine iniyorum ki, tek bir insan haline geliyoruz. "Daha sert, daha sert," diye yalvarıyor, muhtaç ve umursamaz. Buna bayılıyorum. İterek, kalçalarımı döndürüyorum, ona sahip olduğum her şeyi veriyorum.

"Sence biliyorlar mıdır? Buraya geldiğimizi gördüler mi? İnemelerini duyabiliyorlar mı, Frey?" Kolumu beline dolayarak soruyorum, parmaklarımı amının kıvrımları arasına daldırıp klitorisine masaj yapıyorum.

"Oh... oh... oh... Remi," diye haykırıyor, orgazmı sert bir şekilde vuruyor, bacaklarının titremesine ve ellerinin çerçeveden aşağı kaymasına neden oluyor.

İçinden çıkıyorum, salgımı kıcının yanaklarına pompalıyorum. Her santimini dölleriyle kaplamak istiyorum.

Nefesimi tutup banyodan bir havlu getiriyorum ve onu temizliyorum, sonra şortunu giymesine yardım ediyorum ve tişörtünü tekrar yerine çekiyorum. "Seni saklamak istemediğimi bilmeni istiyorum, *bizi* saklamak istemiyorum. Biraz tuhaf olduğunu anlıyorum," diye omuz silkiyorum, "ama hazır olduğunda, babama, insanlara söylemek istersen, benim için sorun değil."

Parmakları uzanıyor, yüzümün üzerinde dans ediyor. "Ya bunu yasaklarsa? Bizi hep ayrı tutmaya çalıştı," diye mırıldanıyor. "Nedenini hiç merak ettin mi?"

"Neden olduğu umurumda değil." Elini yüzümden çekip yüzgeçlerini öpüyorum. "Tek umursadığım ne hissettiğim, senin ne hissettiğin." Kalbim göğüs kafesine çarpıyor. O da bunu hissediyor mu?

Parmak eklemleri cama çarparak ikimizi de irkiltiyor. "Bensiz eğlenmeyi bırak," diye sesleniyor Noah pencereden.

Yaramaz bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor. Sonra kıkırdıyor ve kalbim yeniden ritmini buluyor.

YİRMİ ALTI

N_{oah}

Kameraların kurulumu tamamlandı. Telefonumdaki küçük bir uyarı mutfakta hareketlilik olduğunu vurguluyor, bu da verimli çalıştıklarını kanıtlıyor. Yayını açtığımda Freya'yı yiyecek bir şeyler hazırlarken buluyorum. Yüzü sürekli kameraya doğru dönüyor. Onun her hareketini izleyebilmek reklam haline gelebilir. Büyüleyici biri. Her santimi uygunsuz düşünceler uyandırıyor, ağzımı sulandırıyor. "Acıktıysan sipariş verebilirim," diyorum mutfığa girerken.

Güzel yüzünü bir gülümseme aydınlatıyor. "Bu iyi olacak. Yine de Remi için sipariş vermek isteyebilirsin. Ona bir sandviç önerdiğimde neredeyse bayılacaktı."

Kıkırdarak elindeki salatayı gösteriyorum. "Onu rahatsız eden sağlıklı şeyler," diye düşünüyorum, ensesindeki saçları kaldırıp yumuşak tenini öpüyorum. Dudaklarından hoşnut bir iç çekiş geçiyor. Başını eğerek bana daha iyi erişim sağlıyor, küçük gövdesi içime doğru itiliyor.

"Remi nerede?" Parmak uçlarımı kollarında gezdirerek soruyorum. Eve geldiğinden beri yanından ayrılmadı.

"Yarın için bir otel rezervasyonu," diyor hülyalı bir şekilde. "Şehirde beni götüreceği bir fuar olduğunu söyledi. Daha önce hiç gitmedim."

Heyecanı sözlerine yansıyor, bir dilim ekmeğe marul eklerken dudaklarında hoppa bir gülümseme var. Bir yanım onlarla gidebilmeyi diliyor ama bir yandan da bu partinin bir an önce bitmesini istiyorum.

Ekmeğini etle doldurduktan sonra üstüne bir dilim daha koyuyor ve onu alıp bir ısırık almadan önce kesmeye zahmet etmiyor.

"İyi mi?" O zevkle inlediğinde kıkırdıyorum.

"Çok iyi." Yutkunurken başını sallıyor. Bakışları odanın köşesindeki küçük, siyah, yarı küre kameraya yöneliyor. "Sürekli çekim mi yapacaklar?"

"Seni rahatsız ediyorlar mı?" Bir kolumu beline dolayıp onu kendime çevirerek soruyorum.

Omzunu silkerek sandviçini tabağa yerleştiriyor ve kollarını boynuma doluyor. "Onlara kimin erişimi var?" Babamın *onu-bizi* izleyebilmesinden endişeleniyor.

"Ben. Kayıt yapmıyorlar Freya, sadece canlı yayın yapıyorlar. Sensör tetiklendiğinde doğrudan telefonuma bir uyarı gönderiyor. Yarın herkesin nerede olduğunu takip edebilmem için." Freya'nın dikkati odanın diğer ucundaki alarmlı kapıya kayıyor.

"Sonra aşağı mı iniyorlar?" diye nefes alıyor. "Partiden sonra mı?"

"Seni yapmaman gereken bir şey yaparken yakalayacağımdan mı endişeleniyorsun?" Alay ediyorum, ama vücudu sertleşiyor. Hafif ama hissediyorum, değişimi seziyorum.

"Tabii ki hayır." İç çekerek kollarını indiriyor ve elimden kurtulup sandviçine geri dönüyor.

"Alışveriş geziniz nasıldı?" Konuyu değiştiriyorum.

Bana bakmıyor. Parmakları ekmekle oynuyor, iştahı kaçmış. Onda bir şeyler var. Bu hoşuma gitmiyor.

"İyi." Omuz silkiyor.

"Ne aldın?" Tezgâhı çevirip buzdolabını açtım ve bir bira çıkardım.

"Kafanı rahat tutmayı sevdiğini sanıyordum?" Kendi sorusunu sorarak benim sorumu geçiştiriyor.

"Remi yine mi konuşmaya başladı?" Şişenin ağzının etrafında sırtıyorum, doyurucu bir yudum alıyorum.

"Sorularıma cevap veriyor." Elini şişeme doğru uzatıyor, parmaklarını *"ver" der* gibi oynatıyor.

"Bundan hoşlanmayacaksın," diye uyarıyorum ama yine de parmaklarını oynatıyor.

"Vızıltısı hoşuma gidiyor," diye dalga geçiyor, ben uzatınca dudaklarına götürüyor.

"Demek sorularına cevap veriyor, öyle mi? Bu benimle dalga geçmek mi, küçük Freya?" Gerginlik aramızdaki boşluğu dolduruyor, dönüyor, tezahür ediyor.

"Bence sen paranoyaksın." Dudakları köşelerden yukarı doğru çekiliyor, sesi derin, etrafımda kıvrılıyor, sikimi kalınlaştırıyor.

"Şimdi bana sormak istediğin bir şey var mı?" Bu, iki şekilde sonuçlanabilecek tehlikeli bir oyun: Oynar ve ben de onu şortundan sıyrır, tezgâhın üzerine yatırır ve ayakta duramayacak hale gelene kadar sikerim ya da ciddileşir ve benden daha fazla gerçeği öğrenme fırsatını değerlendirir.

Onu izliyorum, vücudum neredeyse titreşiyor, içine gömüleceğim versiyon için yalvarıyor.

Şişe ağzında sallanıyor, yavaşça tezgâhın üstüne iniyor. Koridordaki kapıya bakarken kaşları çatılıyor.

"Herkes dışarıda. Özgürce konuşabilirsiniz." Göğsüm sıkışıyor. Sikimi kaldırmıyor. Ona yalan söylemek istemiyorum ama ne sorduğuna bağlı olarak söylemek zorunda kalabilirim.

"Babanın ne iş yaptığı konusunda bana neden gerçeği söylemedin?" İşte burada. Remi konuşuyor. Bu onu rahatsız ediyor. Dikkatini kilitli kapıya vermesi mantıklı.

Ona sadece baba değil de babam demesi içimde bir şeyleri rahatlatmıştı.

"Karmaşık, katmanlar ve katmanlar, duygular yüksek olduğunda içine girilemeyecek kadar üst üste yığılmış," diyorum ve bir bira daha almak için buzdolabına geri dönüyorum.

"Onun yaptıklarında senin rolün ne?" Sesi temkinli ve gergin.

"Dediğim gibi, bu işin katmanları var. Benden ne yapmamı istiyorsa onu yapıyorum. Ailemizin yatırımlarıyla ilgileniyorum, borçlu olduğumuz paraları topluyorum, toplantılar düzenliyor ve alıyorum, lanet partiler planlıyorum," diye homurdanıyorum, konuşmayı hafifletmeye çalışıyorum. Bana bakıyor, vücudu sımsıkı sarılmış.

"Sen de onun gibi insanlara zarar verdin mi?"

Etrafımızdaki hava yoğunlaşıyor. Elimdeki kırılabilir ve kolayca kırılabilen soğuk cam şişe bana onun ne kadar narin olduğunu hatırlatıyor. Dikkatsiz gerçeklerle ne kadar kolay paramparça olabileceğini.

Sessizlik aramızda bir bombanın tik takları gibi asılı duruyor. Günün son ışığı odadan kayboluyor, yüzüne gölgeler düşürüyor.

Çevik parmakları tezgâhın kenarında sallanıyor, kendi şişesini unutmuş. "Ben cerrah değilim," diyorum dikkatlice, kaslarım derimin altında katılaşıyor.

"Öyle mi?" Gözlerinde artık parlaklık yok, koyu tonlar rengi gölgede bırakıyor.

"Remi sana ne söyledi?" Damarlarımda öfke kaynıyor. Ses tonu, duruşu ve bakışları suçlayıcı, yargıları bir kaplıcanın üzerindeki buhar gibi akıyor.

"Bana ne söylediği önemli değil. Ben sana soruyorum."

Taşaklar. Bacaklarının arasında kocaman taşaklar oluşmuş.

"Kendimi sana ya da babama karşı haklı çıkarmak zorunda değilim," diye çıkışıyorum, eski dinamik çok kolay bir şekilde yerine oturuyor. Sırf yüzündeki rengin akıp gidişini izlemek için kırıcı sözler söyleme isteğimi bastırmak zorundayım.

"Hayır, buna gerek yok, ama bunu isteyeceğini, anlamama yardım edeceğini umuyordum. Çünkü anlamıyorum ve bu beni korkutuyor Noah." Göğsü kabarıyor. Gözyaşları kirpiklerinin altından akıyor. Tedirginliği arttıkça tenine kıpkırmızı bir kızarıklık yayılıyor.

"Seni korkutuyor muyum?" İnanamayarak soruyorum. Vücudunu benimle paylaştı. Göğsümü açtım ve kalbimi onun kucağına döktüm. O ise burada durmuş, benden daha büyük bir canavarı koruyan bir canavarmışım gibi davranıyor.

"O kilitli koridorda olanlar beni korkutuyor, Noah." Başparmağını kapıya doğru uzatıyor.

"Babam seni hiç incitti mi?" Gıcırdatıyorum. Tezgâha çarpan bot- tle tabanının şingirtısı gözlerini aşağıya indiriyor.

"Hayır." Başını sallıyor, kaşlarında çizgiler belirliyor. "Peki ya diğer insanlar? Geçen hafta kutudaki kişi?" Sesi tizleşiyor. Gözyaşları yanaklarına düşüyor. Bundan nefret ediyorum. Ama içimdeki lanet olası öfke, ailemizi savunma ihtiyacı o kadar baskın ki, onun acısının, kırılğan parçalarının beni körüklemesine izin veriyorum.

"O kutunun içinde kimin olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun Freya? Kurbanlarına aylarca işkence ettikten sonra sessiz kalmaları için ailelerine para ödeyen bir pedofil."

Gölgeler odaya tırmanıyor, onu örtüyor. Gözyaşları bir şelale gibi dökülüyor. Ağzımdan dökülen kelimelerden korunmak için küçük kollarını vücuduna doluyor.

"Zengin, nüfuzlu pisliklerin yaptıkları her şey yanlarına kâr kalıyor, öyle ahlaksızlıklar yapıyorlar ki kâbuslarınızda bile göremezsiniz. Yani, için-

Babamın o çocuklara adalet teklif etmesinden dolayı uykularım kaçmazsa bana ver. Senin kabul edebileceğin şekilde olmasa bile."

Elimi şişenin etrafında daha sıkı kıvrılarak, prize ihtiyaç duyarak odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Cam duvara çarpıp paramparça olurken, karo döşeli zemini çınlatan dolu taneleri gibi yağarken irkilmiyorum, çığlık atmıyorum.

Sikerim böyle işi. Uğraşmam gereken başka şeyler var. Onu mutfakta, kim olduğumuzun karanlık gerçekliğiyle örtülü bir şekilde öylece bırakıyorum.

Gerçeği istedi ve aldı.

CALEB'E BİR MESAJ ATARIM, on dakika içinde ayrılmaya hazır olacağımı bildiririm, sonra merdivenleri ikişer ikişer çıkar, Remi'nin odasına girerim.

Yatağında oturuyor, dizüstü bilgisayarını açık. "Beş parmak eklemimi çekiştiriyor olabilirdim, tek gözlü yılanla oynuyor olabilirdim," diye sayıklıyor.

"Yeter," diye bağıríyorum, çocukça saçmalıklar dinleyecek havada değilim.

Tavırları değişiyor; katil, sadık asker, tetikte bekliyor. "Sorun nedir?"

"Freya ile ne paylaşıyordun? Sakın sikini söyleme yoksa yemin ederim seni hadım eder ve o y n a m a s ı için Midnight'a veririm."

İrkilerek, "Sert. Beni aydınlatmak ister misin? Bugün seni neyin kızdırdığını tahmin etme oyunu oynamayacağım," diye ısıríyor, ayaklarını omuz genişliğinde açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyor. Birbirimize çok benziyoruz ama diğer her yönden milyonlarca kilometre uzağız.

"Cerrah," diye hırlıyorum, isim odaya yayılıyor ve onu bir kırbaç gibi kamçılıyor. Yüzü kızarıyor, kulaklarının ucu pembeleşiyor.

"Babamın ona ne yaptığını söylediğini söyledi. Sadece konuştuk, hepsi bu."

"Çok fazla, çok gevşek konuşuyorsun," diye homurdanarak öfkeli bir parmağımla ona doğru uzattım.

"Adım Freya." Adını kutsal bir şeymiş gibi söylüyor. Duruşu gevşiyor, sadece onu düşününce bile çözülüyor.

Bıkkın bir nefes vererek, "Dışarı çıkmam gerekiyor. Yakında döneceğim."

"Freya nerede?" Ses tonunda daha önce bana hiç yöneltilmemiş bir uyarı var. Göğsüme saplanıyor.

"Ona aşıksın," diyorum basitçe, kaşlarım çatılıyor, bunu yüksek sesle söylemenin ağırlığı beni tüketiyor.

"Sen değil misin?" Bir omzunu kaldırıyor.

Aramızdaki gerginlik, kapıyı kavrayıp "Bir saat içinde döneceğim" dediğimde dağılıyor.

Sıcak, nemli ve boğucu bir şekilde havada asılı duruyor ve dışarı çıktığımda nefes almayı dayanılmaz hale getiriyor. Caleb arabayı hazırlamıştı. Kapıyı açıp bana bir not uzatırken çenesi selamlamak için kalkıyor.

Deri koltuğa kayarak camı açıyorum, evin içinden gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. İçimdeki çalkantı, dalgalı denizlerde bir teknede olmak gibi, bir top haline geliyor ve katlanmış notu açıp Freya'nın dün alışveriş merkezine gitmek yerine ziyaret ettiği adresi gördüğümde içimde ağır bir şekilde oturuyor.

Hareketlerini takip etmek için bir gözetleme değil, sadece onu güvende tutmak için bir gölge olması gerekiyordu. Alışveriş merkezine gitmek çoğu insan için sıradan bir şeydi ama Freya için öyle değildi. Remi gibi, onun da bunalabileceğinden endişelendim. Ama biz onu hafife alıyoruz. Şehrin o bölgesindeki bir kilisede ne işi olabilir ki?

"Beni oraya götür," diyorum Caleb'a, dikiz aynasından bana baktığında elimdeki kâğıt parçasını havaya kaldırarak.

Telefonumu çıkarıp Antonio'yu arıyorum. "Her şey hazır mı?" diye selamlıyor.

"Evet," diye onaylıyorum.

"Mükemmel. Yarın görüşürüz."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonumun kamerasını kontrol ederek onu arıyorum.

Kırılan şişenin camını süpürmesini izlerken suçluluk duygusu iliklerime kadar işliyor. Onun gibi nazik birini hak etmiyorum, ama o benim için değilse, neden kalbim ona bir daha asla dokunamayacağım düşüncesiyle fiziksel olarak ağrıyor? O dudaklar, o ten, avucumun altındaki kalp atışlarının yumuşak gümbürtüsü...

Caleb arabayı yavaşlatarak dar bir yolda ilerler ve yol ayrımından sağa döner. Sokak lambaları sönüktür, bölge gecenin karanlığına gömülmüştür. Güneş battı ama yapışkan bir sıcaklık katrana bulanmış tüyler gibi havaya yapışıyor. Ter boncukları sırtımdan aşağı iniyor, gömleğimi ıslatıyor.

ceketimin altında. Caleb arabayı durduruyor ve ben de onun kapıma gelmesini bekleme zahmetine girmeden dışarı çıkıyorum.

Ceketimin düğmelerini ilikleyerek etrafı kolaçan ediyorum ve bir çamaşırhanenin dışında bira kasasından içen bir grup genci fark ediyorum. Ürkek gözleri önce arabanın, sonra da benim formumun üzerinde geziniyor. Aralarında fısıldaşıyorlar. Caleb'e tetikte olmasını söylememe gerek yok. O benim kiralık şoförüm çünkü yüksek rütbeli güvenlik geçmişi var. Onu tatsızlıklar için kullanmamayı tercih ediyorum ama işler kötüye giderse kullanabilirim.

Kilisenin içinden gelen ışıklar pencerelerdeki metal parmaklıkların aralıklarından parlıyor. Oymalı ahşap kapılar uzun, gri tuğlalı binanın yanında eğreti duruyor.

İçeri girdiğimde havada bir küf kokusu asılı kalıyor, burun deliklerimi işgal ediyor, boğazımın arkasına takılıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor küçük, yuvarlak bir kadın, tel tel saçları başının üstünde toplanmış. Yüzüne küçük gelen gözlükleri iri burnunun kenarında duruyor. Bir elini kalçasına koymuş, beni inceliyor.

"Dün buraya bir kız geldi," diyorum, soruyu soruşunu izleyerek. Omuzları sertleşti. Yanakları soldu.

Kolunu bırakıp bir el sallıyor. Bir panoya doğru yürüyor ve eşyaların yerini değiştirmeye başlıyor.

"Buraya pek çok kız gelir. Birkaç kulüp işletiyoruz." Sesinde bir titreme var.

"Kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranarak zaman kaybetmeyelim. Geç oldu, eve dönüp kocana, çocuklarına, kedine kavuşmak istediğine emin misin?" Tehdit, onu gerçekten geliştirmenize gerek kalmadan oradadır.

Bana doğru bir kez daha döndüğünde gözleri kırışıyor, dudakları ince ve

yaşlı. "Ona hiçbir şey söylemedim. Gerçekten anlatacak bir şey bilmiyorum."

Korku havayı noktılıyor. Ondan dalga dalga yayılan korkunun tadını alabiliyorum. "Ne hakkında bir şey?" Sert ve tedirgin bir şekilde soruyorum.

"Marcia Gallo," diyor sanki bilmem gerekiyormuş gibi. Kalbim küt küt atıyor. Freya buraya onu doğuran kadını sormaya gelmiş. Annesini bulmaya mı çalışıyor? Öldüğüne inanmıyor mu?

Kadın, "Gazetecilik dersi için Gallo ailesinin kayboluşuyla ilgili bir yazı yazdığını söyledi," diye ekliyor.

Freya buraya gelmek için bütün bir uydurma yarattı. Bu yolculuğu ne zamandır planlıyordu? Geçmişine mi bakıyordu? Ne biliyordu?

"Başka bir şey var mı?" Talep ediyorum.

Başını sallıyor, çift çenesindeki yağlar sallanıyor, gözlükleri neredeyse düşüyor. Boynumu döndürerek ona ölümcül bir bakış fırlatıyorum. "Emin misin?"

Dudakları titriyor, yüzü kağıt gibi buruşuyor. "Eskiden buraya gelen bir adamı sordu."

Bir adam mı? Ne adamı? "Kim?" Vurguluyorum.

"İlk adını bilmiyorum. Marcia ona Doc derdi ama adı Bay Remington'dı."

Zihnim bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyor. Babam neden böyle bir yere gelsin ki? Marcia'yı nereden tanıyor olabilir?

"Neden buraya geldi?" Burası tam bir bok çukuru.

"Onun için," diyor basitçe.

Duvarlar içeri doluyor, beni boğuyor. Gecenin içine doğru iterek, gergin ciğerlerimi doldurmaya çalışarak havayı içime çekiyorum. Elimi kilisenin önündeki büyük bir ağaca dayıyorum, yaprakları bayat sıcakta kıpırdamıyor. Onu beceriyordu. Freya'nın annesini. Benim babam.

Bu bilgi zihnimi dolduruyor ve çocukluğumuzdan anıları geri getiriyor. Mutluydular, değil mi? Tartışma yoktu. Annem Rose'a sahip oldukları için memnundu. Kaslarım kemiklerimin etrafında kıvrılıyor, sıkışıyor. Çevremdeki bir hareket silahıma uzanmama neden oluyor, silahın kabı tüm ceketlerimin kumaşına dikilmiş. Yolun karşısına geçen gençlerin en cesuruna nişan alıyorum, yanlışlıkla bunun belki de beni soymak için bir fırsat olacağını varsayıyorum.

"Dön lan arkana. Bunların hiçbirini istemiyorsun, küçük çocuk," diyorum, ses tonuma zehir karışıyor.

Ellerini kaldırdı, geri çekildi. Caleb çoktan arabadan inmiş, bize doğru yaklaşıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, eli kalçasındaki kendi parçasının üzerinde duruyor. "Beni eve götür," diye emrediyorum.

Evin içinde bir yerde televizyon açık. Üst kattan kısık kahkaha sesleri geliyor. Ceketimi çıkarıp mutfak tezgâhına atıyorum ve içimdeki kargaşayla Fa- ther'in özel alanına açılan kapının şifresini giriyorum. Ayak seslerim koridorda yankılanıyor. Buranın ışığı çok parlak. Sanki güneş üzerime vuruyor.

Sağlık odasını geçip doğruca son kapıya gidiyorum. Soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için birkaç nefes çekerek metal hücrenin mandalına uzanıyorum. Metalin üzerinde sürtünürken çıkardığı ses kulaklarımda çınlıyor. Kalbim, okyanustan koparılıp susuz bir tanka bırakılmış bir balık gibi göğsümde çırpınıyor.

Odanın içindeki ışıklar karartılmıştı. Arka duvarda plastik kaplı bir şilte yerde yatıyor. Bir tuvalet ve lavabo var, tıpkı herhangi bir hapishanede olduğu gibi. Ve kitaplar. Annesinin listesinden okumaya zorlandığı kitaplar. Ölmeden önce okumak istediği binlerce kitap. Göğsüm daralıyor, ciğerlerim iflas ediyor.

"Uzun zaman oldu." Boğuk ses hücrenin öbür ucundan kulaklarıma ulaşıyor. Bakışlarım kapıdaki küçük kare boşluktan bana bakan adama yöneliyor. Yüzü, bir ormanın topraklarını geri alması gibi, keçeleşmiş öbekler halinde sarkan saçlarla kaplı. Neredeyse yarı saydam olan soluk teni, insan aklının alabileceğinden çok daha fazla yara iziyle gölgelenmiş, kemiklerin üzerine sarkıyor.

Bana doğru bir adım attığında geri çekiliyorum. Omuzlarından biri tuhaf bir açıyla kıvrılıyor, yıllar önce yerinden çıkmış ve tekrar yerine oturmamış.

"Sana bir şey sormaya geldim." Göğsümdeki yara hayali bir ağrıyla yanıyor. "Babam karını beceriyor muydu?"

YİRMİ YEDİ

F reya

Noah evden ayrıldığından beri kalbimin atışını sakinleştiremedim. Remi'nin kolları beni sarıp sarmalıyor, rahatlatıyor ama içimde zifiri karanlık ve mağaramsı bir çukur genişliyor, her şeyi içine almakla tehdit ediyor.

Yatakta kayıyor, bir sitcom'a gülerken göğsünden yumuşak bir gümbürtü geliyor. Noah'ya sakladığı sırlar yüzünden o kadar kızgınım ki, yine de onların arkasından iş çevirip kendi cevaplarımı arıyorum. Aldatmalar üst üste yığılıyor ve aramızda inşa ettiğimiz şeyi kirletiyor. Noah'ın kutudaki kişi hakkında söyledikleri. Eğer doğruysa, böyle bir hayvanın dışarıda yaşamasını, masum insanlara, çocuklara karşı böyle bir vahşet uygulamasını ister miyim? Babam topluma iyilik mi yapıyordu? Onu yargılamak bana mı düşerdi? Dünyayı pisliklerden temizleyerek kaç kişiye yardım edecekti?

Elimi Remi'nin göğsünde gezdirerek, "Ne iş yapıyorsun?" diye soruyorum. Tembel memnuniyeti kayboluyor ve vücudu yanımda kaskatı kesiliyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Sonunda dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum. Alnında gergin bir ifade beliriyor, mavi gözleri tavana bakıyor. "Rem?" Başparmağımla ağzını okşayarak fısıldıyorum.

"Noah'ın benden istediği her şeyi yaparım." Sözlerinde endişe var.

"Neymiş o?" Ona istemediği şeyleri mi yaptırıyorlar?
içi
n Nefes alışları ağırlaşır ve tedirginleşir. Aniden hareket ediyor,
mi
?

Yanaklarımı avuçladı ve ağırlığını üzerime vererek beni yatağını kaplayan yumuşak pamuklu çarşaflara sabitledi.

"Kötü şeyler yaparsam benden nefret eder misin?" diye soruyor acı dolu bir fısıltıyla. Korkusunun ağırlığı etrafımı sarıyor, midemde bir mengene gibi kıvrılıyor.

Ellerini kendi ellerimle kapatarak gözlerinde karanlık, kötülük ya da kötü niyet arıyorum. O kötü şeyler yapamaz. Bu onun içinde yok. "Senden asla nefret edemem," diyorum kalbim sıkışarak.

"Beni sevebilir misin, Freya?" Hem taşlaşmış hem de özgür görünüyor. Sözleri içime işliyor, tüm kırılganlığımı ortaya çıkarıyor ve ona beni tamamen kırma gücü veriyor.

"Seni seviyorum." Ölüyorum. Başka biri tarafından bu kadar sarhoş edilerek ölebilir misin?

"Ben de seni seviyorum." Tuttuğu nefesi dışarı veriyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki, tek düşünebildiğim bu." Dudaklarımız buluşuyor, iki ruh bir araya geliyor, iyileşiyor, tapınıyor. Beni aceleyle soyuyor. Elleri kalçamı kaldırıyor, pozisyonlarımızı ayarlıyor, ta ki kendini içime oturtana kadar. Ağrıyan ve şişen bedenim onu içine almak için açılıyor.

Uzuvlar birbirine dolanıyor, birbirini soluyor. Senkronize hareket ediyoruz, gıcırdayoruz, hissediyoruz, kenardan düşerken gözlerimiz kilitleniyor. Şu anda bu yatağın dışında hiçbir şeyin önemi yok. Geçmiş yok, gelecek yok, sadece şimdi var, sadece aramızda büyüyen hisler ve aşk var. Nuh ve ben birbirimizi zayıflatırken, birbirimizin ruhundan parçalar alırken, Remi ve ben güçleniyoruz. Noah gece gökyüzüdür ve biz onun içinde parlamaya cesaret eden yıldızlarız.

Noah'nın daha önce fırlattığı bira şişesinin duvarda bıraktığı lekeye bakarak suyumu yudumluyorum. Karanlıkta bile renk değişimi görülebiliyor. Acaba Dominique temizlemekte daha iyi bir iş çıkaracak mı, yoksa bir kat boya mı gerekecek?

Bardağımı tekrar buzla dolduruyorum ve Remi'ye götürmek için bir bira alıyorum, tam o sırada ön kapı açılıyor. Midemdeki su etrafa saçılıyor. Sinir uçlarımda bir karıncalanma hissediyorum, tüylerim diken diken oluyor.

boynumdan. Bu şekilde ayrılmamız hoşuma gitmiyor. Ağır ayak sesleri beni tedirgin ediyor, ruh halini algılayan radarım uyarıda bulunuyor.

Görev başındaki bir adam gibi mutfağa doğru yürürken, arkasındaki varlığını fark etmiyor bile, dolapların kıvrımı beni fark etmemi engelliyor.

Kilitli kapıya gidip şifreyi girerken kulaklarımda bir çınlama uğulduyor. Gömleğinin arkasında ter lekeleri var. Saçları sanki elleriyle karıştırmış gibi görünüyor.

Kapıyı açıp içeri daldı. Bunu yaptığının farkına bile varmadan, kapının tamamen kapanmasını engellemek için parmak uçlarımda koşuyorum. Parmak uçlarım sadece dudağın kenarındaydı. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Biriyle konuşuyor, sesi boşlukta yankılanıyor. İçeride biri var. Kutudaki kişi mi?

Kapıyı biraz iterek açıyorum, gıcırdayınca irkiliyorum. Yarattığım boşlukta gözlerimi hizaladığımda Noah'yı görüyorum, sırtı bana dönük, koridorun en ucunda, kapıdaki küçük bir boşluktan konuşuyor. Boşluktan gölgeler geçiyor ama içeride kimin olduğunu göremiyorum.

"Buna değer miydi? Nerede olduğunuza ve onun nerede olduğuna bakın. Yine de kazandı. Biz kazandık. Kız elimizde." Noah'nın sesi kulaklarıma taşınıyor. Doktor odasının ne kadar sessiz olduğunu tekrar fark ediyorum ama bu koridor için geçerli değil.

Midem dibe vururken dünya başıma yıkılıyor. "Onu seviyorsun," diye alay ediyor derin, gırtlaktan gelen bir ses. "Sen Freya'ya aşıksın."

"Onun adını ağzına alma," diye uyarıyor Noah.

Sinsi bir kahkaha koridordan fışkırıyor, beni bir gelgit dalgası gibi vuruyor, sonra o ses. "Freya, Freya, Freya," diye bağırıyor delikten. Dönüyorum, zemin altımdan kayıp gidiyor. O sesin hatırası, *"Buraya gel, Freya."*

Bu sesi tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum... Düşüyorum...

YİRMİ SEKİZ

R^{emi}

MIDNIGHT yatak odasının kapısında miyavlıyor, annesinin dönmesini bekliyor. "Ben ve sen, dostum," diye homurdanıyorum.

Bu gece paylaştığımız an daha önce yaşadığım her şeyden çok farklıydı. Açılmak, beni gerçekten görmesine izin vermek, ona dürüst olmak, onu sevdiğimi söylemek... bu şimdiye kadar yaptığım en zor ve en özgürleştirici şeydi. İçimde bir bağ ona bağlanmış gibi hissediyorum. Onun yanındayken sanki ruhum nefes alabiliyormuş gibi bir sakinlik kaplıyor içimi. Ve onun içindeyken, sanki hayat anlam kazanıyor. Tüm acılar, gelip geçen tüm insanlar, yaşadığımız her şey... hepsi toz olup gidiyor. Yeni bir şey yaratıyoruz, özel bir şey.

Evin alarmı bip sesi çıkarıyor. Noah geri döndü. O ikisinin arasında daha önce tam olarak ne geçti bilmiyorum ama sanki yine geri adım atmışlar, tansiyon yüksek ve kırılgan.

Noah gittiğinde Freya'yı kırık camları süpürürken ağlarken buldum. Bir şişe bira düşürdüğünü söyledi ama gözlerinde aldatma vardı. Bir süredir oradaydı. Sadece bize içki getirmesi gerekiyordu. Bir yanım konuşuyorlarsa araya girmek istemiyor ama diğer yanım, Freya'ya deli gibi düşkün ve korumacı yanım, ayağa kalkıp bir şortu bacaklarımdan yukarı sürüklememe neden oluyor.

Kapıyı açan Midnight kaçmaya başladı. Pelerinini takip ederek mutfığa giriyorum. İçeri girdiğimde her şey yavaşlıyor, dünyam kendi ekseninde dönüyor. Zemin ayaklarımın altında titriyor, korku varlığımın temellerini sarsıyor. Soğuk, sert fayansların üzerinde yatan, saçları melek kanatları gibi etrafa yayılmış Freya.

Ne oldu böyle?

Dizlerimin üzerine çöküp başını kucağıma aldım.

"Hey, hey, hey. Ne oldu?" Gözlerini açarken yalvarıyorum.

Kan yok, yaralanma izi yok.

Sonbahar gözleri odaklanıyor, yanaklarına renk geliyor. "Noah. Kimdi o?" diye mırıldanıyor, gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşuyor.

"Ben Remi, Frey. Konuş benimle bebeğim." "Remi," diye nefes alır. "Rüya görüyordum."

Onu kollarıma alıp yatak odama götürürken ve yatağa yatırırken bana doğru kıvrılıyor. Baş yastığa değdiğinde bir tıslama sesi çıkardı. "Kafamı çarptım."

"Bayıldın, Frey. Ne oldu? İyi hissediyor musun?" Kalbim küt küt atıyor. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. "Belki de seni kontrol ettirmek için hastaneye götürmeliyiz." Kahretsin, keşke babam burada olsaydı. Noah hangi cehennemde? "Noah'ı gördün mü? Adını söylemiştin."

Yüzünü buruşturarak, "Hayır, sadece başım döndü. Benden aldığın zevk yüzünden." Sesi normal geliyor, hatta eğlenceli. Belki de kan şekeri düşüktür.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Yer değiştirerek elini dizime koyuyor. "Aslında ben açım." Açlıktan ölüyor. Dominique burada olmadan, onun solmasına izin verdik.

"Sana bir şeyler yapacağım. Sen burada kal. Sakın kıpırdama, tamam mı?"

"Tamam." Kapıda duraksıyorum ve o kıkırdıyor. "Söz veriyorum, ben iyiyim. Lütfen bana yemek getir."

Aşağıya indiğimde Noah buzdolabının ışığında duruyor ve içeriye bakıyordu.

"Neredeydin?" Ellerimi tezgâha dayayarak soruyorum.

"İşim vardı, sana söyledim." Savaşa yeni gitmiş gibi görünüyor. Kravatı sarkmış, gömleği terden sıırılsıklam olmuş, omuzlarında rahatsız edici bir sarkma var.

"Noah?" Beni kandırmaya çalışmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Freya benim ruh eşim ama Noah ve ben tek bir kişiyiz. İkiye bölünmüş ve farklı bedenlere sokulmuş olabiliriz ama yine de tek bir varlığız.

Bana dönerek nefes verdi. "Freya nerede?"

"Bayıldı amına koyayım. Ona iyi bakmıyoruz."

Omurgası dikleşiyor, gözleri açılıyor. "Bayıldı mı? Nerede o?" "Üst katta. İhtiyacı var-" Cümlemi tamamlayamadan dışarı çıktı. kapıdan çıkıp merdivenlerden yukarı koşuyor.

Birkaç şişe su alıp meyve kâsesini topluyorum ve yukarı çıkıyorum.

YİRMİ DOKUZ

Noah

Kalbim boğazımda, REMİ'NİN ODASINA daldığımda Freya'yı yatağında otururken buluyorum. Geniş, korkmuş gözleri ben içeri girerken kapıya dikiliyor. "Remi bayıldığını söyledi." Nefes veriyorum, neredeyse yere atılmış bir yığın giysiye takılıp düşünüyordum.

Ellerini kucağında oynatarak, "Sadece acıkmama izin verdim," diyor. Sesi küçük, mesafeli. Oda bir mağara gibi. Mağara onu yutarken ona ulaşmaya çalışmak için bağıriyorum. Düne geri dönmek istiyorum, şimdi ne yaptığımı bilmediğim o küçük zaman diliminde olmak istiyorum. Ona sahip olmak, onunla birlikte olmak için kendime izin verdiğim ana geri dönmek. Şimdi bükülmüş, aşınıyor.

Bayılması benim hatam. Sandviçini bıraktı çünkü tartışıyorduk.

"Başın nasıl?" "Zonkluyor.

Kendimi sakar gibi hissediyorum."

Ben yatağa doğru ilerlerken ayaklarını hareket ettiriyor ve beni oturmaya davet ediyor. Yoğun ve zonklayan gerginlik bir fırtına bulutu gibi üzerimizde asılı duruyor. Sıcaklıkta bir düşüş, ve üzerimize cehennemi salıyor.

Burada onunla birlikte otururken, aşağıda şeytanın vücut bulmuş haliyle birlikte olduğumu bildiğim için kendimi kirli hissediyorum. Bunca zaman boyunca aradığı cevapların düşündüğünden daha yakın olduğunu bilseydi ne yapardı? Acaba ona cevap verir miydi? Hiçbir işkence bana bir şey vermedi.

"Az önce olanlardan nefret ediyorum," diyorum otururken. "Ben de." Gülümsüyor ama zayıf bir gülümseme.

Elini tutup gözlerini kapatıyor, sonra parmaklarını benimkilere doluyor. Evden ayrıldığımdan beri boynumda hissettiğim ilmik gevşiyor. Çok fazla bilgi gün ışığına çıktı. Bunu konuşmamız gerekiyor, ama ben sadece uyumak istiyorum, her şey tekrar boka sarmadan önce birkaç dakikalığına iyiliğin tadını çıkarmak istiyorum.

Remi odaya girer, yatağın yanında diz çöker, su şişelerini komodinin üzerine koyar ve ardından Freya'nın kucağına bir meyve kâsesi yerleştirir. "Meyve aldım."

"Sipariş verebilirim." Meyve kasesine gözlerimi deviriyorum.

"Meyveler vitamin ve doğal şekerlerle doludur" diye savunuyor.

"Hayır, bu iyi." Bir muzı soyarak yemeye başlar. "Bu beni tahrik etmemeli ama ediyor," diye inliyor Remi.

"Tanrı aşkına." Ayağa kalktım. "Sana bir banyo hazırlayacağım. Rahatlamana yardımcı olur."

"Kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim."

Bir elini saçlarının arasından geçiren Remi'nin yüz hatları yumuşar. "Sana baktırmamamız gerektiğine emin misin?"

"Ben iyiyim. Söz veriyorum," diyerek onu temin ediyor ve elini onun elinin üzerine koyuyor. Gözlerindeki şefkat beni kışkandırmamalı ama kışkandırıyor. Onu özgürce, çaba harcamadan seviyor. Benim için aynı şey geçerli değil.

Freya'yı odasına taşıırken, başının göğsüme yaslandığı ve küçük kollarının boynuma dolandığı anın tadını çıkarıyorum. "Yürüye bilirim." İç çekiyor.

"Eğer denersen Remi çıldırır." Ona gülümsüyorum. Küveti olan tek oda onun odası, bu yüzden Remi bu kez onun üzerine titrememe gönülsüzce izin verdi. Buna ihtiyacım var.

Onu yatağına yatırdıktan sonra kravatımı çıkarıyorum ve gömleğimin kollarını ön kollarıma kadar kıvrıyorum. Banyosuna geçip, muslukların üzerindeki rafta duran tuzlardan ekleyerek banyosunu hazırlamaya başlıyorum.

Kemiklerim ağrıyor, zihinsel yorgunluk bedenimde kendine bir yol buluyor. Onu bıraktığım yerden kıpırdamıyor, bakışları balkona açılan camda. "Bu manzarayı seviyorum," diye mırıldanıyor. "Burası benim olmadan önce başkasının odası mıydı?"

"Hayır." Ona katılıyorum, ayağa kalkması için ikna ediyorum. "Bu üst kat, Rose ilk odasını geçtikten sonra onun içindi. Annem onun yakın olmasını isterdi." Omuz silkiyorum.

"Onu tanımayı çok isterdim. Bunun bir şey ifade etmediğini biliyorum ama onun büyüdüğünü görmekten mahrum kaldığınız için üzgünüm."

Göğsüm daralıyor, boğazıma bir taş oturuyor. "Bunun bir anlamı var," diyorum hoyratça.

Tişörtünü yukarı kaldırıp başının üzerinden geçirdikten sonra şortuna doğru ilerleyip bacaklarından aşağıya indiriyorum. Onu gelin gibi tutarak banyoya götürüyorum ve ılık suyun içine indiriyorum. Geri çekildiğimde kolumu kavradı. "Benimle gel."

İfadesinde beni cesaretlendiren bir şey var. Bu an çok hassas hissettiriyor, sanki bıçak sırtındaymışız gibi. Hayalet pençeler, gelecek bir şeyin uyarısıyla omurgamı parçalıyor. Etrafımızı ürkütücü bir sis sarıyor. Onu çoktan kaybetmişim gibi hissediyorum, tam önümdeyken bile.

Aklımı

kaybediyorum.

"Lütfen?" diye

ekliyor.

Soyunup arkasına geçiyorum, kalçalarım onunkileri sarıyor, kasıklarım kışına yaslanıyor. Bir kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Göğsüme yaslanıyor, başı omzuma yaslanıyor.

Ona bu kadar yakinken cinsel bir dürtü duyuyorum. İçimde ateşleniyor. Burun deliklerim genişliyor, onu içime çekiyorum, bu çalıntı anın tadını çıkarıyorum.

Bir yıkama bezini tutarak suya daldırıyorum ve yavaşça göğsünün üzerinden, göğüslerinin üzerinden ve göbeğinden aşağıya doğru sürüklüyorum.

"Teşekkür ederim," diye hülyalı bir şekilde nefes veriyor.

"Ne için?" Omzuna gülümsüyorum, karnının alt kısmına su damlatıyorum.

"Bana göz kulak olduğun için."

Boğazımdaki taş mideme iniyor. "Bunu daha önce yapamadığım için özür dilerim. Ben bir bok parçasıyım."

"Hayır," diye soluk soluğa başını eğip bana bakıyor. "Durum boktan, halletmemiz gereken şeyler ve yapmamız gereken seçimler var. Ama şu anda değil. Şu anda sadece burada, böyle uzanmak istiyorum."

Su soğuduktan sonra uzun süre banyoda kalıyoruz. Onu kuruladıktan sonra havluyu belime sarıyorum ve onu odasına kadar takip ediyorum. Yatağının üzerine saçılmış giysileri topluyorum, kot pantolonunun cebinden bir kağıt parçası düştüğünde bu kadar dağınık olduğu için onunla alay etmemeye çalışıyorum.

Resmi almak için eğildiğimde yatağın diğer ucundan gözlerimiz çarpışıyor. "Yapma," diye mırıldanıyor mahkûm edilmiş resmini açarken

Aile.

"Araştırma yapıyormuşsun." Ağrıyla yutuyorum. Bu bilginin benim için yeni olmadığını bilmiyorum.

"O benim annemdi, Noah. Sen yapmaz mıydın?" sesi çatlıyor. Kendimi hiç onun yerine koymamış, durumu onun gözünden görmemiştim. Tabii ki annesi hakkında bir şeyler bilmek istiyorum.

"Babam eve döndüğünde ona her şeyi anlattıracağız. Birlikte," diyorum.

Gözlerinde şaşkınlık ışıkları yanıyor, sonra başını sallıyor. "Birlikte."

Elimi uzatarak yorganın altına giriyoruz ve bir süre daha her şey yolunda gidecektir.

OTUZ

F reya

Noah'ya karşı rol yapmak, onu gözetlediğimde muazzam bir şey keşfetmemiş gibi davranmak zordu. Remi babamın bu evde esir tutulduğunu biliyor muydu? Onun burada olmasından nasıl hoşnut olabilirlerdi? Kilitli ya da değil, bu çok boktan bir durum.

Bir ürperti omurgamda hızla ilerliyor, omuzlarımdan aşağı yayılıyor ve göğsümü sıkıyor. Onu görmek, onunla konuşmak istiyorum. Cevaplara ihtiyacım var, sadece onun bana verebileceği cevaplara.

Babamın bize vereceği versiyona nasıl güvenebilirim? "Hazır mısınız?" Remi soruyor, yüzünde kaygısız, güzel bir sırıtış. Geceyi Noah'ın kollarında geçirmiştik ve sabah olduğunda yalnızdım.

Ne olursa olsun, bu gece hiçbir şey yapma şansım olmayacak. En iyisi özgürlüğü kucaklayıp keyfime bakayım. Daha önce hiç fuara gitmemiştim ya da Remi ile bu duvarların dışına çıkmamıştım.

Sinirlerim içimi kemiriyor ama eğlencemizi mahvetmelerine izin vermeyeceğim. Noah bu gece için bir şeyler hazırlamaya çalışırken biz de günü havuzda geçirmiştik. Bir partiye ev sahipliği yapıyordu. Bana daha fazla yalan söylemek zorunda kalmasın diye soru sormadım.

Gece çantamı omzumun üzerinden kaldırarak, "Hazır." diyorum. Tam ön kapıdan çıkmak üzereydik ki Noah ap-armutlar, bize sesleniyor. "Bekle."

Kolunu omzumdan ön koluma doğru okşayarak kaşlarını çatıyor. "Kolsuz yeterince sıcak olacak mısın?"

"Dışarısı yaz ve Şeytan'ın kızı kadar sıcak. Ona bir şey olmaz. Telaşlanıyorsun." Remi kolunu çeker.

"Güneş battığında hava soğuyor" diye söyleniyor.

"O zaman ben onu sıcak tutarım. Endişelenmeyi bırak. O benimle güvende," diye güvence verir Remi.

"Tam burada duruyorum çocuklar, benim hakkımda öyle değilmişim gibi konuşmayı bırakın.

Yeterince sığağım ama ihtiyacım olursa diye çantamda bir kazak var."

"Tamam. Güzel. Önce otele mi yerleşeceksiniz?" Noah'nın Oyuluyor.

"Zaten internetten yaptım. Eğer bizi bu evden daha hızlı çıkaracaksa, fuardan sonra otele vardığımızda sana mesaj atarım," diye homurdandı Remi.

Noah onu tersliyor ve gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kalıyorum. "Birbirinize iyi bakın. Yarın burada sizi bekliyor olacağım."

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Yarın görüşürüz."

ELİMİ ONUN ELİNDE TUTAN Remi, benim sahip olmadığım bir güvenle trafiğe girip çıkarak araba kullanıyor. Onun yolcusu olmaktan keyif alıyorum. Onu araba kullanırken izlemenin seksi bir yanı var, direksiyonu kavradığında ellerindeki damarlar kabarıyor. Arabası benimkinden daha hızlı, asfalta alçak ve sportif. Ona yaklaşıyor.

Arazi asfalttan çakıllı yola dönüşüyor. Işıklar titriyor, büyük bir tekerlekten gökyüzünü aydınlatıyor. Bu çok güzel.

Geçici park için kullanılan bir alandaki boşluğa yanaşan Remi, mükemmel yüzünde sakinleştirici bir gülümsemeyle bana döndü. "Hazır mısın?"

"Gerginim," diyorum ona dürüstçe.

"Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum. Benimle güvendesin ve istediğin zaman gitmek istersen gidebiliriz, tamam mı?" diyor ve birleşen ellerimizi dudaklarına götürüyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Çocuklar bir sonraki tezgâha koşarken ve gençler grup halinde ata b i n m e k için toplanırken yüksek sesle ve kahkahalarla dolu bir gürültü havada yankılanıyor. Katolik okulunda kaçırdığım her şey burada. Onların eğlenceli zaman anlayışı koroydu.

Işıklar, sesler ve kokular duyularımı alt üst ediyor. Kalbim günlerdir hissetmediği kadar hafifliyor.

"Pamuk şeker ister misin?"

"Bilmiyorum, değil mi?" Kaşlarımı kaldırmış, genç bir kızın pembe pamuk yününü ters çevrilmiş bir davula benzeyen şeyin etrafında döndürmesini izliyorum.

Remi parayı verir ve karşılığında Remi ona pembe bir pamuk bulutu uzatır.

"Sadece şeker." Ben yüzümü buruşturunca sırtıyor, ısırıyor ve sonra bana uzatıyor.

Çubuğu alıp kokluyorum ve bir lokma tüketiyorum. Tatlı bulut dilimin üzerinde bir anda dağılıyor, şeker tat alma duyularımı uyandırıyor. "İyi mi?" diye soruyor beklentiyle.

"Çok güzel." Kendimi kıkırdarken buluyorum, bir lokma daha yiyorum.

Bana doğru eğilerek kulağıma fısıldadı. "İşte tadın böyle." Gözlerini kapatıp içine çekme gösterisi yapıyor. "Lanet olası tatlı şeker."

"Remi," diye bağıriyorum, her tarafım ısınıyor.

Burada olmak alıştığımızdan, benim alıştığımından çok farklı. Geldiğimiz dünya beni bu insanların arasında neredeyse bir sahtekâr gibi hissettiriyor. Onların dünyasından ayrı, davetsiz bir hayalet gibi.

"Sana bir oyuncak ayı kazanmamı ister misin?" Kolunu omzuma doluyor, beni koltuk altına sıkıştırıyor ve başını sevimli bir genç çifte doğru sallıyor. Çocuk az önce sevgilisi için küçük pembe bir panda kazandı.

"Kesinlikle. Bana bir tane kazandırsan iyi edersin," diye takılıyorum, karnını dürterek. "Meydan okuma kabul edildi, küçük hanım." Bir miktar para uzatan tezgahın arkasındaki adam Remi'ye sahte bir tüfek almasını işaret eder. Bir yığın plastik şişe sıralanıyor, önce üç, sonra iki ve bir tane

bir piramit oluşturuyor.

Remi kolaylıkla ilk şişeyi ateşler. Genç bir çocuk onu hayranlık ve heyecanla izliyor. Altı ya da yedi yaşlarında olmalı, üzerinde Marvel marka bir tişört var ve tişörtün ön yüzünde ok atan bir adam resmi basılı.

"Denemek ister misin?" Remi ona sorar. Çocuk başını sallıyor ve bir tutam sarı saç yüzüne düşer. Çocuğun nişan almasına ve ateş etmesine yardım ederek hedeflerini vuruyorlar. Onun çocukla bu kadar rahat olmasını izlemek bile kalbimi dolduruyor.

Çocuk ikinci sıradaki şişeleri vurarak devirir, ancak saçmaları hedefine isabet etmesine rağmen son sıradakilerle mücadele eder.

Tezgâhtar, öndeki küçük oyuncak ayıları işaret e d e r e k , "Küçük bir ödül kazandınız," diye anons ediyor. Telefonuna bakıyor, çocuk için büyülü bir an yaratmakla ilgilenmiyor. "Birini seçin," diyor gayri ihtiyari.

Remi omuz silkip çocuğun ödülü almasına izin verdiğinde utangaç bir ifadeyle bana bakıyor. Elinde peluş mavi bir dinozorla annesine doğru koşarken, kadın ağlayan bebeğini sakinleştirmeye çalışırken teşekkür ediyor.

Remi yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor. "Bir kez daha dene."

Adam oyunu sıfırlar ve Remi tezgâha daha fazla para atıp tüfeği alır.

Şak, şak, şak. Saçmalar hedeflerine çarpıp onları deviriyor. *Şak.* Tıpkı daha önce olduğu gibi, son ikisi de isabet eder ama botları devirmez. "Bu hileli," diye homurdanan Remi tüfeği yere atar.

"Küçük bir ödül kazandınız," diye göz kırpmıyor adam. Hafif bir esinti yazlık elbisemin üzerinde dalgalanarak kollarımda bir ürperti yaratıyor.

"Şişeleri sürgüle," diye homurdanıyor Remi. Soğukkanlılığını kaybetmek ona göre değil. Adamın onun saldırganlığı karşısında sinmemesi etkileyici. "Remi," diye kolunu çekistiriyorum, onu uzaklaştırmaya çalışıyorum, "önemli değil-

ter. Küçük ödülü al."

"Hayır, siktir et. Oynayan çocuklar için adil değil. Bu saçmalık," diye çıkışıyor adama.

"Dostum, sadece ödülünü al ya da parayı geri alabilirsin. Hiçbir şey hileli değil." Adamın gözleri alanda devriye gezen bir grup polis memuruna kayar.

"Oh, hiçbir şey hileli değil mi?" Remi tartışıyor. Remi ayak bileğindeki kayıştan gerçek bir silah çıkardığında kalbim göğüs kafesimden kayıp ayaklarımın dibine düşüyor.

Dünyalarım çarpışıyor. O nişan alıp ateş ederken, içinde yaşamaya alıştığım fırtına kulaklarımda kükrüyor.

Pop. Pop. Zahmetsiz, eğitilmiş, sanki hayatı boyunca bunu yapmış bir suikastçısı gibi, kalan şişelere iki kurşun deliği açıyor. Söylediği gibi, vidalanmışlar.

Silahı görebilecek kadar yakın olan birkaç kızın çığlıkları yankılandı ve bir orman yangını gibi panayır alanına yayıldı, büyüü bozdu, kirletti.

Biri "Silah, silah!" diye bağırır ve kaos başlar.

Yansıtıcı yelekli adamlar yere düşmüş bir şeker kamışının üzerine üşüşen karıncalar gibi mekâna üşüşürken, etrafta itilip kakılıyorum, Remi'den çekiştirilip uzaklaştırılıyorum.

Nefes alamıyorum. Kemiklerim organlarımı eziyor. "Remi?" Onu ararken haykırdım.

Bitler tarafından kelepçelendiğini gördüğümde neredeyse yere yığılacaktım. "Remi?" Hıçkırarak onlara doğru koşuyorum.

"Çok üzgünüm Frey. Ona anahtarlarımı verin ki yolda kalmasın, sizi pislikler." Kısıtlamalara karşı çırpınıyor. Yüzünü toprağa bastırıyorlar, sırtına diz çöküyorlar, çok fazla kişi etrafını sarıyor. "Arabamın anahtarlarını ona vermezseniz işinizi bitiririm," diye kükrüyor. Bu onun daha önce hiç tanık olmadığım bir yönü ve kusmak istememe neden oluyor.

"Otele git," diye emrediyor ve onu kaldırıp götüren beş memurun başlarının üzerinden bana sesleniyor. Gözyaşlarım yanaklarıma süzülüyor.

Bir kadın polis memuru arkasını dönüp bana doğru koşuyor. Elimi kaldırarak Remi'nin anahtarlarını avucuma yerleştirdi.

"Dikkatli sür, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanmayı başardım.

Noah'a ihtiyacım var.

OTUZ BİR

N^{oah}

GÜVENLİK, evi ve bodrumdaki parti odasını incelemek için politikacıdan önce geldi. Bunun bir tuzak olmadığından emin olmak için odayı gizli kameralar için taradılar. Antonio'nun planladığı tam olarak buysa bu beni şaşırtmaz.

Antonio bir saat sonra, kardeşi de birkaç saniye önce geldi. Listede yoktu ve kendi arabasıyla geldi. Pislik.

"Özür dilerim," diye homurdandı Antonio. "Zorluk çıkarıyordu, burada olmak için ısrar ediyordu." Stresli görünüyor, takım elbise ceketinin alt kısmını çekiştiriyor, gözleri odayı inceliyor.

"Maddox'un imparatorluğunuz üzerindeki baskısı nedeniyle bunun sizin için yaratacağı risklerden bahsettikten sonra, ikinizin de gelmesine şaşırdım," diyorum ona dürüstçe.

"Önlemler aldık ve burası özel bir konut. Arama emri çıkartmak çok daha zor, özellikle de ortada bir neden yoksa. Aileniz tertemiz." Sanki pohpohlanarak sakinleştirilebilecek bir çocukmuşum gibi omzuma dokunuyor.

Temiz olmaktan çok uzağız ama aptal da değiliz. Pervasız bir aile üyesini eğlendirir gibi risk almıyoruz. Maddox, Mercer imparatorluğunun çöküşü olacak ve bunun sebebi Antonio'nun çürüten eti sağlıklı etten ayıracak cesareti gösterememesi olacak.

"Oyun zamanı," diye takıldı Antonio, koyu renkli bir SUV yola çıkarken. Güvenlik kapısı operatörüm Roman'ın elinde giriş izni verilecek plakaların bir listesi vardı. Roman onu içeri almadan önce benden izin isteyince Maddox neredeyse sinir krizi geçirecekti.

"İşte oyun odasının şifresi." Zevk odasına gitmeden önce babama yeniden ayarlattığım şifreyi ona veriyorum. "Umalım da keyfine baksın." Sırıtiyorum, adamı karşılaması ve ona bu gecelik evini göstermesi için yanından ayrılıyorum.

Küçük Tony kabul odasında, ben içeri girdiğimde bir şişe burbon içmeye başlamıştı bile.

"Hangisi hoşuna gidiyor, küçük Remington?" diye böbürlenerek, daha önce getirdikleri ve her biri farklı renkte bikini giyen kadınları ve birkaç erkeği süzüyor. "Bunlar en iyi mahsullerimiz, bazıları zevk sanatında sektörün en iyileri tarafından eğitildi."

"Bildiğim iyi oldu," diye homurdanarak barmene bana bir beşlik viski doldurmasını işaret ettim. Bu gece biradan biraz daha sert bir şey içmem gerekiyordu.

"Bizden bir tane seçebilirsin. Bir teşekkür jesti." Omzuyla beni dürtüyor ve dirseğime çarpıyor. Bahse girerim aleti, küçük boyunun geri kalanıyla uyum içindedir.

"Ben böyle iyiyim. Teşekkürler." Sıvı ateşi boynuma geçirip telefonumu kontrol ediyorum.

Remi'den henüz bir şey yok. Umarım Freya iyi vakit geçiriyordur.

"Bir tercihiniz var mı? Eminim her neyse onu karşılayabiliriz."

"Amımı satın almıyorum Tony," diye çıktım, bütün bu olanlardan tedirgin olmuştum.

Lanet olası sahne. İşçiler hasta görünmüyordu, kemiklerinde et, yanaklarında renk vardı, her biri bir başkasına sarılıyor, okşuyor, kirpiklerini bize doğru kırıştırtıyordu.

"Satın almanıza gerek yok. Müesseseden olduğunu söyledim." Kıkırdıyor ve tüm vücudu sarsılıyor. Kurmalı bir kalem oyuncağına benziyor.

"Bunun için çok mu iyisin?" Maddox alay ediyor. Alkol kokusu sanki alkolle yıkanmış gibi üzerine sinmişti. Odanın köşesinde saldırmak için bekleyen bir sürüngen gibi pusuya yattığını fark etmemiştim bile. "Baban annenle böyle tanışmadı mı?" diye ekliyor.

Tüylerim ensemde diken diken oluyor, ruh halim atmosferi değiştiriyor. Ona soğuk bir bakış fırlatarak homurdanıyorum: "Ne dedin lan sen?"

Ellerini kaldırarak bardağını yeniden doldurulması için bardağa vuruyor. "Alınma niyetim yok. Gerçekleri konuşuyorum, değil mi?"

"Maddox," diye uyarıyor Tony başını hızlıca sallayarak.

"Neden bahsediyor bu?" Talep ediyorum. Yanılıyor.
Sarhoş. Lanet bir aptal.

Tony güdük kolunu sırtımdan geçirip omzumu kavrayarak bizi uzaklaştırmaya çalışıyor ama sarhoş, hayattan bezmiş Maddox'un evimde ailem hakkında konuşmasını dinleyeceğimi ve bunu ona söylemeyeceğimi sanıyorsa zayıf ve kafa s ı güzel demektir.

"Dinle, bildiğini varsaymışım. Özür dilerim." Maddox içtiği her ne haltsa onu geri fırlatır.

"Neyi biliyordun?" Homurdanıyorum.

"Annenizin bizden biri olduğunu." Odadaki seks işçilerine işaret ediyor, o kadar soğukkanlı ki kafatasında beyin hücreleri eksik olmalı.

Bardaki burbon şişesini kaptığım ve Maddox'un üzerine atılmadan önce kenara çarptırdığım için zaman yavaşlıyor. Onu yakasından yakaladım ve bardağın sivri ucunu şahdamarına doğru tuttum. Odayı sessiz bir panik kapladı. Tony yanımda, silahını bana doğrultmuş.

"Ağzından çıkacak bir sonraki kelimelere dikkat et," diye uyarıyorum.

Barmen kapıya doğru koşar. Birkaç dakika sonra Antonio'yu da yanına alarak geri döner.

"Vay canına, ne oldu lan?" Antonio sorusunu Tony'ye yöneltir.

"Kardeşinin her zamanki gibi dili sürçüyor," diye homurdanıyor

Tony. "Noah, hadi şu lanet olası olay hakkında konuşalım.

On dakikadır yokum," diye yalvarıyor Antonio, ellerini bana doğru kaldırarak.

"Bu amcığı vursan iyi edersin," diye gürlüyor Maddox.

Kazıyorum, eti kesiyorum. "Seni açmadan olmaz, orospu çocuğu."

"Sakin ol. Kimse kimseyi vurmuyor ya da aç m ı y o r. Tony,
Lanet silahını indir ve biraz saygı göster," dedi Antonio. "Bana ne dediğini söyle."

"Annemin senin için seks işçisi olduğunu." Bu sözleri söylemekten nefret ediyorum, yalanlardan.

Sessizli

k.

Hayır.

Gözlerim Antonio'ya kaydı. Nefesim ağırlaşıyor. Hayatta olmaz. "O bir seks işçisi değildi," diye mırıldanıyorum ama bu zayıf bir soru.

Hayır.

"Eskiden kızları buraya getirdiğimde baban bana yardım ederdi, tam bir fiziksel muayeneden geçmelerini isterdim ama belli bir nedenden dolayı kayıt dışı olması gerekiyordu." Antonio nefes veriyor, eli hâlâ havada, bir adamla konuşur gibi. "Annenle ilgili bir şey vardı. Bir bağlantıları vardı." Maddox'tan ateş almış gibi uzaklaşıyorum, şişeyi atıyorum ve aceleyle odadan çıkıyorum.

Annemle babamın nasıl tanıştığını hiç sormamıştım, ama bu?

Antonio'nun gölgesi mutfakta üzerime düşüyor, ellerim beni ayakta tutmak için tezgâha dayanıyor.

"Bunu öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu asla bilmen gereken bir şey değil."

"Sadece daha fazla lanet sır," diye bağıyorum, kaslarım eti parçalamak istiyor, yüzeyin altında uyuyan bir kurt kaçmak istiyor. Babamın kaç tane sırrı var?

"Bütün ailelerde vardır." Antonio önüme bir şişe bira koydu.

"Bizimki olmamalı. O bir kanser," diye çıkışıyorum ve şişeyi alıp bir dikişte içiyorum.

"Maddox'a bu gece daha fazla içmemesini ve senin yolundan çekilmesini söyledim. Onun adına özür dilerim."

"Onun için özür dilemene gerek yok."

"Biliyorum ama o benim kardeşim. Öfken alevlendiğinde bunu hatırlamalısın."

Bu kulağa el altından yapılan bir tehdit gibi geliyor. "Öyle mi?"

Doğruluyorum, içimdeki kurt uyarmak için uluyor.

Öfkeli bir nefes vererek, "Maddox gibi birinin sizi sinirlendirmesine izin vermek savaşımlara neden olabilir. Bu hem senin hem de benim için zaman kaybı." Kendi şişesinden bir yudum alıyor. "O aileden biri. Onun intikamını almak için elim zorlanır ve babanın gazabına uğramaktan nefret ederim. Beni sinirlendiren çok adam yok ama o sinirlendiriyor." Kıkırdıyor. "Soruyorum, söylemiyorum. Maddox'un ağzı söz konusu olduğunda sakinliğini koru."

Sessizce, içimdeki şiddetli savaşı yatıştırıyorum ve başımı sallayarak nefes veriyorum. Kıçımı tezgâha yaslayıp burnumun kenarını sıkarak başımın ağrısını hafifletmeye çalışıyorum.

"Annem buraya isteyerek mi geldi yoksa-"

"İsteyerek. O da, bu kızların çoğu gibi, aşırı şefkatli ebeveynlerden ya da şiddet uygulayan erkek arkadaşlardan, beklentilerinin olmamasından kaçıyor. Her zaman

bir şey."

Neyden kaçıyordu? Onun kahkahalarını hatırlıyorum. Rose'u gece için yatırdığında şarkı söyleyen sesindeki aşkı. Burada mutluydu.

"Bu işçilere ne oluyor? Kendilerini zevk odasında bulanlar?" Politikacının yüzünü gördükten sonra yaşamalarına izin verilmesinin imkanı yok.

"Başka bir yerde halledilecek. Sizin mülkünüzden uzakta." Parmaklarını tezgâha vuruyor. "Kontrolün dışındaki şeyler hakkında düşünme. Bu bir hastalık haline gelir." Bir kez daha omuzlarıma tokat atıyor. "Biraz eğlenmeye çalış. Bu bir parti." Kaşlarını çatı.

Başım dönüyor. Cevaplara ihtiyacım var ama bu yüz yüze yapmam gereken bir konuşma. Babam eve döndüğünde, cevapları özgürce vermeyi reddederse, hilekâr dilini keseceğim. Antonio ondan korkuyor olabilir ama ben korkmuyorum ve ona olan saygım hızla azalıyor.

Telefonum pec'ime çarparak birinin aradığını haber veriyor.

Ön güvenlik kapısı. "Ne oldu?" "Bayan

Freya Remington, efendim." "Ne?"

"Onu içeri almalı mıyım?"

"Evet," diye bağıyorum. Telefon görüşmesini sonlandırıp onu beklemek üzere ön kapıya gidiyorum. Remi'nin BMW i8'i bir o yana bir bu yana sallanıyor, motor devirleniyor, sonra kesiliyor ve nihayet evin girişindeki basamaklarda durabiliyor.

Sikeyim.

Kapı açılıp sürücü koltuğundan atlarken Freya'nın yanaklarında gözyaşı izleri beliriyor. Etrafındaki boşluğu tarayıp Remi'yi arıyorum, içim içimi yiyor.

"Remi nerede?" Kalp atışlarımın şiddetinden göğsüm titriyor.

Kendini kollarıma atarak, "Tutuklandı" diye hıçkırdı.

Ne oluyor be? Onu kucağıma alıp evin içine, mutfığa götürüyorum ve tezgahın kenarına oturtuyorum. Bir kağıt havlu alıp musluğu üzerine tutuyorum ve yüzünü temizlemeye başlıyorum.

"Onun arabasını eve kadar sürmeyi nasıl başardın?"

"Yavaşça." Burnunu çekiyor. Nasıl olup da kenara çekilmediği bir mucize.

"Ne oldu? Anlat bana." Yanaklarını avuçlayarak onu teşvik ediyorum.

"Panayırdaki oyun, bir atış oyunu, hileliydi, bu yüzden o şeyi gerçek bir silahla vurdu." Başını sallıyor, bir gözyaşı daha serbest kalıyor. "Orası yoğun polis devriyesiyle doluydu. Her yerden geldiler ve onu götürdüler." Ağlıyor. "Hapse girecek mi?"

"Hayır, onun için endişelenme. Aptalın tekiydi," diye homurdanarak onu kendime çektim ve bir elimi sırtına sürterek onu yatıştırmaya çalıştım. Remi'nin tek bir işi vardı: ona göz kulak olmak ve iyi vakit geçirtmek.

"Avukatımızla bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Sakın kıpırdama," diye uyarıyorum onu, telefonumu cebimden çıkarıp yerde volta atarken.

Üçüncü zil sesinde, "Rhodes?" diye cevap verir.

"Ben Noah Remington. Remi sıkışmış."

"Nerede?" Etrafta dolanırken çıkardığı ses ahizeyi boğuyor. "İssızlık."

"Suçlama nedir?"

"Bir silah suçlaması. Sen söyle. Çıkarın onu." "Bu pahalıya mal olacak."

"Sadece yap." Aramayı sonlandırıyorum.

Birinin bize katılacağı hissi beni girişe yöneltti.

Siktiğimin Maddox'u. Belli ki bela aramayı seviyor.

Kardeşinin talimatlarını dinlemek için çok fazla.

"Başı dertte olan biri mi var?" diye söylendi, bir elini ön tarafına sürterek. Üzerindeki ceket çıkardı ve lacivert bir gömlekle orada durdu, birkaç düğmesi eksikti ve kumaşa küçük bir damla kan bulaşmıştı, benim sayemde. Uzun saçları ve sakalı bir Viking'e aitti. "Bu konuda çok şey biliyorsun, değil mi? Kanunla bazı sorunlar yaşadığını duydum?"

Freya'nın yanında durmak için odayı geçiyorum. Sanki onu odada yeni fark etmiş gibi, alaycı bakışları

Onu.

"Şey...kahretsin. Merhaba," diyor.

Gözlerini bana dikmiş, cevap verip vermeyeceğini değerlendiriyor. Ben de ona omuz silkerek cevap veriyorum. Onu tanımak isteyip istememek ona kalmış. "Hey," diyor uysalca.

"Hmmm. Yani, eğlenceyle oynamak istememenin nedeni o mu? Nedenini anlayabiliyorum." Kızın giydiği yazlık elbiseye bakmak için başını eğiyor. Bu orospu çocuğunun bağırsaklarını deşeceğim.

Ayak bileklerini kilitleyen Freya, elbisesinin eteklerini çekiştirerek daha uzun olmasını sağlamaya çalışır.

"Ona bakmaya devam edersen Maddox, gözlerini çıkarırım." "Ohhh, sen kızgın bir piçsin, değil mi? Ben de seni paylaşmaya." Kendini beğenmiş gülümsemesi sinirime dokunuyor. Remi ve benim kadınları paylaştığımız bir sır değildi. Ama bu bizdik. Başkalarıyla paylaşmazdık ve Freya'yı paylaşmayı asla kabul etmezdik.

"Peki, Remi ne yaptı?" Ellerini sakalının arasından geçirir.

"Ne yaptın sen? Son duyduğumda, bekleyen suçlamalarla ilgili olarak tutuluyordun."

"Bizim dünyamızda sıcaklık kaçınılmazdır, Noah." Parmağıyla bana doğru işaret ediyor. "Senin de zamanın gelecek. Ama sana yapışacak bir şeyleri olmalı. Ben kaygan bir orospu çocuğuyum." Kıkırdıyor.

"Odama gitmek istiyorum." Freya ellerini kollarına sürterek titriyor.

"Bu bir davet mi?" Maddox dudaklarını yalıyor.

"Son sinir," diye uyarıyorum onu, başım dönüyor. Bu orospu çocuğunu terlemeden öldürmek için kullanabileceğim beş nesneyi not ettim bile. Bu Mercer ailesiyle savaş anlamına gelecek ama içten içe Antonio muhtemelen kendisinin yapamadığını yapacak cesarete sahip biri olduğu için rahatlayacak.

"Peki, bu küçük partiden senin çıkarın ne? Et suyum sana ne önerdi?" diye soruyor, karakterinin dışında ve uygunsuz bir şekilde. Ruin buluşması dışında böyle şeyleri tartışmayız.

"Hiçbir şey. Bu sadece dostça bir arkadaş toplantısı, değil mi?"

Alnında ter boncukları var. Elleri manik bir şekilde esniyor. Bu hıyarın nesi var böyle?

"Noah," diye nefes alıyor Freya, ayağa kalkıyor ve bedenini yanıma yaslıyor. Eli benimkinin içine giriyor ve parmaklarımız birbirine dolanıyor.

"Bize müsaade edin," diyorum. Bize doğru ilerliyor. Yavaşça, bir filmin ara belleğe alınması gibi, eli Freya'nın kıkırına uzanıyor.

"Oh...hadi...Noah...paylaş...amcığ..."

Yumruğum fırlıyor, ölümcül bir önseziyle onu boğazından yakalıyor. Damarlarımda ateş, hareketlerimde zehir, Freya'nın elinden kayıyorum. Maddox'un gözleri irileşiyor, nefesi kesilirken gözyaşları oluşuyor ve hiçbir şey anlamıyor. Geri çekilirken elleriyle boğazını sıkıyor. Nefes borusunu ezdim. Bunun geri dönüşü yok. Bitirmek zorundayım.

Acele ederek onu yakaladım ve ağırlığımı ona verdim. Uzuvarımı bir yılan gibi boynuna dolayarak, kollarımı bir baş kilidine kilitliyorum ve bir çıkırtı boynunun kırıldığını işaret edene kadar sıkıyorum.

Gevşek bedenini serbest bırakarak hırıltılı bir nefes alıyorum ve az önce gerçek yüzümü gösterdiğim kıza bakıyorum. Gözleri mutfak kapısına kaydı. Yaklaşan sesler beni ayağa fırlattı.

"Freya, kilitli kapı için bu kodu gir."

Maddox'un vücudunu koltuk altlarından kavıyorum. Pislik çok ağır. "Freya!" diye bağırdım. "Lanet kapı. Şimdi."

Yaşadığı dehşetin etkisinden kurtulup kapıya koşuyor, elleri titriyor, "Dört, bir, sekiz, iki, sıfır, bir, sıfır," diye talimat veriyorum.

Alarm yeşile dönüyor, kilit şingirdiyor. Kapıyı benim için açıyor ve Maddox'un cesedini içeri sürüklüyorum. O da beni takip ediyor, kapıyı arkasından kapatıyor, bakışları koridorda geziniyor. "Bu, aynı kod," diyorum ona, tıbbi odayı işaret ederek. Kodu giriyor ve kapıyı benim için açıyor. Vücudunu bırakıp sırtımı esnetiyorum ve kıyafetlerimde sıvı olup olmadığını kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

"Freya." Ona doğru uzandım ama irkildi, ben de ellerimi bıraktım.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Yapmak zorundaydın," diye mırıldanıyor, ona bakarak. "Diğer adamlar." Başını öne eğdi. "Eğer onu bulurlarsa."

"Aynen öyle." O aptal değil. Ancak anlamak ve kabul etmek iki farklı şeydir.

"Sen bu musun?" diye soruyor, vücudu titreyerek.

"Olmam gerektiğinde," diyorum, aramızdaki mesafeden, soğuk cephenin oluşup genişlemesinden nefret ederek.

"Seni odana götüreceğim, tamam mı? Bunu düşünmeni istemiyorum. Ben hallederim."

"Tamam." Sesi mekanik geliyor, sanki ışıkları sönmüş gibi.

Bu gece tam bir karmaşa oldu. Telefonumu çıkarıp Caleb'a bir mesaj gönderdim.

Sana ihtiyacım var. Maddox Mercer'ın arabası yolda. Kimse seni görmeden ondan kurtul.

Noktaların dansını izliyorum.

Anlaşıldı.

Freya'ya dönerek elimi ona uzatıyorum ve nefesini tutarak elimi tutmasını bekliyorum.

Sıcak avucu benimkinin üzerine kapandığında, hareket ediyorum.

OTUZ İKİ

F reya

Koridorun sonundaki kabul odasından eve doğru müzik sesi yükseliyor, ardından cinsel inleme sesleri geliyor. Demek böyle bir partiye ev sahipliği yapıyordu.    basamak çıktık ki bir adam Noah'a seslendi. "Bu kadar erken mi emekli oluyorsun?"

Noah onsuz yukarı çıkmam için ba ını sallıyor ama ben istemiyorum. Merdivenin tepesine çıkıyorum ve konuşmalarını dinleyerek oyalanıyorum. "Remi'nin ba ı yasal bir belaya girmiş," diyor Noah kollarını kavu turarak.

"Demek bebek bakıcılığı sana kaldı." Adamın gözleri bana bakıyor, dudaklarına bilmi  bir g l msemi yerle iyor. Az  nce Noah'ın öldürdüğü adamla aynı yırtıcı bakı lara sahip.

Öyle ustalıkla ve a ınalıkla hareket ediyordu ki... Bu onun ilk cinayeti değildi. Bunu biliyordum ama bizzat karşınıza çıkınca farklı oluyor. Bir kalp atı ı ötede görmek.

"Onur konuğumuzla ilgili her şey yolunda mı?" Noah o kadar rahat bir şekilde soruyor ki, birkaç dakika önce birinin canını sıktığını asla anlayamazsınız.

"Doymak bilmez bir i tahı var. Onu doyurmak için biraz yedek getirmem gerekebilir." Dikkati uzun, tavandan tabana pencerenin hemen dışında, Noah'nın omzunun üzerinden geçen bir şeye takılıyor. "Tanrı aşkına, o salağa arabasını buradan dışarı s rmemesini söylemiştim," diye homurdanıyor,

ön kapıya yöneliyor ve kapıyı açıyor. "Maddox?" diye bağıyor geri çekilen bir arabaya.

Noah, çakıllı garaj yolundan giden arabayı incelerken duruşu sertleşiyor.

Adam geri döner ve kapıyı çarparak kapatır. "Eğer alkollü araç kullanmaktan yakalanırsa, taşaklarını keseceğim," diye anons ediyor. "Neyse, seni tutmayayım." Bana göz kırptı ve uzaklaştı.

Odama girdiğimde ayakkabılarımı çıkardım ve üşüyen kollarımı ısıtmak için bir kazak aldım. "İyi misin?" Noah eşikte durmuş soruyor.

"Hayır." Ellerimi havaya kaldırıp yanlarıma düşmelerine izin veriyorum. "Remi ne zaman evde olacak?" Bu kadar aptal olduğu için onu tokatlamak ve güvende hissetmek için ona sarılmak istiyorum - bu lanet geceyi hafızamdan silmek için.

O adam aşağıda, ölü. "Onunla ne yapacaksın?"

Gözlerini omzunun üzerinden ayırmadan bana bakıyor, sonra odama girip kapıyı arkasından kapatıyor. Ellerimi tutuyor, beni yatağa oturtuyor ve ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöküyor.

"Bunu düşünme. O adamla tanıştığını unutmanı istiyorum."

"Kim o?"

"Pisliğin teki. İnanın bana, onun hayatı için uykularınız kaçmamalı." "Yine de onu özleyen birileri olacak mı? Alt kattaki adamlar?"

"Evet, ama polis dahil düşmanları var." Avuçlarını dizlerime dayayarak başını eğiyor. "O iyi bir insan değil."

"Öyle miyiz?" Bana bakması için çenesini yukarı kaldırarak soruyorum.

"Olmak istiyorum ama ben buyum Freya. Benim olanı, bizim olanı korumak için ne gerekiyorsa onu yapıyorum."

"Öyle miyim?" Göğsüm acıyarak soruyorum. "Ne misin?"

"Ben senin miyim?"

"Umarım öyledir. Tanrım, gerçekten öyle umuyorum." Acı, ihtiyaç, arzu, hepsi sesinde var.

"O zaman sarıl bana." Onu dizlerinin üzerinden yatağıma sürükledim.

OTUZ ÜÇ

R^{emi}

Bana ters ters bakan asık suratlı polis memuruna el sallayarak, "Misafirperverliğiniz için teşekkürler" diyorum. Avukatım sırtıma bastırıyor, bir kez daha çuvaldamadan önce beni buradan çıkarmaya çalışıyor.

Kahretsin, Freya çok kızacak. Ve Noah... Kahretsin, bunu düzeltmek için ondan bir yumruk yemek zorunda kalabilirim.

"Freya eve geldi mi?" Aptalca pahalı ve her kuruşuna değen Bayan Rhodes'a soruyorum.

"Elimdeki bilgi bu, evet." Dudaklarını büzüyor, parmaklarını telefonunun üzerinde gezdiriyor. Arabasına geldiğimizde yürümeyi bırakıyor. "Seni eve bırakayım."

"Bunun için faturalandırılacak mıyım?"

"Zamanımı alıyor musun?" Cevap beklemez ve kapı onun için açıldığında içeri girer.

"Peki, şimdi ne olacak?" Eve dönüş yoluna girdiğimizde soruyorum.

"Kanıtları ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmak için bağlantılarımı kullanacağız." Telefonunun üstünden bana bakıyor. Gözlerinde bir yargı var, sanki ben onun altında, annesinin beni kurtarmasına ihtiyaç duyan yaramaz bir çocukmuşum gibi. Freya'ya deli gibi aşık olmasaydım, Rhodes'u titreyip bana "efendim" ya da belki "efendi" diyene kadar becerirdim.

"Beni duydun mu?" diye tersliyor. Hay sikeyim. Duymadım.

"Evet," diye yalan söyledim.

"Güzel, irtibata geçeceğim." Çenesini camdan dışarı doğru salladı. O kadar dalmıştım ki, kapıma geldiğimizi fark etmemiştim.

"Beni sonuna kadar götürebilirsin," diye homurdanarak kapıyı açıyorum ve arabasının uzaklaşmasını izliyorum. Caleb güvenlik kulübesinden çıkıp beni ana kapıdan içeri aldı.

"Roman nerede?"

"Bütün gece çalıştı, ben de onu rahatlattım." Güvenlik evine geri dönmeden önce başını eğiyor.

Eve girdiğimde partiden eser yoktu. Her şey temizlenmiş ve çam ağacı kokuyor. Geldiğini bildiğim darbe çeneme iniyor ve başımı yana doğru sarsıyor. Dişlerim yanağımı deliyor, bakır bir patlama ağzımı dolduruyor. Şerefsiz yumruğunu bile çekmedi.

"Ah, göt herif," diye inleyerek lavaboya kan tükürdüm.

"Sen daha kötüsünü hak ediyorsun," diye homurdanıyor Noah, bir eli kalçasında, diğeri öfkeli bir parmağıyla beni işaret ediyor. Bok gibi görünüyor.

"Bu kıyafetle mi uyudun?" Buruş buruş, kravatsız, gömleği pantolonundan dışarı sarkıyor.

Merdivenlerden gelen yumuşak gümbürtüler Freya kapıdan içeri dalarken kapıya doğru dönmeme neden oluyor. "Remi," diye bağılıyor ve kendini kollarıma atıyor.

"Özür dilerim. Kahretsin, çok kötü batırdım. Çok özür dilerim," dedim onu kendime çekerek. Eğer aptallığım yüzünden ona bir şey olsaydı, kendimi asla affetmezdim.

"Sorun değil. Umurumda değil. Sadece evde olduğun için mutluyum." Beni öyle sıkı kavlıyor ki tırnakları etimi ısıyor.

"Hey, ben buradayım," diye yatıştırıyorum. Ben tam bir pisliğim. Onu travmatize ettim.

Noah elini saçlarında gezdirerek, "Sana bir şey göstermem gerekiyor," diyor. Bir şey oldu. Mide bulandırıcı bir dalga midemi bulandırıyor.

Freya'nın elleri gevşiyor ve yavaşça bedenimden aşağı kayıyor. Gözlerinde korku vardı. "Ne oldu?" Nefes alıyorum.

Bu bir sorun.

Maddox Mercer'ın solgun yüzü babamın odalarından birinin tavanına bakıyor, üzerinden iğrenç bir koku yayılmaya başlamış bile.

"Bunu onun önünde mi yaptın?" Homurdanıyorum.

"Onu taciz etti. Eğer sen sıçıp batırmasaydın, o asla burada olmayacaktı." Ellerini başının üzerinde ve yüzünde gezdiriyor.

"Yani onu öldürmek yerine kolunu kıramaman benim suçum mu?"

"Çince mi konuştum, orospu çocuğu? Kızımızı taciz etti.

Bana saçmalamayın ve onu da öldürmeyeceğinizi söylemeyin."

Yapardım ama bu kadar temiz olmazdı. Bacağım dışarı fırladı ve amcığın suratına vurdu. Sert ve iğrenç.

"Gerçekten mi?" Noah
uyarıyor. "Taşındı," diye yalan
söyledim.

"Rem, bu ciddi bir durum. Ondan kurtulmamız gerek, hem de hemen.
Anto- nio ona ulaşamadığında fark edecektir.

"Telefonunu aldın mı?"

"Kimsenin buraya telefon getirmesine izin verilmedi, böylece takip edilemediler ve fotoğraf çekilemedi."

Akıllıca.

"Asit kullanırız." Bu hiç akıllıca değil. Onun hiçbir parçasının yıkanmasına izin veremeyiz. "Roberto'da ihtiyacımız olan şey var. Bir iyilik isteyeceğiz."

"Yine de temizlik işlerini kendimiz halletmeliyiz. Bu konuda dışarıdan kimseye güvenemeyiz" diyor, sanki bu bizim ilk rodeomuzmuş gibi.

"Ne zaman yaptık ki?" Alay
ediyorum. "Aramayı yap."

OTUZ DÖRT

F^{reya}

Bütün gece uyanık kaldım ve kapı şifresini kafamda tekrar tekrar okudum. Noah'nın o anın sıcaklığıyla bana vermekten başka çaresi yoktu ve her şey o kadar çılgınca ki çoktan değiştirmiş olmasına imkân yok. Bir hamle yapmalıyım, onlar beni görmeden içeri sızmalıyım. "Freya." Noah beni irkiltiyor ve dikkatimi simitin üzerine sürdüğüm krem peynirden çekiyor. İkisi de bana bakıyordu. O kadar dalmışım ki içeri girdiklerini fark etmedim.

"Özür dilerim," diyorum aşık olduğum adamlara bakarak. Onlar katil, suçlu ama yine de onları sevmeden edemiyorum. Aşk geçici değildir, ebedidir. Kader bizi bir araya getirdi. Onlarsız bir hayat hayal etmek, hayal etmekten vazgeçmektir. Onlar olmadan var olmak istemiyorum.

"Hassas bir şey almamız gerekiyor, bu yüzden ikimiz de gitmeliyiz. Burada bir saat boyunca tek başına iyi olacak mısın?" Noah bakışlarını üzerime dikeyor, katmanları sıyrıp altta ne hissettiğimi görmeye çalışıyor. Korkuyor. Bundan sonra onu aynı şekilde göremeyeceğimden korkuyor. Ama başka bir şeyle uğraşmadan önce yapmam gereken başka şeyler var.

Buz damarlarımda uğulduyor. İçeridekinin babam olup olmadığını öğrenmek ve cevaplar için ona yalvarmak için bir saatim olacak. "Ben iyiyim. Zaten Ivy'yi aramam gerekiyor. Çene çalıp duruyor. Şüphesiz ki hala

Sen dönene kadar kulağımı çiğnemiş olurum," diye yalan söylüyorum, hâlâ lanet simidi kremalıyorum.

Beni dikkatle izliyorlar. "Sen iyi misin? Bu çok fazla oldu," diyor Remi, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyor. Başım onun eline doğru eğiliyor, bedenim sürekli onunla temas kurmak istiyor.

"Ben iyiyim. İyi olacağımı söylediğimde bana güvenmelisiniz." Bıçağı tezgâha vuruyorum ve onlar hâlâ bana bakıyor.

Kahretsin, gitmeyecekler. Tezgâhın etrafında dönerek kendimi aralarına sokuyorum, bir kolumu Remi'nin belinin arkasına sarıyorum, böylece önü sırtıma yaslanıyor ve önüm Noah'ın göğsüne itiyor. Diğer elim Nuh'un sırtında geziniyor. Düşük bir hırıltı Remi'nin boğazını kovalıyor, horozu bana karşı kalınlaşıyor. Bu çocuk doyumsuz.

"Git, şu işi hallet ve eve, yanıma gel," diye mırıldanıyorum, sesim olabildiğince boğucu.

Onları ön kapıya doğru götüren Noah, "Caleb kapıda. Kimsenin içeri girmemesi için emir aldı. Sadece evde kalın. Yakında döneceğiz, tamam mı?"

"Ben çocuk değilim. Gidin." Onlara el sallayıp kapıyı kapattım. Hemen ilk birkaç basamağı sürünerek çıkıyorum ve garaja çekilişlerini izliyorum.

Kamyonla uzaklaştıklarında mutfakta volta atıyorum. Ya bir şey unutulursa ve geri gelirlerse? Yeterince uzaklaşmaları için ne kadar beklemeliyim? Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Nefes almakta zorlanıyorum. Burası çok sıcak. Sırtım ve alnım terden kayganlaşıyor.

Eğer bunu şimdi yapmazsam, bir daha hiç şansım olmayabilir. Bir simit ve bir şişe su alıp kapıya gidiyorum ve parmaklarım titreyerek numaraları tuşluyorum.

Dört. Bir. Nefes al...

Sekiz. İki. Nefes al.

Sıfır. Bir. Nefes al...

Sıfır.

Ayaklarım sallanıyor. Yeşil ışık yanıp sönerken ve tıngırtılar kapının kilidinin açıldığını gösterirken başım dönüyor. İşe yaradı.

Bunu yapabilirim.

Ağzım kurudu ve mideme kramplar girdi, soğuk, boş koridorda yürüyorum, her adım kalbimin atışını taklit ediyor. Bir yerde duruyorum.

son kapıda. Buradaki her kapı gibi güvenlik kodlu kilitlerden biri var. Diğer kapıların arkasında başka insanlar var mı?

Gergin bir elle küçük mandallı pencereye uzanıyorum, krankla açıyorum. Kalbin patlayabilir mi? Benimki bir uyarıyla atıyor.

Kare odanın içindeki hareketlilik değişiyor. Yerde bir şilte, bir yastık ve gri bir battaniye, kitap yığınları var. Ve sonra onu görüyorum, bir köşede oturuyor, elinde sıkıca tuttuğu bir kitap. Kahverengi gözleri benimkilerle çarpışıyor. Onda tanıdığım başka bir şey yok ama o gözler, onları tanıyorum. Boynumda yakıcı bir ağrı hissediyorum.

"Beni kestin," diyorum aniden. İçimdeki çocuk canlanıyor.

Hatırla... hatırla, ağlıyor.

Annemle tartışırken... Bağırırken, yüksek sesle...

Anne.

Beni çocukluk odamdan çıkaran oydu, odadaki birine kötü sözler söylerken boynuma bir bıçak saplarken çıkan keskin ateş... Baba...

Göğsüm daralıyor.

"Freya," diye nefes alıyor, ayağa kalkarken uzuvları açılıyor. Çıplak, sadece teni ve saçları var. Vücudu yara izleriyle öylesine hasar görmüş ki, eti deriden yapılmış gibi görünüyor.

"Sana ne yaptılar?" Gözyaşlarım kendime rağmen yanaklarıma düşüyor.

Yere bakarak ellerini iki yana açtı. "Cerrah beni canlı tutmayı seviyor, böylece her yıl yıldönümünde ceza olarak beni yeniden öldürebilecek."

Korkmuş ya da işlediği suçlar için üzgün görünmüyor. Ne olduğunu, ne yaptığını inkar etmeye çalışmıyor. Ona işkence etmek için mi burada tutuyorlar? Bu doğru olabilir mi? Biri intikam için böyle barbarca şeyler yapar mı? Yara izleri evet diyor.

"Hepsini sen öldürdün," diye boğuldum. Biliyordum, ama burada olması, bunca zaman sonra, bunca işkenceden sonra umursamaması. O bir insandan çok bir hayvan. Bu şekilde mi doğdu yoksa yaratıldı mı?

"O adam benden her şeyimi çaldı," diye homurdanarak kapıya doğru koşuyor. Su şişesini ve simidi bırakarak geri çekildim. İnsan olmak için bunları ona ikram edecektim.

"Ne kadar büyümüşsün, o ikiz piçlerin seni becermesine izin veriyorsun." Onun acımasız sözleriyle sarsıldım. Elim ağzımı kapatmak için yukarı kalkıyor, dışarı çıkmak isteyen ılgığı tutmak için. Bu canavarın beni kirletmesine izin vermeyeceğim.

İkizler ve ben paylaşıyoruz. Söylediklerini doğrulamak için tepkimi ölçüyor.

"Annemi sen mi öldürdün?" Yutkunmaya çalışarak soruyorum. Boğazım tıkanıyor.

"Bana ne getirdin?" Gözlerini yere indiriyor. "Hiçbir şey.

Sana hiçbir şey vermiyorum," diye tükürdüm.

"O zaman hiçbir şey alamazsın." Sırıttıyor. Bunca zaman, bir kafeste kilitli kaldım ve o tutarlı, sesli, zalim. Onun parçalarından nasıl oluşabilirim?

"Bana nedenini söylersen sana su veririm," diye pazarlık ettim, ateşe bakıp yanmamaya çalışarak.

"Neden ne?" Deliğe yaslanıyor, nefes alıyor, burun delikleri açılıyor. O bir iblis. Bu kafes onun tasmaı. Olmasından korktuğum her şey onda var. İçinde insani bir şeyler kaldığına dair umut kırıntısı yanıp kül oluyor.

"Annemi neden öldürdün?" Gözlerinde tehlike var, beni de kendisiyle birlikte cehenneme sürüklemeyi uman şeytani çukurlar.

"Anlaştık." Şişeyi almak için elini uzatıyor, hasarlı eti küçük boşluktan bana doğru uzanıyor. Deri kemiğin üzerine sarkmış, kaslar eriyip gitmiş.

Şişeyi elime alıp titreyerek ona uzatıyorum. "Daha yakına Freya," diye sesleniyor. Koridorun beyaz duvarları etrafımı sarıyor.

Sadece nefes al.

Bir adım daha yaklaşıyorum, gerginlik kaslarımı büküyor. Eli botu kavırıyor ama çok geçmeden gevşetip parmaklarının arasından kaydırıyor. Bir kedi gibi hızlıca uzanıyor, lastik gibi elinin avuç içi bileğimi kavırıyor. Su şişesi yankılanarak yere düşüyor.

"Hayır," diye bağıyorum dehşet içinde, beni kendine doğru çekip tüm kolumu küçük açık meydandan geçirdiğinde. Çok hızlıydı. Çok güçlü. Korkunç bir çıtırtı çıkarıyor. Beyaz sıcak ve kusmaya neden olan acı, omzumu ateşliyor ve vücudumda zonkluyor.

"O fahişeyi öldürdüm çünkü tam bir sürtüktü. Benimle evliyken o piçle yatıyordu." Çürük dişler.

"Bırak beni." Hıçkırarak kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Sıcak, iğrenç nefes bana çarpıyor. Kırık bacağımı çekiştirmesinin şiddetiyle yüzüm kapının metaline gömülüyor.

"Boğazını kesmek evliliğimizin en önemli anıydı. Hayatın için yalvardı. Eğer onu satın alırsa senin için geleceğini biliyordu.

zaman."

Lütfen durun. Bırakın gideyim. Kelimeler kafamın içinde çığlık atıyor, ama ağzımdan çıkan tek şey feryat figan. Canım o kadar acıyor ki, görüşümde siyah noktalar beliriyor. "Kızı için geldi," diye hırlıyor ve zihnim parçalanıyor.

"Hayır," diye bağıryorum, kelimelerimi bularak. "Yalancı."

"Seni neden tuttu sanıyorsun? Sen onun çocuğusun. Sadece karımı, hayatımı değil, çocuğumu da aldı."

Acı dayanılmaz. Baskı uyguluyor. Dönerken bir çıtırtı daha, bu sefer dirseğimi yerinden çıkarıyor. Kusmuk gırtlığımı yakıyor ve dudaklarımdan fırlayıp kapıya sıçırıyor.

"Kapıyı aç" diye emrediyor.

Hayır. Hayatta olmaz. Ben ne

yaptım ki? "Kapıyı aç."

"Hayır!" Çığlık atıyorum, boştaki elimi metale doğru itiyorum, kurtulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Dişler parmağımın etine batıyor, kemikle buluşana kadar deriyi, damarları delip geçiyor.

"Seni canlı canlı yiyeceğim, kaltak. Aç şu lanet kapıyı," diye kükrer.

Direniyorum, hıçkırıyorum, acıyı engellemeye, yaptığı şeyin görüntüsünü engellemeye çalışıyorum. Diğer eli boynumun ve omzumun kapattığı boşluktan içeri giriyor, boğazımı bulana kadar zorluyor, parmakları sıkıyor.

"Kapıyı açmazsan seni boğarak öldürürüm." Gözlerimin kenarlarından siyah sızıyor. Ölüyorum.

"Kapıyı açarsan yaşamana izin veririm." Bir hırsızdan, bir katilden bir söz.

Düşüncelerim Remi ve Noah'a gidiyor. Eve geldiklerinde beni ölü bulurlarsa, bu adam onlardan başka birini daha alırsa...

Yalan mı söylüyor?

Seçme şansım var mı?

"Yap şunu." Beni bez bebek gibi sallıyor. Nasıl bu kadar güçlü olabiliyor? Parmaklarım tuş takımının üzerinde titriyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Numarayı giriyorum. Işık yeşile dönüyor, sonra kapı açılıyor.

Beni bıraktığında geriye doğru düşüyorum ve kapı açılırken sert duvara çarpıyorum.

KOŞ!

Bir şekilde güç bularak kırık, ezilmiş kolumu kucaklıyorum ve havalanıyorum. Vücudum ağır bir gümbürtüyle çıkış kapısına çarptı, kol

vermek, açmak. Mutfığa dökülüyorum, karo zemine çarpıyorum. Acı her yerde.

Bedenim yok oldu ama yaşamam gerek. Canavar geliyor, avlanıyor. O kötülüğün en kötü türü. Ruhsuz. Merhametsiz.

Kapı yeniden açıldığında ayağa kalkarak mutfak kapısından içeri koşuyorum ve merdiven trabzanlarına çarpıyorum, dizlerim ilk basamağa çarpıyor ve acı içinde çığlık atıyorum. Merdivenleri hıçkırarak çıktım.

Elinde tezgâhtan aldığı bir bıçakla peşine düşüyor, kör, tereyağı bıçağı. "Burada yalnız mısın, Freya?" diye alay ediyor, vahşi, çılgın gözleri her yere dalıyor. İlk tırabzanı dönüp ikinci tırabzana tırmanıyorum. Kapımı iterek açıyorum, arkamdan çarparak kapatıyorum ve bir silah arıyorum. Hiçbir şey yoktu. Bu odada öleceğim. Neden ön kapıdan çıkmadım?

Kapı kırılarak açılıyor, canavar boşluğu dolduruyor, karanlığını odanın içine yansıtıyor, her santimetrekareyi gölgeliyor. Kaçılmaz korku varlığımın her parçasına sızıyor. Kapının çerçevesini bir sevgilinin koluymuş gibi okşayarak gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes çekiyor. "Kaderin komik bir mizah anlayışı var, sence de öyle değil mi?" Benimle oynuyor, dudakları heyecanla kıvrılıyor.

Kötücül bir sesle, sıkılmış dişlerimin arasından, "Dokunma bana," diyorum.

Odaya girip havadaki oksijeni tüketerek sinsice dolaşüyor ve dehşetimden besleniyor. Benim için tüm kâbuslardan daha kötü bir şey başlıyor. Yatağıma doğru fırlıyorum, ayaklarım yorgana batıyor. Saçlarımdan tutup beni geriye doğru savuruyor. Oda devriliyor, sırtım yatağa çarpıyor. Sağlam kolumu tekmeleyerek ve yüzerek çırpınıyorum, darbeler yağarken çığlık atıyorum, her yumrukta içime acı topakları giriyor. Burnuma ezici bir çürük ve pislik kokusu doluyor. Kalçaları başımın yanında bir mengene gibi. Üzerimde diz çökmüş olan canavar, ince, kabuk bağlamış dudakları zevkle kıvrılmış bir halde üzerime abanıyor. "Bu acıtacak." Bıçağı karnıma sapladığında ciğerlerimden hava fışkırıyor, derimin bıçağın küt sil- verinin etrafında yırtılma sesi neredeyse bıçağın girişinin acısından daha kötü.

Siyah bir damla başımın yanından vızıldayarak geçiyor ve sıcıyor.

"Kahretsin!"

ster çürük dişlerinin arasından kükrer.

Yatak alçalıyor, ağırlığı beni serbest bırakıyor. Zihnimin bedenime yetişmesi bir saniye sürüyor. Ayağa kalkmaya çalışarak, acıyla tıslayarak, duvara doğru tökezliyorum, ona dayanıyorum, keşke

etrafımda büyüyor, beni koruyor. Periferimden, gece yarısının düşmana saldırdığına, canavarı öldürdüğüne tanık oluyorum.

Kürkünden bir avuç kapan canavar, kurtarıcımı odanın diğer ucuna fırlatıyor. "Kedilerden nefret ediyorum amına koyayım," diye tükürüyor, avucunu yüzündeki kanlı ve sızıntılı çiziklere sürüyor. Soluyorum, bedenim pes ediyor. Her tarafım titreyerek kapıya doğru bir adım atıyorum ama o da benimle birlikte hareket ediyor, hareketlerimi taklit eden bir ayna gibi yolumu kesiyor.

"Babam kardeşlerini becerdiğini biliyor mu?" Sözlü kırbaçlamaları da fiziksel saldırıları kadar etkili.

Hayır.

Yalan söylüyor.

Hayat bu kadar acımasız olabilir mi?

Gece yarısı halının üzerinde yürüyor. Kalbim düzensiz atıyor, kulaklarımda ağırlaşıyor. Odanın içinde yanlara doğru ilerliyorum, balkon kapısından gelen soğuk camı sırtımda hissediyorum. Geceyarısı tekrar saldırıyor, düşmanın bacaklarını tırmalıyor, tıslıyor ve pençelerini derimsi ete saplıyor. Kapıyı açıp balkona fırlatıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum, camlar hoşnutsuzlukla titriyor.

Hava almak için çabalarken göğsüm hırıltıyla inliyor. Hıçkırıyorum. Kürklü arkadaşım tehlikede, beni korumak için kendini feda ediyor. Düşüncelerim ortaya çıkıyor. "Gece yarısı!" Bıçağın gümüş rengi ona doğru ilerlerken çığlık atıyorum. Masum arkadaşımı yakalayıp yumuşak bedenini odanın diğer ucuna fırlatan canavarın parmaklarından siyah tüyler dökülüyor.

Bizi ayıran camın ardından koyu kahverengi ölüm çukurları gözlerime çarpıyor. Kapıya doğru ilerliyor, yavaş ve kasıtlı adımlarla savaş alanımıza doğru ilerliyor. Geri çekiliyorum, düşüp ölmemi engellemesi gereken beton duvara tırmanıyorum.

Kapı kayarak açılırken rüzgâr sırtımı öpüyor, kanlı bir el kenarda sürünüyor. Ayaklarım titriyor. Bacaklarım jöleden yapılmış gibi. Karnımdan aşağı kan damlıyor, ayaklarımın dibinde pıtır pıtır. Anılar, bu balkonda bir sürü anı... Remi. Kendime onunla bir an daha geçirme izni vererek, havuzda yüzen halini, bana gülümseyerek ne yaptığımı soran arsız yüzünü hayal ediyorum.

"Şimdi öpüşmeye hazır mısın?"

"Çok güzelsin."

"Beni sevebilir misin, Freya?"

"Kaçacak yer kalmadı," diye mırıldanıyor zalim, şeytani öcü adam, ben dönüp atlarken uzanıyor.

Hava vücudumun üzerinden akıyor, ciğerlerim yanıyor, midem bulanıyor.

Sıçrama!

Su beni yutuyor, soğuk kucağına alıyor. Bunun Nuh'un kolları olduğunu hayal ediyorum.

Saniyeler geçiyor. Kalbim yavaşlarken hayatım kulaklarımda çınlıyor. Ve sonra, ayaklarımda altındaki sert zemin beni havuzun dibini tekmelemem için cesaretlendiriyor.

Nefes nefese, yaralarımın kıpkırmızı mürekkep suya dökülüyor. Görünmez bağlar hareket etmemi engelliyor. Başımı suyun üstünde tutmak için sağlam kolumu esnetmeye çalışıyorum. Nefesim küçük, hırıltılı nefesler halinde geliyor. Onu bana bakarken görüyorum, hırlayan bir gölge, yüzü öfkeyle buruşuyor ve sonra yok oluyor.

Hafif bir esinti su yüzeyinde dalgalanırken ağaçlar birbirlerine fısıldıyor. Etraftaki sessizlik sahte bir güvenlik hissi veriyor.

Dışarı çıkmam lazım, dışarı çıkmam lazım. Çıkmam lazım.

İşte orada. Tanrım, orada. Korku filmlerinden fırlamış gibi, çıplak ve sıyrıklarla kaplı mağara adamı havuzun kenarında duruyor. "Şu ölüşüne bak." Zevk. Acı çekmem ona haz veriyor.

Bu havuzda ölürsem şiirsel olur. Bu havuzu seviyorum. Düşüncelerim şekilleniyor, kelimeler dilimden dökülüyor. "Ben ölüyorum."

Gözlerimi kapatıp suyun beni ele geçirmesine, altına çekmesine izin veriyorum. Su yüzümü kaplarken onun şekli bulanıklaşıyor. Keskin bir patlama sesi havayı bozuyor ve paramparça ediyor. Ben çığlık atarken vücudu bana doğru koşuyor. Su fişkırıyor, etrafımda köpürüyor. Bir *sıçramayla havuza* çarpıyor, o geniş kahverengi çukurlar açık, kiraz kırmızısı paternler etrafında genişlerken bana bakıyor.

Bir sıçrama daha. Karanlık bir figür suyun içinde güçsüzce ilerliyor. Kollar beni sarıyor, kaldırıyor. Hava yüzümü öpüyor, ciğerlerime doluyor. Güçlü, kuvvetli kollar beni kucaklıyor. Koku... Remi ya da Noah değil, o. On bir yıl önce beni kurtaran adam. Gerçek babam olan adam.

"Güvendesin." Kelimeler uzak. Karanlık, hiçbir şey kalmayana kadar gözlerime yayılıyor.

OTUZ BEŞ

N_{oah}

Et fabrikasının önüne geldiğimizde ROBERTO bir minibüsün yanında bekliyor. Burası gün ışığında daha kötü görünüyor, tabii bu mümkünse. Aşırı büyümüş çalılıklar bir zamanlar yükleme alanı olan yeri kaplıyor.

"Burada buluşmak istemenize şaşırdım. Son fiyaskodan sonra..." Roberto hafifçe eğleniyor. Ayakkabısındaki bir şeyi tekmeleyerek hafifçe dönüyor, elleri ceplerinde, Mateo ve Tony'nin son toplantımızı yaptıkları fabrikaya bakıyor.

"Eve nispeten yakın olmam gerekiyordu," diyorum ve ceketimin kolunu kaldırıp saatime bakıyorum.

"Bu sorunu sizin için halledemeyeceğimize emin misiniz? Ağzımız sıkıdır."

"Hiç şüphem yok ama bu bizim için kişisel bir mesele." Bugün hafif bir esinti var, manzarayı değiştirip dönüştürüyor ve beni t e d i r g i n ediyor. Fabrikanın içinde olduğu gibi burada da gözler olabilir.

Dudaklarını birbirine şapırdatarak başını adamlarından birine doğru salladı ve ona devam et işareti verdi. Kaslı olduğu her halinden belli olan orta yaşlı bir adam minibüsün kapılarını açar. "Bu, ihtiyacın olan şeyi yapacak."

Varili kaldırarak kamyonumuza yerleştiriyor ve kayışla bağlıyor.

"Şimdi dökme." Roberto derin ve gırtlaktan bir kahkaha atıyor, şapkasını eğiyor ve arabasına doğru yürüyor.

"Her şey hazır," diyor koca adam, kamyonetimizin kaputuna vurarak. Bu acısızdı. Kamyona geri döndüğümde, telefonumun ekranında Caleb'in adı yanıyordu. Remi, arayanın kimliğini not ediyor, bir tepki için beni izliyor.

"Sorun nedir?" Nefesimi tutarak söylüyorum.

"Baban eve geldi."

Sikeyim.

"Gitmemiz gerek. Hadi," diye bağıriyorum motoru çalıştıran Remi'ye. Sanki her trafik ışığı bizimle uğraşmak için kırmızıya dönüyor, her amcık bizi yavaşlatmak için tam da bu anda ortaya çıkmaya karar veriyor.

Sonunda geri döndüğümüzde, Remi'nin adımlarını durduruyorum ve "Bırak konuşmayı ben yapayım" diyorum. Babamız Mad-dox konusunda mutlu olmayacak, ama benim de mutlu olmadığım çok şey var.

Ön kapıdan geçip doğruca mutfığa giderken zaman yavaşlıyor. Orada donmuş bir şekilde dururken, gördüklerimi çözemiyorum. Kulaklarımda bir kükreme sesi, beni hazırlayan bir savaş davulu. Kanla pembeye boyanmış su birikintileri odanın karşısındaki açık kapıya kadar iz bırakıyor.

Freya.

Remi çoktan harekete geçmiştir, koridora doğru hızla ilerlerken karmaşanın içinde neredeyse kaymaktadır.

"Hayır. Hayır. Hayır." Benimkinin bir kopyası olan ses haykırıyor. Neye tanık olduğunu görmek istemiyorum. Ciğerlerim çöküyor, hava göğsümü yumruklayarak dışarı çıkıyor.

"Freya." Remi'nin acı dolu çığlığı beni neredeyse yere seriyor. Bedenim beni odanın diğer ucuna çekiyor, beynim uzuvlarımla savaşıyor.

Onu kaybedemem. Onu kaybedemem. Onu kaybedemem.

Ben kapı aralığını doldururken Remi'nin sesi azalıyor ve bozuluyor.

Hareket edemiyorum.

Kaçabilmek için çıkışa ihtiyacım var. Önümdeki manzaraya bakıyorum.

Freya, doktor koltuğuna uzanmış, soluk teni nemli, yüzünün yan tarafları morarmış. Parçalanmış bir kolu yanına sabitlenmişti. Gömleği yırtılmış ve karnındaki yara ortaya çıkmıştı.

Antonio bunu öğrendi ve kardeşinin intikamını almaya geldi. Kana kan. Sevdığım birine karşılık onun sevdiği biri.

"Bana bir şırınga ver," diye bağıriyor Peder, buzdolabını açıyor ve bir şişe seçiyor. Islak giysileri üzerine yapıyor, çalışırken gözlerinde öfke yanıyor.

Otomatik pilotta hareket ediyorum, ona ihtiyacı olanı veriyorum. "Dün gece pek de iyi değildin," diyor huysuzca, yüzündeki çizgiler parantez içinde.

Bu koridordaki kameralar. Burada tuttuğu kameraları düşünmemiştim. İçeri girmemiz onu uyarmış olmalı. "Bizi gördün." Bu bir ifade, soru değil, ama yine de bana cevap veriyor.

"Onu burada gördüm, seninle ve şununla..." Ölü Maddox'a başıyla işaret eder. "Ben onun üzerinde çalışırken onu buradan çıkarın."

Korku, nefes alan bir varlık gibi Remi'yi sarar, "Yaşayacak mı?" diye sorarken odanın içinde parlar. Kan çanağına dönmüş gözleri kızın göğsündeki küçük kalkışlara odaklanır.

"Şanslıymış. Görebildiğim kadarıyla iç yaralanma yok ama kolunun ameliyat edilmesi gerekebilir."

Ben buna şans demezdim. Bu benim bir savaş başlatmamın sonucuydu. İşim bittiğinde savaşıacak bir Mercer askeri bile kalmayacak.

"Bu hiç de şanslı hissettirmiyor," diye düşüncelerimi dile getiriyor Remi.

"Bıçak yarası derin değil. Kolunun yeniden ayarlanması gerekecek. Her ihtimale karşı ameliyathaneyi hazırlamam gerekiyor."

"Neden ikiniz de ıslaksınız?" Remi soruyor, gözlerimiz onların formları üzerinde geziniyor.

"Onları bulduğumda havuzdaydı."

"Onlar mı?" Sırtım kaskatı kesiliyor, öfke kemiklerimi çatlatıyor, kurt dışarı çıkmak istiyor.

Babam tüm dikkatini bana yöneltiyor ve bunun altında ezilmemek için her şeyimi ortaya koymam gerekiyor. "Ona kapının şifresini sen verdin!" diyor, ölüm sessizliğinde.

Hayır.

Koridora bakan kapıdan tökezleyerek çıkıyorum. Koridor daralarak bana doğru ilerliyor. Hücrenin kapısı açık. Cehennemin kapısını bulmuş ve açmış.

"Nerede o?"

"Havuzda. Öldü."

Ölmüş. Sonunda.

"Bu yüzden mi eve geldin? Bunu yapacağını biliyor muydun?" Nefes alıyorum, kafatasım beynimi sıkıştırıyor. Antonio değildi. O bilmiyor. Bizden zaten çok şey çalan adamdı bu.

"Eve dönmemin Freya'yla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey senin düşüncesizce bir hareketle devasa bir sorun yaratmanla ilgiliydi." Freya'yı başka bir şeyle meşgul ediyor ve onu besleyen bir damlayla oynuyor.

sıvılar. "An- tonio'nun küçük kardeşini buraya sürüklediğini gördüğümde ilk uçakla oradan kaçtım." Öfkesinin odağında olmak insanı rahatlatıyor. Sessizce kaynayan öfke her an patlayabilir ve önüne çıkan her şeyi yok edebilir.

"Nereden?" Remi alnını kırıştırarak konuşur. "Ne?" Babam ona döner.

"Oradan kalkan bir uçağa bindiğinizi söylemiştiniz. Orası neresi?" Gözleri manik, elleri ve ayakları kıpır kıpır.

"Fark eder mi?" Ben araya girdim. Önemi yok. Artık her şey önemsiz geliyor.

"Bilmiyorum, belki." Omuz silkiyor, bir elini saçlarının arasından geçiriyor. "Belki de sürekli gitmeseydi, böyle şeyler olmaya devam etmezdi." Acı, ham ve kırılğan, elle tutulur. O açık bir kitap. Ona duyduğu aşk kıyaslanamaz ve ruhunu mahvediyor.

Sessizlik. Sadece yırtık pırtık ipliklerle birbirine dolanmış dört kalbin atışı. "Tam zamanında geldim," diyor babamız huysuzca.

"Bu sefer," diye hatırlatıyorum ona, buz gibi bir uyarıyla.

Gözleri benimkilere kayıyor. "Hayatımın her günü bununla yaşamadığımı mı sanıyorsun? Çok sık gidiyorum çünkü bu evdeyken ateşin ve külün içinden nefes almak gibi. İhanetimin ve başarısızlığımın anıları burada peşimi bırakmıyor." Bu şimdiye kadarki en dürüst, en açık konuşmasıydı ve Remi'yi şoke ederek susturdu. Bir heykel gibi babamıza bakıyor, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi.

Yumruklarını sıkkan Peder gözlerini kapatır ve titrek bir nefes alır. Ama bu yeterli değildir. "Bize ihanetini anlat. Remi'ye neden bir annesi olmadığını, kız kardeşinin mezuniyetini neden hiç göremediğini, evlendiğini, çocuk sahibi olduğunu ya da olağanüstü bir şey olduğunu göremeyeceğini anlat." Tükürüyorum, içimden kin ve nefret, keder ve acı akıyor. Bir yüzüm on bir yıl önce açıldı ve hiç kapanmadı. Freya'dan nefret etmek için çok fazla enerji harcadım ama başından beri tüm bunlara sebep olan adam onun babası değil, bizim babamızdı. Eğer annemizle oynaşmasaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Neden bahsediyor bu?" Remi ikimizin arasına bakarak soruyor.

"Ameliyathaneyi hazırlamam gerekiyor." Babam yeniden tedavi etmeye çalışıyor, sesi kısık. Çıkışta durup onu engelliyorum.

"Oğluna evliliğiniz sırasında kimlerle yattığınızı söyle, çünkü annem onlardan sadece biriydi." Öfkem ortaya çıkıyor, sakladığım sırları ortaya döküyor, beni içten dışa çürütüyor.

Kolumun seğırdiğini, kaslarımın gerildiğini fark ediyorum. Babamızın içindeki katil uyanıyor, nefes almaya devam etmeyi hak edip etmediğine karar veriyor. Bir bilek hareketiyle, ulaşabileceği bir tepsideki neşterle bunu kolaylıkla yapabilirdi. İçindeki katil ölümcül, eşsiz. Ama asıl içindeki baba, bakışlarını benimkilere kaldırıyor, gözyaşları buğulanıyor. Bu adamı şimdiye kadar hiç ağlarken, bocalarken ya da herhangi bir üzüntü belirtisi gösterirken görmemiştim.

"Bir hata, bir anlık zayıflık, bana çoğu insanın üç ömür boyunca yaşayacağından daha fazlasına mal oldu." Gözlerini kapatıyor, göz kapakları titriyor.

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz? Annemi aldattın mı?" Remi soruyor, eli dalgın bir şekilde yara izini okşuyor, ayağı takırdıyor.

"O adam evimize bir iş anlaşması ters gittiği için değil, karısını becerdiği için babamızdan intikam almak için geldi," diye gerçeği söylüyorum. Bu küçük odaya sızıyor ve hepimizi boğuyor.

"Bir kez," diye kükrüyor. "Tatmin olmak için yaptığım iğrenç bir şey değildi. Onu seviyordum."

Bu her şeyi yoluna koyar mı? Ya evli olsaydım? Yine de Freya'ya aşık olur muydum? Harekete geçer miydim?

"Peki ya annem?" Remi şaşkınlıkla yüzünü buruşturarak sorar. "Tabii ki ben onu da severdim. O kadar çok var ki sen bilmiyorsun. anlıyorum."

"O zaman bize Freya'yı neden aldığını açıkla. Annesini sevdiğin için mi?" Maddox'a neredeyse takılıp düşerek volta atıyorum.

"Tanrı aşkına," diye homurdanır Remi, eğilir ve Maddox'u havadan yapılmış gibi yakalar. Cesedini koridora sürükler, kahverengi bir çamur izi yolculuğu işaretler ve onu yere atar.

Nefes nefese, ağır ve hazır olduğumuzdan emin olmadığım bir gerçeğin ağırlığıyla, babamız uyuyan meleğimize, bugün neredeyse ölmek üzere olan savaşçımıza bakıyor. "Freya'yı ben aldım." Ona yaklaşıyor, sonra bakışlarını bize doğru kaldırıyor. "Çünkü o benim."

Remi tökezleyerek tezgâha çarpıyor ve bir kutu tıbbi malzemeyi yere düşürüyor. Ses, acı çığlıklarını bastırmak için inşa edilmiş odada neredeyse sessizdir.

Zihnim kontrolsüzce dönüyor. Kalbim göğsümün içinde ölüyor. Bu nasıl olabilir?

"Neden bize söylemedin?" İnkâr, hastalık, keder beni mahvediyor. Ona, kız kardeşimize aşık olmamıza izin mi verdi? Bunu nasıl kapatabilirsin? Kendine onu farklı bir şekilde sevmeyi mi öğreteceksin? Ölüm bundan daha kolay olurdu. Ölüyorum amina koyayım.

"Çünkü annene, kardeşine tekrar ihanet ediyormuşum gibi hissettim."

"Bize söylemeliydin amina koyayım." Remi yutkunur, sesi çiğdir.

"Memnun olursun sanmıştım, Remi." Kaşlarını çatar.

Gözleri kocaman, yüzü kül rengi olan Remi, Freya'ya bakar. "Yalan söylemeyeceğim, anlaşılmayı bozan bir şey değil ama berbat bir durum. Gazetelere ilan vereceğim bir şey değil bu. Ne oluyor lan?"

"Onu her zaman kabul ettin Remi, ama sen, Noah, çok kızgındın. Bunun senin için bardağı taşıran son damla olacağını biliyordum. Hepinizi korumam gerekiyordu. Hem de aklıma gelen en iyi şekilde."

Parmağımı ona doğru uzatarak, "Onu kilitleyerek ve yasak bölge haline getirerek mi? Bu Havva'nın bahçesinde yasak meyve sallamak gibi bir şey," diye alay ediyorum. Bundan sonra nasıl devam edeceğiz? Bu ona ne yapacak?

"Ne söylemiyorsun?" Sertleşiyor, ellerini yumruk yapıyor. Burada olmamak ona aramızda neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri olmama lüksünü veriyor.

"Onu çok seviyoruz. Birlikteyiz." Parmağımla çemberimizi gösteren bir halka çiziyorum.

Yüksek sesle söyledim, kelimelerin ses çıkarmasına, anlam kazanmasına, dünyaya yayılmasına izin verdim. Onu seviyorum.

Sırtı duvara çarpıyor ve çenesi düşük bir şekilde oturana kadar aşağı kayıyor. "Bu benim hatam," diye mırıldanıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Yakınıyorum.

"Alabama'ya taşınabilir miyiz?" Remi teklif ediyor. "Her şey senin için bir şaka mı?"

"Hayır." Omzuma bir yumruk indirdi. "Kafayı yediğimde böyle başa çıkıyorum. Ne yapacağımı, nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Ona baktığımda, lanet bir kız kardeş görmüyorum. Tüm bu saçmalıkları bir kutuya koyup hiç açmamak için dünyayı parçalayabilirim. Biraz ot içmem lazım. Kendimi kaybediyorum."

"Bilmen gereken daha çok şey var," diyor Peder, ellerini dizlerinin üzerine koyup yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Bundan daha kötü ne olabilir?" Remi alay ediyor. "Bu çok çarpık."

"Annenle nasıl tanıştığımızla ilgili." İç çekişi kendi suçluluğundan kaynaklanıyor. Onunla nasıl tanıştığını biliyorum.

"Eğer akrabamızsa, sakın bize söyleme." Remi heyecanla başını sallar.

"Antonio'nun kızlarından biriydi," diyorum o daha itiraf edemedi. Kafasını bana doğru kaldırdı.

Koridordaki ölü adamı gösterdim. "Bunu o pislikten duymak zorundaydım."

Remi Maddox'un bedeniyle benim aramda bakışlarını gezdiriyor. "Neden benden sır saklıyorsun?" diye parmağıyla işaret ediyor.

"O bir işçi değildi," diyor babamız kararlı bir şekilde.

"Çünkü onu sadece sen istedin," diye homurdandım, elimi Remi'nin omzuna koyarak özür diledim.

"Hayır." Babamın bakışları ölümcül. "Ben o lanet adam değilim. Sahip olduğumuz şeyi inşa ederken Antonio için iyilik yapardım. Buraya kaçırdığı kızların fiziksel muayenelerini yapardım."

"Çok asilsin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, hangi saçma bahaneyi öne sürdüğü umurumda değil.

"Annenden etkilendiğimi inkar edemezdin. Güzeldi, zekiydi. Bana buraya abus bir erkek arkadaşından kaçmak için geldiğini söylemişti. Sakladığı bir sırrı öğrendiğinde ne yapacağından korkuyordu."

Daha fazla sır.

"Baba söyle işte," diye tersliyor Remi.

"Hamileydi." Nefes veriyor, bizi izliyor, anlamayı bekliyor.

"Ne?" Remi boğuluyor.

"Antonio gibi adamlar bilselerdi ona ne yaparlardı biliyor musun?"

"Öldür onu," diye fısıldadım. Onu, bizi korumak için sahiplendi.

"Sen bizim babamız değilsin," diye tahmin yürütür Remi, eli ağzını kapatırken. Bacakları tutmaz ve dizlerinin üzerine düşer.

"Öyleyim. Hem de her şekilde." Babamız elini Remi'nin omzuna koymak için çabalıyor. "Sizi her şeyimle seviyorum çocuklar. Anneniz ve ben geleneksel anlamda başlamadık ama birlikte büyüdük ve sevgimiz de peşinden geldi."

"Onunla katledilmesini engellemek için evlendin," diye yüksek sesle söyledim. Artık yanlış anlaşılma yok. Yarı gerçekler yok.

"Arkadaş ve ebeveyndik, kâğıt üzerinde evliydik. Bazı hayır işleri yapıyordum, bir kilisede sağlık sigortası olmayan insanlara yardım ediyordum. Marcia ile orada tanıştım. O da istismarcı bir ilişki yaşıyordu ama kocasını terk etmiyordu. Bir gece aramızdaki şeyler çok ileri gitti. Ona geri döndü ve yıllarca birbirimizi görmedik. Sonra bir telefon aldım. Kocasını bir yaralanma geçirmişti ve hastaneye gidemiyordu çünkü silah sesleri için polise haber vermeleri gerekiyordu." Anılara dalıyor, işkence onu yaşılandırıyor. "Bana yalvardıktan sonra onu tedavi etmek için evlerine gittim ve Freya'yı o zaman gördüm. Marcia'nın bana nasıl baktığını görmüş olmalı. Zaman bana olan sevgisini azaltmamıştı. Ve çocuk... bana benziyordu."

Bakışlarım kızımızın üzerinde yeni bir görüşle dolaşıyor. Onun rengine sahip,

Ama daha çok makaledeki kadının resmine benziyor, yani annesine.

"Onu terk etmesi gerektiği konusunda ısrar ettim yoksa Freya'yı alırdım." Boğazı düğümlendi. "Ertesi gece, onunla kilisede buluşmam için bir telefon aldım. Oraya vardığımda bir kadın benim için bırakılmış bir not uzattı."

Remi babasının elini tutuyor ve hikâyenin üstesinden gelmek için dayanması gereken gücü hissediyor. "Ne diyordu?" diye sorar.

"Ne tür bir adam kendi ailesini bile kurtaramazken başka bir adamın ailesini almaya çalışır?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor, boğazı düğümleniyor. "Oradan aceleyle çıktım ama artık çok geçti. İkinizin de iyi olduğunu öğrenince evlerine gittim. Böylesine kötülük yapabilecek bir adamın kendi insanına düşman olmak için iki kere düşünmeyeceğini biliyordum. Marcia çoktan gitmişti. Freya'yı da almaya çalıştı."

"Yara izi," diye mırıldanıyor Remi.

Gözlerimiz boynuna, oradaki ince beyaz çizgiye gidiyor.

"Size söz verdim çocuklar, o ailenin her bir ferdi öldüreceğim.

Hepsi yozlaşmış, kötü, pislik

insanlardı." "Ama onu

öldüremediniz."

Kızına dönerek huysuzca, "Keşke şimdi yapsaydım. O zaman biterdi."

"Peki, şimdi ne olacak?" Remi soruyor.

Sessizlik sürüyor, yeni gerçekliğimiz genişliyor, içimize yerleşiyor.

"Evimizdeki cesetlerden kurtulacağız. Freya'yı iyileştireceğiz.

"Evimizdeki

Gerisi üçünüze kalmış. Yalan söylemeyeceğim ve aranızda her ne olursa sorun etmediğimi söyleyeceğim ama bizi buraya getiren benim sırlarım, benim hatalarım."

"Belki de hep buraya geliyorduk," diyorum. Biz ruh eşiyiz. Birbirimizi bulmamız kaçınılmazdı. Bunca zamandır buradaydı, ait olduğu yerde.

"şunu açıklığa kavuşturalım," Remi ayağa kalktı ve kot pantolonundaki kırışıklıkları ovuşturarak, "Yasalara aykırı bir şey yapmadım, değil mi?"

"Koridorda ölü bir adamımız var." Başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum.

"Ve bir tane de havuzda," diye ekliyor babamız. "Haklısın." Remi başını sallıyor.

Freya'nın dudaklarından çıkan yumuşak bir inilti hepimizin dikkatini çekiyor. Etrafını sarıyoruz, renkli gözlerinin açıldığını görmek için çırpınıyoruz. "Remi?" diye mırıldanıyor, boğazı yırtılmış.

"Hey, hey..." Remi bir elini alnına götürür, "Güvendesin. Her şey yolunda."

Babamız onu özlemle izliyor. Ona sarılmak, onu yalansız, korkusuzca sevmek istiyor.

"Gece yarısı. Geceyarısı," diye haykırıyor, konuşmaya çalışırken boğuluyor.

Kedisini istiyor. "Ona zarar verdi." Hareket etmeye, ayağa kalkmaya çalışıyor.

"Onu bulacağım," der Remi ona. "Lütfen hareket etmeyi bırak. Yaralısın."

Gözleri babamıza kayıyor ve gözyaşları dökölüyor. "Sen benim babam mısın?" Gözlerinde korku ama aynı zamanda umut var.

"Evet," diyor, kaşları çatılıyor.

Gözyaşları yanaklarını yakıyor. "Bu adil değil," diye ağlıyor. "Nasıl adil olabilir ki?" Tekrar hareket etmeye çalışıyor, bana uzanıyor, sağlam kolu gömleğimi çekiştiriyor.

"şimdi bunların hiçbirini düşünme. Sadece dinlen," diyorum ona sakinleştirici verirken.

Gözleri kapanırken "Sorun yok," diye yatıştırıyorum.

İyileşiğinde ve bu hikayeyi duymaya hazır olduğuunda, ona anlatacağız.

Birlikte.

OTUZ ALTI

EPİLOG 1

F^{reya}

MIDNIGHT vücudunu Remi ve benim aramda kıvırıyor, yatakta uzanıp dışarıdaki fırtınayı izlerken yüzünü boynuma dayayarak mırıldanıyor. "Sen bir horoz bloğusun," diye somurtuyor Remi. Gülmemek için dudaklarımı ısırıyorum.

Midnight, at- tack'ten beri neredeyse her gece aramızda. Savaşçı kedimin karnında benimkine benzer bir yara izi var ve hepimiz tarafından bir kral gibi şımartıldı. Remi ara sıra, vücuduma tapmak istediğinde "yanlışlıkla" onu odadan dışarı kilitliyor ve ben bununla iyiyim. "Telefonun yine titriyor bebeğim. Beni tahrik ediyor."

Uzanıp kucağından telefonumu alıyorum. "Şunu sikine koymayı bırak o zaman."

İnleyerek, "Aman Tanrım, sonrasında bir şeyler yemeye hazır değilsen horoz deme," diyor.

Ivy'nin adının bir mesajla telefonumda yandığını görünce, açmak için tıklıyorum

o.

Aynı delikte!!!?

Striptiz kulübündeki bir rahibe gibi kızarak ekranı kapattım ve Telefonum yastığımın altında.

Ölümle burun buruna geldikten sonra ona karşı daha açık olmaya karar verdim. Oğullarımı seviyordum ve onlar

Bu kadar çok sır neredeyse hepimizi yok ettikten sonra sır olarak kalamaz. Bu yüzden sesli sohbette ona biraz açık sözlü davrandım ve şimdi sinirlenmeye başladı.

Daha iyi bir pozisyon almak için yatakta kayarken kolumda bir ağrı zonkluyor. Yaralanmamın üzerinden altı uzun ay geçmişti. Doktorum beni tekrar bir araya getirmek için inanılmaz bir iş çıkardı, ancak her zaman küçük bir sinir hasarım olacak. Her zaman değil, ama ara sıra yara iziyle iç içe geçmiş bir ağrı hissediyorum.

Karnım birkaç hafta içinde iyileşti, küçük yara izi her gün sürdüğüm özel bir kremle soluyor. Zihinsel iyileşme bir ömür boyu sürecek ama yardımla oraya ulaşıyorum.

Dışarıdan gök gürlüyor, ardından gelen şimşek odayı hızla maviye boyuyor. "Biliyor musun, Noah kapıyı açık bıraktığın için sana çok kızacak." Remi, göğsünün üzerinde emekleyen Midnight'ı okşar.

Sırtarak yataktan kalktım ve evimizin birinci katının etrafını saran geniş bir alana açılan çift kanatlı kapılara yöneldim. Babam benimle, bizimle, yeni dinamimizle gerçek bir ilişki kurmak için burada daha fazla zaman geçirirken, kendi evimizi almamızın nazik bir davranış olacağını düşündük ve bu da onun da taşınmaya karar vermesine neden oldu. İçinde büyüdüğümüz ev onun boynunda bir ilmek gibiydi ve her geri dönmek zorunda kaldığında daha da sıkılıyordu. Bazı acılar onarılamaz. Böylece, kısa bir süre önce Noah'ın onlar için satın aldığı bir konağa yerleşti. Anılar, annelerinin ve Rose'un özü, o evin duvarlarında değildi, onların içindeydi ve her zaman onların ve benim bir parçam olacaktı. Onlar bizim hikâyemizdi.

Güçlü kollar belimi sarıyor. Remi'nin dudakları öpücükleri biberliyor Boynum boyunca. "Fırtınalarla ilgili bir şey var," diye inliyor, sikini kış yanaklarıma sürüyor. Elleri dolaşüyor, dudakları tadıyor.

"Her şey seni tahrik ediyor mu?" Noah homurdanarak odaya giriyor, otoriter enerjisi bize kadar ulaşıyor ve vals yaparak kapıları kapatıyor. "Yıldırım çarpmasını istemiyorsanız lütfen fırtınadan uzaklaşın."

İşaret parmağı ve başparmağıyla çenemi kavrayarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor, iddia ediyor, talep ediyor. Kravatını çekiştirmeye başlamadan önce "Mmm, tadın çok güzel" diye homurdanıyor.

Boşluk çok uzak geliyor, gölgesi duvarlara tırmanıyor, loş ışıklar o soyunurken bir ambiyans yaratıyor. Sıcak bir nabız atıyor

meme uçlarımın zirvesine ulaşıyor. Onları vücuduma kaç kez alırsam alayım, asla doyamıyorum. Beni bir hayvan gibi becerirken tırnaklarımın Noah'nın sırtını kazımasının yasadışı görüntüleri uyluklarımı nemlendiriyor.

"Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?" Remi aniden alay etti. "Yıldırım çarpması mı?"

"Öyle mi?" Noah karşılık veriyor, gömleğinin son düğmesini açıyor ve fırlatıp atıyor. Hareket ettiğinde tonlanmış kasları dalgalanıyor, bu V kalın sikine giden bir hazine haritası.

"Ne diyor bu?" Remi düşünür.

"Asla iki kez vurulmazsın," diye cevap veriyor Noah, ikizini kendinden daha iyi tanıyarak.

"Bu doğru."

"Bilmiyorum," diye düşünüyorum. "Ben yaptım." Aralarına bakıyorum, sıcaklık içimi ağzına kadar dolduruyor. Onlara duyduğum ihtiyaçla titrediğimi görebiliyorlar mı?

"Gözlerini üzerimde hissediyorum, kadın." Noah, ayakkabılarını çıkarıp çoraplarını yeniden giydiği odanın diğer ucundan sahiplenici bir şekilde sırtıyor.

"Karnı aç," diye hırılıyor Remi kulağımın dibinde, lobunu ısırarak.

Açgözlü.

Büyük boy gömleği vücudumdan çekip çıkarıyorum. Remi bu öğleden sonra benimkini yırttıktan ve beni mutfak tezgahının üzerinde becerdikten sonra bana giydirmişti.

"Sanırım biri beni özledi." Noah beni takip ediyor, gömleği gitmiş, kemeri sarkıyor. Ham cinselliğin tanımını o. Hava değişiyor, kurdun huşu içinde titriyor.

Üzerimde yükseliyor, göğsü muhtaç bir hırıltıyla gürliyor, varlığımın her lifini uyandırıyor, kanım damarlarımda nabız gibi atıyor, ısınıyor, onu hissetmem gereken yerlere koşuyor.

Bana doğru eğilerek dudaklarımı yakalıyor, öpücüğü hassas, kasıtlı bir şekilde alay ediyor, sonra yoğunluğu artıyor, ısırıyor, sahipleniyor.

Parmak uçları boğazımın etini ısırıyor, havamı, akıl sağlığımı çalıyor. Dilini dudaklarımda, çenemde gezdirip göğsümden aşağı doğru bir yol yalayarak sert bir meme ucunu ağzına aldığı anda neredeyse ayakta durma isteğimi kaybediyorum. "Noah," diye inliyorum, dişlerini hassas tomurcuğun üzerinde gezdiriyor, dudakları göbeğime inen yolu izlemek için hareket ediyor, önümde diz çöküyor.

Benim emrimde, benim zevkimdeyken bile korkutucu bir adamdı. Ama Tanrım, onu bir kurdun ayı arzuladığı gibi arzuluyordum.

Tenimi içine çekerek, her santimimin tadına bakarak bakışlarını yukarı çeviriyor, yüzünü amıma gömerken göz bebekleri büyüyor.

Kalçamı omzuna asarak bana ziyafet çekiyor, yiyip bitiriyor, kendine ait olanı alıyor. Ellerim dengeyi bulmak için saçlarını karıştırıyor. İçimde zevk dalgaları dolaşıyor.

Remi'nin çıplak vücudu arkamdan yaklaşıyor, elleri vücudumu sarıyor, göğüslerimi sıkıyor, başparmağı meme ucuyla alay ediyor. Şişkin, sert aleti, kıyafetlerinden kurtulduktan sonra sırtıma tokat atıyor, ten tene. Duygular etrafımızda patlıyor. Dudakları boynumu emiyor, ısırıyor. Noah klitorisimin etrafında dönüyor, dilini çırpıyor, göbeğimi sıkıyor. Uzun parmakları kıvrımları geçip ıslak deliğime giriyor, Remi'nin daha önceki sikişinden hala şişmiş. Gök gürültüsü etrafımızda patlarken, yağmur öfkeyle cama vururken duyularım aşırı yoruluyor.

Kalçalarımı gıcırdatarak Noah'nın yüzünü ve parmaklarını duvarlarım sıkışıp onu içine hapsedene kadar beceriyorum, salıverilmem vücudumu yırtıyor, yüzünü ıslatıyor, neredeyse dizlerimi büküyor.

Remi beni kucağına alarak yatağımıza götürdü ve sırt üstü yattı, kalçalarına sarılmam için beni üstüne doğru manevra yaptırdı.

Sert şaftını elimle kavrayarak onu okşuyorum. "Siktir," diye tıslıyor, dişlerini sıkıyor. Bizi sıraya diziyor, nefes nefese kalıyorum, kalın uzunluğundan aşağı kayıyorum, deliciliği duvarlarımın içindeki çarpık bir açıyla sinir demetini okşuyor.

Pantolonundan kurtulan Noah bize katılıyor, kardeşinin bacaklarının arasına tırmanırken yatak arkama doğru eğiliyor. Avucunu omurgamdan yukarı ve kıç yanaklarımdan aşağı doğru okşuyor, avucunu oraya vurduğunda tenimde bir ateş yanıyor.

Etrafımda kıvrılarak eliyle önce boğazımı sonra çenemi sıkıyor. Dudaklarımı aralayarak parmaklarını ağzımın içine sokuyor, "Onları benim için ıslat, küçük Freya, böylece onlarla kıcını sikebilirim."

Tükürüğümle ıslanmış parmakları kıcımın halkalı kaslarını deliyor. "Acıyorsa söyle" diyor, sesi hırçın.

"Duracak mısın?" Kalçalarımı Remi'nin sikinin üzerinde kaydırarak kısık sesle soruyorum. "Hayır," diye alay ediyor ve bu vücudumu ateşliyor.

Remi, hızlı ve sert bir orgazmı dudaklarımı aklıkla yakalıyor. Dilim onunkiyle dans etmek için dışarı fırlıyor.

Noah'nın dudakları omurgamı, kalçalarımı, kıcımı okşuyor, dişlerini kıç yanağımın esnek etine geçiriyor, bir kurt gibi besleniyor.

Sıcak avuç içleri göğüslerimi avuçluyor. Remi'nin başparmağı ve işaret parmağı ağrıyan meme ucunu sıkıyor, birleştığımız yeri izlerken gözleri tenimde bir ateş yakıyor. Aletini aşağı yukarı kaydırıyorum, kaygan sıvılarım shaftın üzerinde parlıyor.

"Remi'nin sikinin üzerinde oturmaktan hoşlanıyor musun, Freya?" Noah nefes alıyor. Midem sıkışıyor, enerji içimde kabarıyor, bir çıkış istiyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Dilini kığımın dikiş yerlerinde gezdiriyor, deliğimi tükürükle kaplıyor. Nefesim kesiliyor. "Beni kığında mı istiyorsun yoksa Remi ile amını mı sikhemi istiyorsun?" Serbest eli vücudumun etrafında kayıyor, amımın kıvrımlarından kayıyor, zonklayan klitorisimi daire içine alıyor.

Göğsüm zor nefes alışımına kabarıyor. Remi kalçalarımı aşağı doğru itiyor, leğen kemiği yukarı kalkıyor, beni bir yardımcı olarak kullanarak kendini beceriyor. Bedenimi kullanırken kendini tatmin edişini izlemek neredeyse benim bunu yaparken hissettiklerim kadar güzel. Midem kasılıyor, sıcak zevk dalgaları üzerime çöküyor. "Oh Tanrım... oh... ohhh..."

"O hazır," diyor Remi, beni öpüp nefesini paylaşırken sularım onun sikini kaplıyor.

Vücudumu Remi'nin üzerine indiren Noah, kalçalarını benimkilerle birlikte yatırıyor. "Bana ne istediğini söyle, seni pis kız."

"Göt ve am," diye nefes alıyorum.

"Her zaman ikisi de, açgözlü kız," diye kıkırdıyor ve sikini Remi'nin beni doldurduğu deliğime doğru itiyor. Beni esnetirken biraz yanıyor. Vücudum hızla uyum sağlıyor, onu içine almak için genişlemeye başlamıştı bile. Onun uzunluğu Remi'ninkinin yanında kayıyor, muhtaç amımı beceriyor. İlk başta nazıkçe hareket ediyor, sonra kalçalarımın aşağı doğru itildiğini hissettiğinde ivme kazanıyor ve ikisini de vücudumun içine alıyor. Odanın içine birleşik bir iç çekiş kaçıyor.

"Çok açsın Freya," diye homurdanıyor Noah, kalçalarını içime sokarken. "Seni beslemeyi ne kadar çok seviyorum."

Ateş tüm vücudumu yakıyor, sinirlerim ateşleniyor, içimden bir orgazm daha geçiyor. "Kahretsin, o mükemmel," diye inliyor Remi, ben onların etrafında zonklarken.

"Kıç," diye inliyorum. Onları her yerde hissetmek istiyorum.

Amımdan çekilen Noah, dölle kaplanmış ucuyla kığımın girişini dürtüyor. Direnci hafifletiyor, kaslarımı ona yol vermeye zorluyor, beni esnetiyor. Kendimi o kadar dolu hissediyorum ki neredeyse

girişine karşı itin. "Siktir," diye kükrüyor Noah, kabzasına kadar sokarak. "Sen çok seksi küçük bir sürtüksün, Freya."

Beni zayıflatıyor. Remi'nin ışığının karanlığı. Gündüz ve gece ve hayatta kalmak için ikisine de ihtiyacım var.

Remi'nin dudakları dudaklarımı yakalıyor. "Büyüleyicisin. Seni seviyorum," diye itiraf ediyor dudaklarıma karşı, kardeşi içime girerken, çabalarıyla beni Remi'nin sikinin üzerinde kaydırıyor. Birlikte hareket ediyoruz, gıcırıyor, nabız atıyor, hararetle sikişiyoruz.

Noah saçlarımı yumruk yapıp başımı geriye doğru çekiyor, diğer avucu boğazıma dolanıyor, kalçalarını itiyor, ten tene çarpıyor. Zevkin sınırından coşkuya doğru devrilirken inlemelerimiz havayı dolduruyor.

Ter vücudumuzu kaplıyor. Pencerenin dışında çakan şimşek, biz uzuvlarımızdan oluşan bir yığın halinde yere yığılırken rengini etimizin üzerinde dans ettiriyor. Dölleri içimden sızarken dudaklarımda müstehcen ve baş döndürücü bir gülümseme kıvrılıyor.

Remi, "Şey... bir şey oldu ve bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum," diye açıklar.

Bir dirseğime dayanarak ona bakıyorum, kaşlarım çatık. "Ne oldu?" Sessizlik.

"Remi?"

Bastırıyorum.

"Gece yarısı orgazmın ortasında yüzümü yaladı." Odayı bir kahkaha tufanı kaplıyor.

Bu biziz. Bu aşk. Burası evimiz.

OTUZ YEDİ

EPILOG 2

N_{oah}

Masasında çıplak bir şekilde oturmuş, bilgisayarda moda dersi için bir şeyler tasarlayan Freya'nın omzuna bir kolumu dolayarak onun seksle sıırıslıkla olmuş tenini içime çekiyorum. Remi'nin çarşafı işgal etmediği nadir bir sabah geçirdik, bu yüzden onun yalvarışının tüm avantajını kullandım ve kadınımla tembel seviştik.

O ve ben her zaman sert bir şekilde seviştik, benim iştahım vahşi, onunki talepkâr, ama ara sıra ona ne kadar taptığımı, Remi'nin ustalaştığı tutkulu, yavaş, şehvetli sikişle onu iliklerine kadar sevdiğimi göstermeyi seviyorum.

"Şimdi de beni terk mi ediyorsun?" diye iç geçiriyor, elleri köprücük kemiğine yaslanmış bileğimi kavırıyor. Remi onu terk etmedi. Sıradan işlerle uğraşıyor ve Freya'yla birlikte haftayı geçirebilmeleri için ot zulasını topluyor.

"Sadece kısa bir süre için. Akşam yemeğini eve getireceğim." Şakağını öperken başparmağım boğazındaki nabzı okşuyor.

"Tamam." Sesi nefes nefese, havadar. "Seni seviyorum," diye ekliyor.

Bu sözleri onun dudaklarından duymaktan asla bıkmayacağım. Kapıya geldiğimde Midnight bacağıma sürünüyor. Meleğimize son bir kez bakmadan önce ona "Anneme iyi bak," diyorum. Bu evdeki ışığa bayılıyorum. Binanın arka tarafının tamamı camdan oluşuyor. Güneş içeriden parlıyor ve Freya onun okşaması altında çiçek açıyor.

ROMAN güvenlik evinden el sallıyor, benim için ön kapıyı açıyor. Taşınırken Roman ve Caleb'i aldık, babam da Dominique'i aldı. Remi kendisi ve bizim için yemek yapmayı öğrenmek zorunda kaldığı için mutlu değildi. Freya iyi bir sandviç ya da simit yapabiliyordu ama mutfaktaki becerileri burada sona eriyordu.

Şeytan demişken, sırtarak kardeşimin çağrısına cevap veriyorum. "Abi?"

"Ruin buluşmasına katılmam için bir telefon aldım," diyor, sesinde hiç mizah yok. Buz gibi bir el omurgamın etrafında dolanıyor.

Antonio'dan kardeşi hakkında hiçbir şey duymamıştık. Saklandığı, polis korumasına alındığı söylentileri dolaşıyordu. Bir sıçan. Mercer ailesinin zaten sağlam olmayan temelleri sarsıldı.

"Kiminle?" Harabe'de hep üst düzey aileler vardı. Başka biri için olabilir-

"Antonio," diye düşünce zincirimi kesiyor. "Gideyim mi?" diye sordu.

"Beni bekle ve birlikte gidelim. Eğer gitmezsek, bu bizi suçlu gösterir."

"Öyle değil miyiz?" diye nefes alıyor. "O bunu bilmiyor."

"Umarım."

"Neredesin?" Arabayı yavaşlatarak sordum.

"Babamın evindeyim. Hiç mutlu değil."

"Seni on dakika içinde alırım."

Antonio ne yaptığımı bilseydi, Remi'yi buluşmaya çağırarak kadar cesur olmazdı. Önce sinsice intikam alır, sonra eylemlerini tartışmak için bir toplantı çağırırdı.

Yine de tepeden tırnağa silahlanmış olarak gideceğim. Eğer savaşa girersek, hazır olacağım.

Arabayı et fabrikasından bir mil uzağa park eden Remi dışarı fırlar ve bagajı açar, içinden baş döndürücü bir enerji fışkırır.

"Çok heyecanlısın," diyorum.

"Bu bebeği iş başında gördüğünüzde siz de öyle olacaksınız."

Yeni aletlerinden birini ve kıyafetlerini değiştirmek için eve dönmemizi istedi. Remi çok rahat, komik ve etrafta olması kolay biri ama aynı zamanda zeki, uyanık ve gözetleme için eğitilmiş. Babamızın işini yaparken benimle olmayı tercih etmesinin bir nedeni var. O bir koruyucu.

Drone'u bagajdan çıkarıp kurcalıyor, sonra geri çekilip bir dizüstü bilgisayar açıyor. Drone canlanıyor, kamera görüntüsü dizüstü bilgisayar ekranında beliriyor. "Ağaçların olduğu arka taraftan gireceğim. Devriyelerinin ne kadar boktan olduğunu gördün. Orada olduğunu bile bilmeyecekler."

Drone, Remi'nin fabrikaya yönlendirmesiyle gökyüzüne çıkar. Dışarıda park etmiş iki araba ve girişte nöbet tutan bir adam vardır. "İçeriye göremiyoruz."

"Tam tersine, kardeşim." Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. Bir düğmeye tıklar ve resim termal hale gelerek içerideki üç adamı gösterir.

"Sadece üç," diye düşünüyorum yüksek sesle. Eğer biliyor ve saldırmayı planlıyorsa ya aptal ya da beni tehdit olarak görmüyor.

"Belki de sadece başka bir iş içindir?" Remi omuz silkiyor.

"Neden seni aradım ki?" Bu bir hakaret değil. Remi işimizin hiçbir kısmıyla ilgilenmiyor. Ailemizi temsil etmesi için asla çağrılmaz.

"Gidip öğrenelim." Drone'u bize doğru yönlendiriyor ve her şeyi bagaja geri koyuyor.

Antonio'nun arabalarından birinin arkasına yanaştık. Kapıdaki adam adımızı sordu. Buraya gelen son aptallardan farklıydı. Kulaklığıyla konuşurken bize dönüp bakıyor ve "İki kişi" diyor. Antonio kardeşimle gelmeyeceğimi düşünecek kadar aptal olamaz. Hayır, bunu tahmin etmişti. Bunların hepsi bir oyun.

Güvenlik görevlisi bize "Geçin" dedi.

Remi bana eğlenerek bakıyor. Bu binanın herhangi bir noktasından girebilirdik, içindeki herkesi öldürebilirdik ve yine de bunu engelleyebilecekmiş gibi kapıda bir adam var.

Ne utanç verici.

Buradaki koku hiç düzelmemiştir. Çürümüşlük ve pislik havaya sinmiş, paslanmış kirşler dış duvarlara vuran rüzgârı onaylamayarak gıcırıyor. Antonio kulübenin merdivenlerinde duruyor, yanında Küçük Tony ve Mateo var. Ayaklarının dibinde kıpkırmızı bir sıvı sızan bir spor çantası var.

Yaklařtıķça gerilim boēucu bir hal alıyor, göēsüm kalbimin gūmbūrtüsünü zar zor bastırıyor, kafamın içinde karanlık bir sis dönüyor.

Durum kötü. Bunu içimde hissediyorum. O çantadaki kişiden hoşlanmayacağım.

Katil sersemliēimle, derimin altında kıpırdayan kurtla savaşarak tanıdığım, deēer verdiēim herkesi gözden geçiriyorum. O lanet çantada kim var?

"Aww, Noah. Gördüğüm kadarıyla tahmin edilebilir." Antonio ayakta duruyor, bacaklarını omuz genişliğinde açmış, ellerini ceplerine sokmuş.

"Kardeşimin sizi arayıp da beni aramamasına kırdım. Aramızda bir uyum olduğunu sanıyordum. Size ve müşterinize yeterince iyi hizmet veremedim mi?"

Küçük Tony kabız olmuş gibi görünüyor. Ter içinde, elinde bir silah var. Eğer onun şişko sosis parmaklı eliyle öleceksem, hayalet olarak geri döner ve bu amcıēa hayalet tecavüzü yaparım.

"Babanı aramaya çalıştım. Görünüşe göre şehir dışında."

"Öyle mi görünüyor?" Sırıtiyorum. Babamız radardan uzak durma konusunda iyidir. Kimsenin onun nerede olduğunu bilmesinden hoşlanmaz. Onun hakkında bilginiz yoksa paylaşamazsınız.

Mateo kıpırdanıyor, yüzünde çizgiler oluşuyor, omuzları gerginlikten kaskatı kesiliyor.

"Oyun mu oynayacağız yoksa işimize mi bakacağız? İçilmesi gereken otum var." Remi esniyor, gözleri izliyor, hesaplıyor.

"Sana bir şey getirdim." Antonio çantayı tekmeliyor, yumuşak bir gūmbūrtü etrafını saran pıhtılaşmış kanı rahatsız ediyor.

"Bunu istediēimizi sanmıyorum. Daēınık görünüyor. Bu yeni bir takım." Remi yakaları okşar.

"Bu benim yeni takımım." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Paylaşmak önemsemektir kardeşim, senin de çok iyi bildiēin gibi."

"İşiniz bitti mi?" Antonio havlıyor, belindeki kılıftan bir silah çıkarıp bana doğrultuyor. "Kardeşim nerede, Noah? Onun intikamını almam gerektiēi konusunda uyarılmıştın," diye tükürüyor dişlerini sıkarak.

"Ben nereden bileyim?" Sakince söylüyorum, aramızda hissedilir bir hava var.

Antonio, eğilip çantanın fermuarını açan Küçük Tony'ye küçümseyerek bakıyor, devasa göbeēi bir engel oluştururken harcadığı çabayla homurdanıyor. "Kardeşimin o gece evinizden çıkmadığını biliyorum."

Kalbim kükrüyor, sırtım sıkılıyor, su katılmamış öfke kemiklerimi tırmalıyor, bedenimi çok iyi tanıdığım katile dönüştürmek istiyor.

Caleb'in geniş gözlü boş bakışları çantadan yukarı bakıyor, geri kalanı parçalar halinde küçük alana sıkışmış.

Piç kurusu.

"Bunu yapmamalıydın." Ses tonum kutup soğukluğunda, korku yok, pişmanlık yok, sadece soğuk, sert bir katil.

"Sana bunun savaş anlamına geleceğini söylemiştim," diye tersliyor Antonio. "Şanslıyım ki sadece ikiniz varsınız."

"Üç," diyor Remi, ben ellerimi basit bir hareketle kesip Antonio'nun bileğinin arkasına ve ön kolunun ön tarafına vurarak silahını elinden ucururken.

Remi hızla hareket ederek kan torbasını Tony'ye doğru fırlatır ve Tony'nin tökezleyip mide bulandırıcı bir çıtırtıyla yere düşmesine neden olur.

Bacağımı kaldırıp fırlatıyorum, botumun tabanı Antonio'nun karnına çarpıyor. Tüm gençliğimi ve genç yetişkin hayatımı eğiterek geçirdiğim ölümcül silahım onu kıç üstü yere seriyor. Silahımı çekip alına nişan alıyorum. Başımı sallayarak onu kıpırdamaması konusunda uyarıyorum.

Mateo kıpırdamadı, ellerini kaldırmış, gözlerini bize katılan adama dikmiş.

"Savaş mı?" diye mırıldanıyor babamız, elindeki neşterin üzerinde bir bez gezdirirken adımları telaşsız. Ön kapıdaki adam bunun geldiğini görmemiştir bile.

Hava onun varlığıyla titriyor. Ölüm bu adamlar için geldi. "Bunun için bir orduya ihtiyacınız olacak," diye bitiriyor.

"Ordunuz kardeşinizin muhbir olduğunu, sizin ve diğer ailelerin sırlarını yetkililere ispiyonladığını biliyor." Ben de.

Babamız çatışmaya girdiğinde Antonio'nun vücudu kaskatı kesiliyor. "Eğer biri onu yere serdiyse, bu bir hizmetti, suç değil, savaş çılgılığı değil." Babam onu bilgilendiriyor.

"Ben olmalıydım. Eğer kanıt varsa-"

"Konuşmayı kes. Kendini utandırıyorsun. Onun ne kadar serseri mayın olduğunu biliyorsun. Onu alt edemediğin için seni suçlamıyorum ama onu hâlâ işime karıştırmak, evime getirmek, krallığımı, oğullarımı tehlikeye atmak," diye feryat ediyor. "Bunun için tamamen seni suçluyorum."

Antonio dudaklarından tükürükler saçarak, "Yani oğlun onu öldürdüğü için minnettar olmalı ve hayatıma devam etmeliyim," diye homurdanıyor.

Antonio'nun önünde dizlerinin üzerine çöken babamız onu inceliyor. "Sana yapmaman gereken bir şey söyleyeceğim." Bileği

Bir yılan gibi fırlıyor, hassas bir şekilde vuruyor. Boynunda zonklayan atardamara ölümcül bir kesik. "Oğullarım için hiç gelmemeliydin."

Hızla nefes alması dışında, Antonio avucunu boğazına sarmış, hırıltılar çıkarırken, gözleri ölmekte olduğunu fark etmekle dolarken Mateo akıllıca bir şekilde hareketsiz kalır.

Ağır bedeni geriye doğru düşüyor, betona çarpıyor, etrafındaki toprak bil- alçalıyor. Bir saniye, iki saniye, kolu gevşiyor, kıpkırmızı bir nehir kıyafetlerini ıslatıyor, cehennemden kaçmaya çalışan bir gölge gibi etrafını sarıyor.

Remi silahını çekip Mateo'ya doğrultur. Babamız tam boyuna yükselir, bir kez daha silahını temizler ve Mateo'ya tüm dikkatini verir. "Gemiyle birlikte batacak mısın, yoksa dümeni sen mi devralacaksın?"

Mateo yutkunarak kaşlarını çatır. "Bu değişim bir süredir geliyordu. Sen sadece süreci hızlandırdın," diyor huysuzca.

"Peki ya o?" Remi, inleyerek kırık bir yüzle kendine gelen Küçük Tony'ye tekme atar.

"Eski yönetime ait." Mateo omuz silkiyor.

Remi, Küçük Tony'nin kafasına üç kurşun sıkarak, ses boşlukta yankılanır ve bir kuş sürüsünün kırılganlardan uçuşmasına neden olur. "Bunu temizlemesi için Roberto'yu arayacağım." Mateo başını sallar.

Babamız başıyla kapıya doğru bir işaret yapıyor, sonra bir kez daha Mateo'ya dönüyor. "Beni düşman edinmemen akıllıca olur."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum."

OTUZ SEKİZ

EPİLOG 3

R_{emi}

NOAH ayrılmadan önce Roberto'nun gelmesini beklememizi ve bunu yapması için Mateo'ya güvenmemizi istedi. "İyi misin?" Elimi omzuna koyarak ona soruyorum.

İkiz olduğunuzda birbirinizin duygularını hissedersiniz. Caleb yüzünden acı çekiyor. Çok yazık ama Caleb, Noah için çalışmanın risklerini biliyordu.

"Olacağım." Roberto ve ekibine başını sallayarak Antonio'nun arabasının yanında durur.

"Onur duydum." Roberto minibüsten inerken Noah'ya sırtıyıyor, ellerini iki yana açmış. "Sonunda bana güvenecek misin?"

Noah ona, "Bu pek kimseye nasip olmaz," diye bilgi verir.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." Roberto, Noah'ın sıkması için elini uzattı. Bakışları babamıza kayıyor, sonra tekrar bize dönüyor. Sormuyor ama farkına vardıkça gözlerinin üzerinden bir gölge geçtiğini görüyorum. İnsanların cerrahla tanışması nadirdir ve tanışanlar için de üzücü bir deneyimdir. Neredeyse bir efsane, hakkında konuşulan, bilinen ama gölgelerde ve fısıltılarda kalmış bir adam. Roberto bakışlarını kaçırıyor ve ekibiyle konuşarak minibüsüne geri dönüyor.

Bir sigaraya, biraz yemeğe ve kadınıma ihtiyacım var.

"Eve, Freya'nın yanına git. Ben kalacağım," diyor babam, lanet aklımı okuyarak. Kimseye güvenmemeyi ondan öğrendik. Bu bizi şaşırtmadı.

Burada kalıp işin doğru yapıldığından emin olmak istediğini söyledi.

"Emin misin?" Noah bir pislik gibi soruyor.

"Öyle dedi, değil mi? Hadi, acıktım," diye homurdandım.

"Sen hep açsın," diye sesleniyor arkamdan, arabanın anahtarlarını kaputun üzerine fırlatarak.

"Olaylı bir gün oldu," diye savunuyorum.

Antonio her zaman bir sorun, saatli bir bomba olacaktı. Gitmesi gerekiyordu. Gitmesine asla izin vermezdi. Bu onun gibi bir adamın doğasında yoktu. Kardeşinin ölü bir ağırlık olduğunu bilse bile, o hala kardeşiydi ve bu her şeyden daha güçlü bir bağdı.

Noah için öldürürüm, onun için ölürüm, bir milyon adamın vahşiliğiyle intikamını alırım. Anladım.

"Eve gitmeden önce durmamız gerekiyor," diyerek son düşüncemi tekrar düşünmeme neden oldu.

"Beni öldürüyorsun, kardeşim."

"Freya'ya eve yemek getireceğime söz verdim."

"Ben onun akşam yemeğiyim." Sırıtiyorum. Kahretsin, o kadını seviyorum, doyamıyorum, nefes almaktan çok amını düşünüyorum.

Kahretsin, şimdi onun amını istiyorum.

"Sadece sür şu lanet arabayı." Noah başını koltuk başlığına yaslayarak nefes veriyor.

O yüzden ben sürüyorum.

Akşam yemeğini alacağız.

Ve eve gittiğimizde, Freya ona yemek yerine sikimi yedirmem için yalvarıyor... ya da onun gibi bir şey.

SON.

Bu kitabı beğendiyseniz, [KARANLIK KRALİÇE](#)'yi de beğenebilirsiniz. Blurb:
Bağımsız mafya romantizmi.

O benim patronumdu.
Zengin, hırslı, hükmedici.

Garsonluk yapıyordum, bale okulunun ücretini ödemek için mücadele ediyordum.

Zavallı, yetenekli, çaresiz.

Ölmek üzere olan babasını yatıştırmak ve aile imparatorluğunu miras almak için evlenmesi gerekiyordu.

Gerçek ya da sonsuza kadar olmaması gerekiyordu. Ta ki o kuralları değiştirene kadar. Mafya kralı Luca Leto istediğini aldı ve kraliçesine taç giydirdi. Benimle.

Artık onun hükmü altındayım. Ve onun hükümdarlığı acımasız ve zehirli.

Ona karanlık kral diyorlar ve özgürlüğümü kazanmak için karanlık bir kraliçe olmam gerekecek.

TEŞEKKÜRLER

Okuyucu, benimle bu yolculuğa çıktığın için teşekkür ederim. Eğer bu yazıyı okumaya devam ettiysen

TEŞEKKÜRLER!

Bu başlığı beğendiyseniz, umarım bir arkadaşınıza söylersiniz, hızlı bir inceleme bırakırsınız, çatılardan çığlık atarsınız?

Bir kardeş fetişistim olduğunu fark ettim. Umarım sende de vardır.

Neyse ki, gerçek dünyada hiç yok haha!

Beni bu harika dünyanın bir parçası olmaya davet ettiği için Jenika'ya ve katılan tüm harika yazarlara teşekkür etmek istiyorum. Benim için bir zevkti.

Bunu gerçekleştirenlere her zamanki gibi çok teşekkür ederiz:

Editörüm, Word nerd editörlüğü. Bu hikaye hakkındaki yorumlarını okumak çok etkileyiciydi! Bu karakterlere çok bağlıydı ve Remi'yi kendisi için sahiplendi.

Kanıt kraliçem ve güzel arkadaşım Teresa Nicholson, teşekkür ederim.

Nicky Price grubumuzu canlı tuttuğu ve ortaya koyduğum her şeyi her zaman paylaştığı için.

BLOGGERLAR! Benim rock yıldızlarım, yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

PR: BANA KİTAPLARI VER. Sıkı çalışmanız için teşekkür ederiz, sizinle çalışmak her zaman stressizdir.

Ve beni destekleyen herkese çok teþekkür ederim. Ayrılırken
bir yorum, bir gönderi, bir yorum, bir beğeni hepsi sayılır, teþekkür
ederim. Size minnettarım.

YAZAR HAKKINDA

Ker Dukey uluslararası çok satan bir yazardır.

Türler şunları içerir:

Karanlık Romantizm, Psikolojik Gerilim, Yeni Yetişkin Romantizm, Romantik Sus- pense, Mafya Romantizmi, MC Romantizmi ve daha fazlası. Ker'in yayınlanmış kırktan fazla kitabı vardır, çok sayıda ülkeye satılan, birçok dile çevrilen ve sesli kitaplara uyarlanan haklarıyla birden fazla 1 numaralı çok satanlar afişine ve liste başı başlıklara sahiptir.

Yazar olmasının yanı sıra Ker, sinir bozucu bir eş ve üç çocuk + bir köpek (kendini insan sanan) annesidir. Okumaya ve suç belgesellerini art arda izlemeye tutkundur.

Onu okuyucularıyla etkileşime girmeyi sevdiği sosyal medyada bulabilirsiniz.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

